

1. A LÔC ĐÊ N RÔ I! Maid Green coming!

2. ĐỐ T MẶT VỚI THIỆ U GIA NHÀ GIÀU Shining young master

3. HÌNH NHƯ TÔI HƠI THÍCH EM A bit of like you

<u>4. CHẶNG ĐƯỜNG DÀI HƠN CẢ KINH TUYỆ N VÀ VĨ</u> TUYỆ N

The longest distance

5. HỘI CHỮ "G" ĐỎ Fight with Red-J

BÍ MẬT TÌNH YÊU PHỐ ANGEL

Tập 4

NHÀ XU´T BẢN KIM ĐÔ`NG

55 Quang Trung, Q. Hai Bà Trưng, Hà Nội

ĐT: (04) 3 943 4730 - 3 942 8632 - Fax: (04) 3 822 9085 Website: www.nxbkimdong.com.vn - Email: kimdong@hn.vnn.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐÔ `NG TẠI MIÊ `N TRUNG 102 Ông Ích Khiêm, TP. Đà Nẵng. ĐT: (0511) 3 812 335 - Fax: (0511) 3 812 334

Email: cnkimdongmt@nxbkimdong.com.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐÔ `NG TẠI TP. HÔ `CHÍ MINH 276 Nguyễn Đình Chiếu, Q.3, TP. Hô `Chí Minh.

ĐT: (08) 3 930 3447 - Fax: (08) 3 930 5867 Email: cnkimdong@nxbkimdong.com.vn

Chịu trách nhiệm xuấ t bản: PHẠM QUANG VINH Chịu trách nhiệm bản thảo: NGUYỄN HUY THĂ NG

Biên tập: NGUYỄN SÔNG THAO Trình bày: NGUYỄN KIM ĐIỆP Minh họa: THEO NGUYÊN BẢN

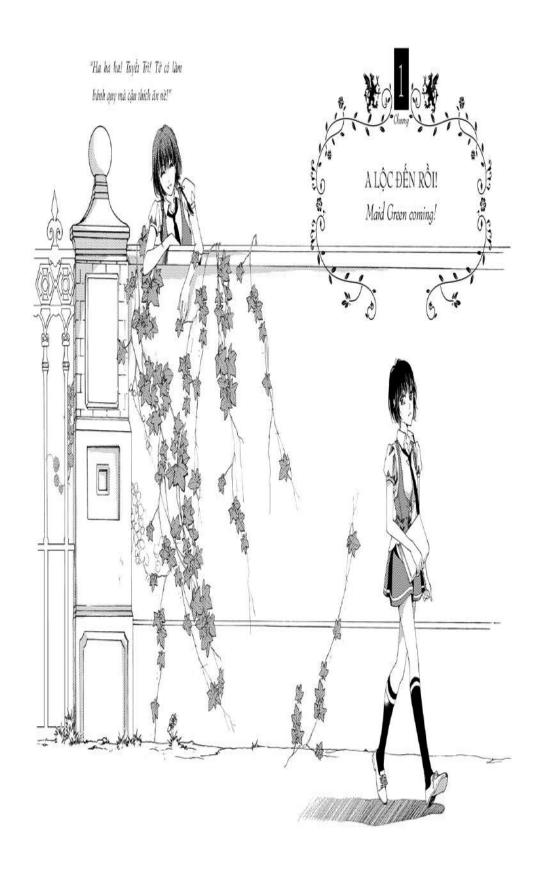
Sửa bài: HƯƠNG LAN

In 5.000 bản - Khổ 14,5 cm x 20,5 cm - Tại Công ty TNHH In và DVTM Phú Thịnh

Đăng kí kế hoạch xuấ t
 bản số : 04-2012/CXB/121-166/KĐ cấ p\$ngày 1/12/2011

Quyế t định xuấ t bản số : 413/QĐKĐ kí ngày 17/12/2012 In xong và nộp lưu chiểu tháng 1/2013.

[Hi vong]

Trong mă t tôi

Niê `m hi vọng là cánh cửa Trung tâm bảo trợ xã hội Giản Lạc Luôn mở cửa đón chào người nhuố ´m đâ `y bụi đường như tôi Nhưng trong mặ ´t A Lộc

> Hi vọng giố ng như bọt biển bị gió thổi bay Xa tận chân trời mà gâ `n ngay trước mặ ´t.

Đường Văn Hoa, thành phố Tinh Hoa.

Đường Văn Hoa là con phố đi bộ vui chơi, ăn uố ng và mua sắ m nổi tiế ng. Có điể ù cạnh các cửa tiệm chật ních, ô n ã, thì vẫn có cửa tiệm chìm mình trong cõi tĩnh lặng. Thu Thủy Đường là quán trà nổi tiế ng mang đậm chấ t phương Đông. Cửa tiệm này được làm bă ng gỗ, phía trong là một chiế c câ ù thang xoá nô c dẫn lên tâ ng. Bên trên lâ ù chỗ ngô i lịch sự và được ngăn thành từng khu bă ng những tấ m gỗ màu vàng. Ánh mặt trời chiế u qua những cánh cửa sổ làm bă ng giấ y dâ ù, như phun một lớp ánh sáng mờ ảo bao phủ khung cảnh xung quanh. Trong căn phòng bên trái gâ n cửa sổ, một làn khói xanh bố c lên mờ mịt.

Cây nế n tră ng đang cháy dở nhỏ từng giọt, từng giọt xuố ng chân đế. Ánh sáng ảm đạm quyện vào làn khói, khiế n cả căn phòng như được phủ một tấ m sa tanh mỏng, lúc mờ lúc tỏ.

Gian phòng rộng rãi, thoáng đãng, được bài trí theo kiểu Trung Hoa, bàn ghế gỗ đen bóng, chậu cây thủy trúc kê sát tường, những cuố n sách cổ bìa xanh, còn cả bức bình phong có hình chim công và hoa mẫu đơn...

Phía trong cùng của căn phòng kê mấ y chiế c bàn trà kỉ cổ màu đen. Chàng trai trong bộ quâ náo trắ ng và người đàn ông trung tuổi mặc áo cổ truyề n màu xanh đang ngô i khoanh chân bên bàn cò, ngay cạnh đó là cái đỉnh đô ng được chế tác tinh xảo.

Ánh sáng yế u ớt mờ ảo chiế u vào khuôn mặt của người đàn ông trung niên, nhưng không thể nhìn rõ đường nét trên mặt ông.

Cach!

Người đàn ông trung niên nhìn chăm chú vào bàn cờ, nghĩ ngợi một lúc, rô`i đưa tay nhâ´c một quân cờ di chuyển vê` phía trước. Tiế´ng quân cờ đập vào bàn cờ vang lên rấ´t đanh.

"Thâ y... bảng nhâ t vương tam soái mới thê nào?"

- "..." Chàng trai áo tră´ng không hé răng nói một lời nào, vẫn nhìn chă`m chă`m vào bàn cờ, rô`i đột ngột nhâ´c lên quân tượng đỏ đi một bước, chặn trước quân sĩ đen, "Giang Sóc Lưu xuâ´t hiện... chỉ là ngoài dự tính."
- "Ô`!" Thấ y bị quân tượng đỏ chặn ngang, người đàn ông trung niên tủm tỉm cười, sau đó lắ c đâ u, "Hơ hơ hơ, nhưng đừng quên chính điê u bấ t ngờ đó suýt nữa làm hỏng toàn bộ kế hoạch của chúng ta."

"... Vậy xin chú chỉ bảo thêm cho!" Thấ y người đàn ông trung niên nói vậy, chàng trai áo trấ ng cúi đâ u cung kính đáp lại.

"Hơ hơ hơ..." Người đàn ông trung niên mim cười, di chuyển quân pháo để n đã ng sau quân tượng đỏ, sau đó ngắng đâ u lên nhìn thẳng vào mặt chàng trai áo trắ ng, "Gặp phải trường hợp thế này, tự mình thịt nát xương tan chi bă ng tọa sơn xem hổ đấ u."

"Tọa sơn xem hổ đấ u?" Chàng trai áo trắ ng nhìn quân pháo đen đột ngột xuấ t hiện sau quân tượng đỏ, mặt có chút khó xử, "Chỉ có điề `u... ở Liên minh trung học Tinh Hoa, không ai có thể đấ u được với Giang Sóc Lưu..."

"Hơ hơ hơ, chưa chắ c đâu!" Người đàn ông trung niên khẽ nhê ch mép cười, thò tay vào cái chậu men xanh viê n vàng kim để cạnh bàn cờ, câ m lên một bông hoa sen màu tím, sau đó đặt lên bàn cờ, ngước đâ u ngâ m ra hiệu với chàng trai áo trắ ng.

"Tiế n thoái lưỡng nan!" Nhìn thấ y bông sen tím nhạt trên bàn cò và hai con tượng chắ n ngang đường, kẹt con sĩ đen ở giữa, làm con tướng đỏ chạy đă ng trời, chàng trai áo trắ ng ngắng đâ u lên, nhìn người đàn ông trung niên với ánh mắ t như chim ưng thấ y mô i...

Reng reng reng!

Sáng sớm thứ hai, những ngôi sao trên bâ`u trời vẫn chưa biế n mâ´t hẳn, trong phòng 305 của kí túc xá nữ trường trung học Đức Nhã thuộc Liên minh Tinh Hoa bỗng có tiế ng chuông điện thoại reo lên inh ởi.

"U hu... Sao chuông đô `ng hô ` báo thức sớm thể ´ không biế ´t?... Mình vẫn chưa ngủ đã!..." Tiế ´ng chuông điện thoại vẫn vang lên khô không khô ´c, một cánh tay chới với sờ về ` phía đâ `u giường, run rẩy

tóm được chiế c đô ng hô báo thức hình gà trố ng, đưa tới trước khuôn mặt đang ngái ngủ, "Á!... Mới bố n giờ... Lạ thật! Đô ng hô báo thức vẫn chưa reo mà!..."

Ai ngờ tiế ng chuông điện thoại càng lúc càng réo to, khuôn mặt ngái ngủ uể oải dụi dụi mã t, đặt đô ng hô sang một bên, rô i lật người bò dậy.

"Chuông điện thoại di động? Tên nào chán số ng rồ i mà gọi cho mình sớm thể không biế t? A... a... a!" Sau khi ngáp một cái rõ to, tay cố nă m lấ y cái điện thoại di động ở đâ u giường, ngán ngắm ấ n nút nhận điện thoại, "A lô!... Lạc Tiểu Liên nghe đây..."

"Hi! A Lộc yêu dấ u! Mặt trời sắ p chiế u đế n mông rỗ i mà vẫn chưa dậy à?" Ở đã u điện thoại bên kia, Thời Tuân mặc một cái áo *T-shirt* trắ ng, ngô i khoanh chân trên giường, nở nụ cười ma mãnh.

"Í! A... A Lộc?... Cậu gọi nhâ m điện thoại rô i!" Lạc Tiểu Liên lắ c lắ c cái đâ u còn chưa tỉnh hẳn, trả lời dứt khoát.

"Haiz!... Lẽ nào mình gọi nhâ m thật?" Thời Tuân nói đoạn, khóe miệng hơi nhế ch lên, sau đó nói từng chữ như trẻ lớp một học đánh vâ n, "Có điể u... lời... tỏ... tình... với... anh... Hàn... Thu... Dạ..."

"Anh Hàn Thu Dạ?" Nghe thấ y ba chữ "Hàn Thu Dạ", Lạc Tiểu Liên lặng người đi như bị kim châm vào mông, rô i bật dậy như lò xo, trợn mấ t hét lên, "Thời Tuân! Cậu muố n gì đây hả?"

"Ù hứ!" Phản ứng của Lạc Tiểu Liên khiế n Thời Tuân rấ t hài lòng, cười híp mã t lại thành hai dải câ u vô ng cong cong, tự ra dấ u tay chữ V với mình, "Bé Củ Lạc nè, xem ra bé tỉnh ngủ hẳn rô i, nghe thiế u gia Thời Tuân tuyên bố đây: Bắ t đâ u từ giờ phút này bé sẽ phải thực hiện 'Điề u khoản A Lộc'. Cho bé mười phút để bưng một bát cháo thịt thăn trứng gà thơm lừng đế n cho tôi, tôi sẽ nhấ n

địa chỉ nhà vào điện thoại cho bé. Hôm nay bữa trưa tôi muố năn com gà chiên, kem Häagen-Dazs và uố ng hồ ng trà. Đúng thế, còn bữa tố i nay thì..."

"Gì... gì cơ? Trời ơi, quân lưu manh! Á á á á á á á ..."

Lạc Tiểu Liên hét lên thảm thiế t như lợn bị chọc tiế t. Cuộc số ng thảm thê của nô tì A Lộc chính thức bắ t đã u...

6:00 AM, trên đường Tinh Quang.

"A Lộc ngô '! Nhanh chân lên hộ cái! Thể lực bé tố 't như vậy, sau này có thấ 't nghiệp thì cũng không sợ chế 't đói đâu, đi đạp xích lô thuê cũng được đấ 'y!"

Mặt trời ửng màu da cam nhô ra khỏi những đám mây xanh phía cuố i đường chân trời. Khi con đường còn chìm trong giấ c ngủ say chưa tỉnh, một cô gái mảnh mai đang cố gặ ng nhoài người ra đạp xe địa hình, mô hôi đâ m đìa. Còn một anh chàng nom rấ t điển trai thì ngô i ung dung phía sau, dưới chiế c mũ lưỡi trai tră ng là cặp kính màu trà to bự. Cậu ta uố ng lon cô ca ừng ực, vênh mặt lên nói, chẳng khác nào địa chủ sai bảo kẻ ăn người ở.

"Đủ rô i đó! Tôi nhẫn nhịn có mức độ thôi nhé!" Lạc Tiểu Liên điên tiế t quay đâ u lại, trừng mặ t nhìn Thời Tuân như muố năn tươi nuố t số ng, "Thời Tuân, đoạn băng trong điện thoại cậu đã xóa chưa đâ y? Câu phải thê dôc nghe chưa!"

"Tôi thê là đã xóa rô i!" Thời Tuân giơ ngón trỏ ra, lắ c lư cái đâ u thản nhiên như không, "A Lộc, tôi là chủ nhân của bé, tôi nhấ c bé, trong giờ làm việc phải chuyên tâm. Mười phút nữa tôi hẹn đi đánh bóng rổ. Không được đế n trễ đâu đấ y!"

"Sớm như thế này mà đã bắ t tôi chở cậu đi. Lương tâm của cậu bị kiế n tha đi hế t rô ì hả?"

"A... Lộc..."

"Híc..."

12:00 AM, tại trường trung học Tinh Hoa.

Lạc Tiểu Liên đói mê m, cả người dẹp lép như con tôm, lén lút thò đâ u ra khỏi tòa nhà thí nghiệm của trường trung học Tinh Hoa.

Tên Thời Tuân tệ hại sao lại bắ t mình mang cơm tới sau nhà thể dục của trường Tinh Hoa nhỉ? Nhỡ đâu bị tụi học sinh Tinh Hoa phát hiện thì mình đi đời nhà ma mấ t.

"Á! Cô... cô...! Sao lại là cô?"

Đúng lúc Tiểu Liên đang mải nghĩ thì một tiế ng kêu kinh ngạc vang lên.

Lạc Tiểu Liên lặng người đi, quay đâ u lại cứng như một cỗ máy thì thấ y Tiêu Nham Phong đang kẹp cuố n sách vào nách, mặt mày sửng số t đứng ngay sau lưng cô, mặ t lô i trố ra như nhìn thấ y quái vật.

Binh!

Thế là tiêu đời rô`i!

Năm chữ â y giố ng như một mảng thiên thạch từ trên trời rơi xuố ng giáng vào đâ u Lạc Tiểu Liên. Nhưng sau đó cô kịp định thâ n, không nói nửa lời đã chạy bán số ng bán chế t.

Đúng lúc đó, tiế ng hét đâ y hưng phâ n như mèo bắ t được chuột vang lên phía sau lưng Lạc Tiểu Liên:

"Có gián điệp! Gián điệp trường Đức Nhã. Mau bắ t lấ y con nhỏ đó!"

•••

3:00 PM, tại phòng học lớp 10A1 trường trung học Đức Nhã.

"... Trong câu hỏi này, phương trình hóa học nên là..."

Các học sinh trong lớp đang chăm chú nghe giảng, còn Lạc Tiểu Liên xin nghỉ sớm với lí do "viêm dạ dày cấ p tính". Miệng cô cấ n chặt cái túi nilon đựng đô ăn, ép người sát vào tường như con thạch sùng cố gấ ng bò lên. Đột nhiên tay cô bị kẹt vào tường, không thể nhúc nhích nổi.

Chế t thật! Tường đang phẳng lì vậy mà lại mọc đâu ra một lỗ hồng to tổ chảng.

"Ai đâ y? Ai ở đó?"

Đột nhiên, từ xa vọng lại tiế ng hét đanh thép, khiế n Tiểu Liên xém chút nữa thì vỡ mât.

Lạc Tiểu Liên cẩn thận nhòm vào bên trong bức tường, chỉ thấ y từng cơn gió lạnh thấ u xương lùa ra. Có đôi mặ t như hai chiế c đèn pha chiế u từ xa tới chỗ Tiểu Liên.

Hóa ra là bác bảo vệ trường. Nế u bị bắ t thì chế t chắ c rô ì. Đang giờ học mà dám trèo tường ra khỏi trường là vi phạm nội quy.

Nghĩ tới cảnh lấ y ga trải giường thặ t lại làm tay nải, đứng run rẩy trong gió lạnh phiêu dạt nơi chân trời, Lạc Tiểu Liên bỗng thấ y sởn gai ố c.

Không được, mình phải tìm mọi cách chuô n mới được.

Lạc Tiểu Liên că´n chặt răng nhìn xung quanh, đột nhiên mắ´t cô sáng rực như Colombo phát hiện ra lục địa mới.

Đứng dưới góc tường phía bên này, một người nom mảnh mai đang giơ chiế c DV lên quay lấ y quay để. A! Thẩm Tuyế t Trì.

Hay quá! Đúng là trời không tuyệt đường người. Lạc Tiểu Liên cảm động tới mức mặt mũi ửng hô `ng, vội vàng gọi í ới: "Tuyế ´t Trì!" Tuyế ´t Trì!"

""

Thẩm Tuyế t Trì phát hiện ra Lạc Tiểu Liên đang bị mặ c kẹt, nhưng nhỏ ta chỉ hơi đung đưa tròng mặ t, sau đó vẫn thản nhiên giơ chiế c DV trong tay lên ngặ m thẳng về phía Lạc Tiểu Liên.

Tiế ng bước chân gấ p gáp của bác bảo vệ trường càng lúc càng gấ n, Lạc Tiểu Liên nhìn chặ m chiế c túi nilon, đột nhiên nảy ra một ý.

May mà mình đã chuẩn bị từ trước, biế t Tuyế t Trì thích ăn bánh quy nhấ t, nên mình có làm thêm một ít dành riêng cho nhỏ ta.

Đâ`u Lạc Tiểu Liên đâ`m đìa mô` hôi, rút vội một bịch bánh nhỏ trong túi nilon ra, vội vàng huơ huơ vê` phía Thẩm Tuyế t Trì.

"Ha ha ha! Tuyế t Trì! Tớ có làm bánh quy mà cậu thích ăn nè!"

Lúc này, mắ t Tuyế t Trì sáng rực lên. Quả nhiên, cô đặt vội chiế c DV trong tay xuố ng, ngoạn ngoãn đi về phía góc tường. Lạc Tiểu Liên như người vừa được gỡ gông cùm xuố ng, thở phào nhẹ nhõm... Coi như lâ n này được cứu rô i!

Thẩm Tuyế t Trì đón lấ y bịch bánh trong tay Lạc Tiểu Liên, chẳng nói chẳng ră ng, mở bịch bỏ tọt bánh vào miệng, nhai tóp ta tóp tép.

"Này... Tuyế t Trì, cậu giúp tôi đi mà..." Thấ y Tuyế t Trì vẫn mải mê thưởng thức bánh quy, Lạc Tiểu Liên toát mô hôi lạnh.

Chưa đợi Lạc Tiểu Liên kịp nói hế t câu, Thẩm Tuyế t Trì đã quắ c mặ t liế c túi bánh còn lại trong tay Lạc Tiểu Liên: "Của hặ n nhiệ u hơn!"

Sau đó chỉ vào túi bánh be bé trong tay mình: "Của tôi ít!", rô ìi mặt lạnh như băng đi thẳng không thèm quay đâ `u lại.

"Á! Tuyế t Trì... Đợi đã!...."

Trời ơi! Nhỏ ta có thể suy nghĩ bà ng tư duy của người bình thường được không vậy? Đúng lúc Lạc Tiểu Liên đang nước mắ t ngắ n nước mắ t dài thì bỗng vang lên bước chân cộp cộp cộp liên hô i...

Tiế ng chân của bác bảo vệ trường gâ n trong gang tấ c: "Ai? Mau xuố ng đây cho tôi!"

Xoet!

Hế t cách rô ì, đành xài chiêu "cùng đường thì dứt giâu" vây.

Tiế ng xé vải chói tai vang lên.

Nửa phút sau, bác bảo vệ thò đâ`u vào lỗ hồng của bức tường thì chỉ nhìn thâ´y một cái tay áo đô`ng phục màu xanh lục đang bay lơ lửng theo gió.

Phía đâ`u kia của bức tường, Lạc Tiểu Liên như vị thâ`n, bị rách mâ´t một tay áo, miệng ngậm chặt chiế´c túi nilon, chạy như điên vê` phía trước...

Bô p!

"Á á á á á! Tôi chịu đủ rô`i!"

Ngày thứ hai trong cuộc đời của A Lộc, bố n tiế t buổi sáng vừa kế t thúc, Lạc Tiểu Liên mã t thâm quâ ng như mã t con gấ u trúc, tức tố i đập chiế c hộp cơm đã được bọc túi nilon cẩn thận xuố ng mặt bàn, sau đó gào tướng lên: "Thời Tuân! Mi đúng là đô tiểu nhân bỉ ổi! Đô rấ n độc! Quân bấ t lương! Hai ngày... hai ngày rô i mình chỉ ngủ được có hơn bố n tiế ng một ngày, ngay cả thời gian ôn bài cũng chẳng có, ăn cơm thì như đánh vật."

Chiế c bàn rung lên bâ n bật vì cơn nóng giận ngút trời của Lạc Tiểu Liên. Thẩm Tuyế t Trì thờ ơ nhìn Lạc Tiểu Liên, rô i cúi đâ u nhìn chiế c bàn, im lặng một lát mới mở nă p hộp cơm ra.

Hộp cơm tỏa mùi thơm ngào ngạt, một luô `ng sáng nhức mặ ´t ánh lên trong mặ ´t Thẩm Tuyế ´t Trì.

"Cậu có biế t không, quá đáng nhấ t là mười hai giờ đêm hôm qua, tên mặt người dạ thú đó còn gọi điện đế n, ca cẩm là hặ n mấ t ngủ, bặ t tôi phải ngô i hà u chuyện hặ n. Hặ n là trẻ con ba tuổi chặ c? Còn nữa, buổi sáng hà u hạ hặ n vẫn chưa đủ, buổi chiệ u tan học còn phải lọ mọ về nhà hặ n làm việc nhà. Tên khô n này đúng là biế n thái, hặ n tưởng mình ghê góm lặ m chặ c. Còn nữa, chưa hệ t đâu..."

Lạc Tiểu Liên nói một thôi một hô`i... Nói như súng máy bă´n tỉa lia...

Tiểu Liên giố ng như thùng thuố c súng sắ p nổ, hai bàn tay nă m chặt, ngô i đố i diện với Thẩm Tuyế t Trì kể tội, rủa xả tên Thời Tuân không thương tiế c.

Thẩm Tuyế t Trì một tay giơ cái máy DV ngắ m thẳng vào mặt Lạc Tiểu Liên đang giận dữ để ghi hình trực tiế p, một tay lấ y chiế c tăm tre xiên thức ăn trong hộp cơm rô i thản nhiên đút vào miệng.

"Đô` hèn hạ! Quân lưu manh! Tên chế t bâ`m! Thời Tuân, tố t nhấ t mi hãy biế n khỏi đời ta cho khuấ t mặ t... Hừ hừ hừ!"

Sau khi mắ ng nhiế c Thời Tuân không tiế c lời, Lạc Tiểu Liên cuố i cùng cũng chịu ngừng lại. Nhưng mặ t cô lô i ra như ố c bươu nhả miệng, mệt nhọc thở hồn hà hồn hền như vận động viên vừa chạy tám trăm mét.

"Ùm, ừm!" Thẩm Tuyế t Trì vừa tiế p tục nhai đô ăn, vừa chĩa ố ng kính về phía Lạc Tiểu Liên, nói bâng quơ, "Dạo này hay nhặ c tới hặ n thế !"

"Hứ... Tôi còn có cách gì nữa đâu." Vừa lúc nãy do `n hế t sức rủa xả cho hả giận nên giờ Lạc Tiểu Liên mệt lử người, chẳng khác nào một quả bóng bơm căng bị xì hơi, nă `m bò trên bàn, "Gâ `n đây ngoài việc ngủ và đi vệ sinh, còn lại gâ `n như lúc nào tôi cũng phải bám lấ y như Ôsin. Ngày nào cũng nhận được điện sai làm cái nọ cái kia liên tục, ngay cả đi ngủ tôi cũng nă `m mơ thấ y hǎ ´n truy sát tôi. Haizzz!"

"Chẹp chẹp!" Thấ y Lạc Tiểu Liên că n nhă n, Thẩm Tuyế t Trì vùa mới xiên miế ng thịt bò cho vào miệng, bèn trâ m tư một lúc, sau đó đặt cái tăm xuố ng, mở sổ ghi chép, "Xem này!"

"O... là cái gì thế ?" Lạc Tiểu Liên chố ng că m, lắ c lư cái đâ u, cố gắ ng căng đôi mắ t nặng như đeo chì nhìn cuố n sổ ghi chép.

Thoă t một cái, Tiểu Liên xây xẩm cả mặt mày.

Tập tản văn của Thẩm Tuyế t Trì Bài vê `tình yêu

Kẻ ngố c và người đáng thương

Kẻ đang si tình là kẻ ngố c

Chăm chăm điện thoại nói lời vẩn vơ

Kẻ đang yêu đương, kẻ đáng thương

Trong lòng thì thích, bên ngoài thờ ơ

Kẻ đang si tình sao mà ngố c

Trong tim chỉ có mỗi một người

Kẻ đang yêu đương, kẻ đáng thương

Tư mình biế n mình thành kẻ ngố c...

"Cậu... cậu... cậu... vẫn viế t thơ hả? Cậu cho tôi xem cái này làm gì?..." Lạc Tiểu Liên nhìn bài thơ dài dă ng dặc trong cuố n sổ của Thẩm Tuyế t Trì, trên đâ u như có làn khói xanh bay lên.

"Đây là cậu đấ y!" Thẩm Tuyế t Trì nhai thịt bò rau ráu, nói khe khẽ.

"Là tôi..." Lạc Tiểu Liên tròn xoe mấ t không hiểu đâ u cua tai nheo ra sao, sau đó liế c xéo Thẩm Tuyế t Trì, "Cậu viế t về người đang yêu mà... Cái này thì liên quan gì tới vụ tôi bị tên khố n Thời Tuân hành hạ chứ!" "ực!" Thẩm Tuyế t Trì nuố t miế ng thịt bò trong miệng, mấ t nhìn chặ m chặp Tiểu Liên rô i nói, "Trước là thù hận, sau là yêu thương!"

"..." Nghe thấ y lời sấ m truyề n của Thẩm Tuyế t Trì, một giọt mô hôi to như hạt đậu lăn trên trán Lạc Tiểu Liên. Con nhỏ này chỉ toàn nói linh tinh.

"Còn nữa, hôm qua Hàn Thu Dạ tìm cậu, cậu không có trong lớp." Nói đế n đây, Thẩm Tuyế t Trì nhíu mày vẻ chán chường, "Truyề n đạt lại mệt thật."

"Anh Hàn Thu Dạ á?..." Nghe thấ y cái tên này, đôi mặ t Lạc Tiểu Liên đang mệt mỏi bỗng sáng ngời, cô đứng thẳng người lên, "Anh ấ y... để n tìm tôi hả? Nhưng... tôi..."

Cô hơi buô `n bã cúi đâ `u nhìn mặt bàn, tim như bị ngâm trong nước chanh, thấ 'y chua xót vô cùng. Ánh mặ 't vừa ánh lên tia hi vọng đột nhiên như bị phủ một đám mây đen kịt.

Hai ngày nay bị tên Thời Tuân quay như để nên dường như Tiểu Liên không còn có thời gian để nghĩ tới Hàn Thu Dạ nữa...

Biế t tin anh Hàn Thu Dạ để n tìm mình, mình rấ t vui, nhưng bây giờ không phải là lúc gặp mặt anh ấ y. Bởi vì mình đã quyế t tâm, trước khi bày tỏ tình cảm, nhấ t định phải trở thành người giỏi giang, xứng đáng với anh ấ y. Bây giờ mình cầ n nỗ lực hơn nữa, nhấ t định phải kiệ m chế tình cảm...

"Ù!" Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên nở nụ cười tươi roi rói như tự cổ vũ mình. Sau đó cô lên dây cót tinh thâ `n, liê ´c nhìn cái điện thoại, nói dõng dạc như tuyên bố ´ một sự kiện trọng đại, "Đê ´n giờ rô `i, Lạc Tiểu Liên này đã nói là làm, bây giờ phải đi đưa cơm cho tên ngô ´c Thời Tuân mới được. Xuấ ´t phát thôi!..."

Nói xong, cô giơ tay ra chuẩn bị thu dọn hộp cơm trên bàn, nhưng khi cô cúi đâ u nhìn hộp cơm thì...

Uỳnh!

Một tiế ng nổ lớn vang lên trong đâ u cô: "Á... Hộp... hộp cơm... sao lại nhẵn như chùi thế này?"

"Ưm ưm..." Thấ y mặt Tiểu Liên như sắ p sửa rơi xuố ng đáy vực thẳm, Thẩm Tuyế t Trì vẫn cố nuố t nố t miế ng bắ p cải cuố i cùng, rô i nói điể m nhiên như không, "Thịt bò ngon, rau hơi mặn."

"Hả? Cái gì?" Thấ y Thẩm Tuyế t Trì quay người đi về chỗ của mình, Lạc Tiểu Liên như hóa đá, "Thẩm Tuyế t Trì, đợi đã! Hộp cơm... làm thế nào bây giờ?"

Nghe thấ y tiế ng kêu than ỉ ôi của Lạc Tiểu Liên khi rời khỏi phòng học, Thẩm Tuyế t Trì vẫn tỉnh bơ đeo tai nghe nhạc...

"A! Anh Hàn Thu Da! Anh Hàn Thu Da kìa!"

"Trời ơi, sao anh â y lại đích thân tới lớp mình thê này?

Anh â y tìm ai vậy?"

"Anh Hàn Thu Dạ đẹp trai quá đi!"

Tách! Tách! Tách! Tách!

Một lúc sau, phòng học đang yên ă´ng bỗng rộ lên tiế´ng gào rú kinh ngạc long trời lở đấ´t. Tiế´p theo đó là tiế´ng chụp hình tanh tách của điện thoại di động.

Thẩm Tuyế t Trì lặng người đi, quay đâ u nhìn về phía cửa phòng học, không biế t từ lúc nào, Hàn Thu Dạ đã xuấ t hiện bên

trong cái tổ ong vò vẽ của những fan cuô ng. Anh hơi ngại ngùng nhưng vẫn giữ nụ cười tươi, lịch thiệp xin đi qua.

Thẩm Tuyế t Trì nhìn chăm chú cảnh tượng hỗn loạn trước mặ t, sau đó lẩm bẩm: "Ô `n chế t đi được!"

Ánh mặ t cô hơi xao động, đi thẳng ra ngoài cái tổ ong vò vẽ, ở cửa lớp cô cấ t tiế ng nói dứt khoát khiế n người ta sởn da gà: "Tránh ra!"

Nữ hoàng băng giá của trường Đức Nhã vừa ra lệnh, bên ngoài lớp học 10A1 khói đen ngùn ngụt bố c lên tận trâ n nhà. Chỉ nửa phút sau, cả hành lang chỉ còn lại Tuyế t Trì với vẻ mặt thờ ơ và khuôn mặt kinh ngạc của Hàn Thu Dạ.

"Thẩm... Thẩm Tuyế t Trì, cảm ơn em..." Hàn Thu Dạ liê `n lịch sự cảm ơn, "Đúng rô `i, Lạc Tiểu Liên có trong lớp không em?"

"Không!" Thẩm Tuyế t Trì trả lời dứt khoát, ánh mặ t lộ vẻ ngán ngắm, "Lại là anh!"

"O... anh xin lỗi, làm phiê `n em rô `i..." Hàn Thu Dạ mim cười hô ´i lỗi với Thẩm Tuyế ´t Trì, rô `i quay người chuẩn bị đi tiế ´p.

"Đứng lại!"

Hàn Thu Dạ dừng chân, quay người, ngạc nhiên nhìn Thẩm Tuyế t Trì.

Khuôn mặt lạnh lùng của Thẩm Tuyế t Trì vẫn không biế n sắ c, nhưng ánh mặ t sắ c lạnh nhìn thẳng Hàn Thu Dạ, dường như đang chấ t vấ n: "Anh thích Tiểu Liên?"

Câu hỏi đột ngột của Thẩm Tuyế t Trì như sét đánh trúng Hàn Thu Da, khiế n anh lăng người đi, đứng chôn chân tai chỗ.

"Anh... anh luôn coi Lạc Tiểu Liên là..." Hàn Thu Dạ khe khẽ nói, ánh mặ t có vẻ bình tĩnh nhưng thực ra hơi dao động, nụ cười nặng trĩu, "... là bạn..."

"Bạn?" Thẩm Tuyế t Trì nhấ c lại từ đó, ánh mặ t vừa nghiêm nghị lại vừa lạnh lùng, "Đừng để Tiểu Liên ôm mộng hão nữa!"

"Ý em là... là sao?" Hàn Thu Dạ lại lặng người đi, khuôn mặt hơi khó hiểu, đôi mặ t mở to nhìn Thẩm Tuyế t Trì.

"..." Thẩm Tuyế t Trì yên lặng nhìn thẳng mặt Hàn Thu Dạ, một lúc sau mới dứng dưng đáp, "Tự mình nghĩ đi!"

Nói xong, Thẩm Tuyế t Trì rảo bước nhanh về phía câ u thang ở cuố i hành lang, chỉ còn Hàn Thu Dạ mặt mày sững sờ đứng một mình ở cửa, không thố t lên nổi một câu nào...

Hàn Thu Dạ cúi đâ`u trâ`m tư một lúc, rô`i cũng bỏ đi vê` phía kí túc xá. Đột nhiên anh dừng chân lại, ánh mặ´t lo lặ´ng nhìn cái bóng đứng ở phía xa xa, cả người bỗng lạnh toát... Chỉ thấ´y Thời Tuân một tay đút túi vẻ bấ´t câ`n đời, một tay câ`m hộp cơm đi vê` phía trường trung học Tinh Hoa, cả khuôn mặt ánh lên nụ cười rạng rỡ.

Đúng lúc này, Thời Tuân dường như cảm thấ y điệ ugì đó khác thường nên bước chậm lại. Khi hơi liế c mặ t, Thời Tuân thấ y bóng của Hàn Thu Dạ đi lướt qua.

"..." Thấ y Hàn Thu Dạ lặng lẽ nhìn mình, không đúng, nên nói là nhìn hộp cơm trong tay mình, Thời Tuân lặng người đi một lúc, trong đâ `u bỗng hiện lên dáng vẻ chán nản và nụ cười gượng gạo của Lạc Tiểu Liên ở sân vận động Lam Trướng... Thời Tuân nhìn Hàn Thu Dạ chă `m chă `m, sau đó hứ một tiế ´ng khe khẽ, mặ ´t sáng rực lên.

"Hơ hơ hơ! Thật đáng tiế c! Sao hộp cơm này lại ngon thế nhỉ..." Thời Tuân cười khẩy, đi nhanh như că t về phía Hàn Thu Dạ, sau đó cúi đâ u ngửi hộp cơm trong tay, rô i mim cười châm chọc, "Nhưng có người chẳng bao giờ có cơ hội được thưởng thức. Một khi cơ hội đã mấ t đi thì không bao giờ trở lại đâu."

"Chưa chặ c..." Hàn Thu Dạ bình tĩnh nhìn Thời Tuân, mái tóc dài bay bay trước gió, để lộ khuôn mặt đẹp không tì vế t, cấ t giọng nói lạnh nhạt.

"Ô ! Ý anh là sao?" Nụ cười trên môi Thời Tuân vẫn chưa tấ t hẳn, giọng nói hơi trâ m xuố ng.

"Ha ha ha..." Hàn Thu Dạ bật cười, "Một hộp cơm thì có ý nghĩa gì cơ chứ? Cậu có hộp cơm, không có nghĩa là Lạc Tiểu Liên thích cậu. Tôi không có hộp cơm, cũng không có nghĩa là Lạc Tiểu Liên không thích tôi. Tôi nghĩ cậu là người rõ điệ `u này hơn ai hệ ´t."

Nghe thấ y Hàn Thu Dạ nói vậy, Thời Tuân bỗng khựng người lại, nhìn Hàn Thu Dạ đang ung dung như một vị tiên.

"Hơ hơ hơ hơ! Thế sao anh không tự mình nói với cô ấ y những lời này?" Thời Tuân nhún vai.

"Vì tôi chưa hiểu cô â´y quan trọng với tôi như thê´ nào." Hàn Thu Dạ gắ´ng trâ´n tĩnh trả lời, "Tôi đã... vứt bỏ cơ hội một lâ`n, nhưng lâ`n này tôi sẽ không bao giờ buông tay đâu."

Nói xong, Hàn Thu Dạ quay người đi về phía trước. Vừa mới đi được vài bước, anh đột ngột dừng chân, ngoái đâ u lại lẫm nhẩm như tự nói với mình, "Có điể u... nế u đọ sức với nhau, tôi hi vọng đố i thủ sẽ là cậu với thân phận thực sự..."

"Í! Mọi người nhìn kìa! Nhìn kìa! Có thể đăng kí học lớp tập huấ n đặc biệt để tham gia thi công tháp rô `i!"

"Đúng thế ! Nghe nói những học sinh cấ p ba tố t nghiệp khóa học này mới đủ tư cách tham gia thi công tháp. Nhưng mỗi trường chỉ có hai người được theo học thôi."

"Khắ t khe vậy sao? Có điể u thâ y giáo của lớp học đặc biệt này là anh Kim Nguyệt Dạ. Ôi chao, anh â y cực kì *manly* nha! Được làm học sinh của anh â y thì tuyệt quá!"

Sau khi kế t thúc tiế t thứ hai chiế u thứ năm, trước bảng thông báo của trường trung học Tinh Hoa, mọi người tụ tập đồng như kiế n đỏ. Ai cũng dán chặt mắ t vào một tờ *poster* cỡ lớn nom rấ t bắ t mắ t được dán chính giữa bảng thông báo, những hàng chữ hiện lên sáng loáng dưới ánh mặt trời rực rỡ:

Thông báo đăng kí lớp tập huấ n đặc biệt cho cuộc thi công tháp

Lớp tập huấ n đặc biệt cho cuộc thi công tháp lâ n thứ mười sáu của Liên minh trung học thành phố Tinh Hoa bắ t đâ u chiều sinh từ ngày hôm nay.

Lớp học do phòng giáo vụ quản lí, mục đích chính là khai thác tiề m năng của học sinh, đô ng thời rèn luyện kĩ năng tác chiế n khi công tháp.

Dựa trên ba nguyên tắ c của cuộc thi là "công bă `ng, chính trực, công khai", chúng tôi xin công bố ´ điề `u kiện đăng kí như sau:

1. Tính để n ngày lễ hội Văn hóa Mùa thu của Liên minh Tinh Hoa năm nay kế t thúc, những học sinh lọt trong Top 200 bảng xế p hạng toàn năng mới được tham gia đăng kí.

- 2. Mang theo thẻ học sinh và những giấ y tờ chứng minh bạn đủ tư cách đăng kí học, bản đăng kí do thấ y cô chủ nhiệm ở các lớp phát.
- 3. Thời gian đăng kí: Từ ngày x tháng x năm xxxx để n ngày x tháng x năm xxxx. Quá hạn đăng kí sẽ không nhận thêm.
 - 4. Địa điểm đăng kí: Văn phòng hội Học sinh các trường.
 - 5. Mọi thă c mã c xin liên hệ Ban quản lí Liên minh Tinh Hoa.

Ngày x tháng x năm xxxx

Ban quản lí Liên minh Tinh Hoa

"Hứ!"

Khi học sinh trường Tinh Hoa đang đứng trước bảng thông báo, bàn tán rôm rả về chuyện lớp tập huấ n, thì từ phía cửa sổ mở toang của tòa nhà giảng đường màu trắ ng đố i diện vang lên tiế ng hấ m hứ chua như dấ m.

Tiêu Nham Phong đứng ngay cạnh cửa sổ, thu tâ m mặ t lại, nhìn lên trâ n nhà lẳng lặng lẩm nhẩm một mình:

"Chủ tịch hội đô ng quản trị Liên minh trung học Tinh Hoa đã ngâ n này tuổi đâ u rô i mà còn thích ganh đua, thi thố góm nhỉ. Trước đây cuộc thi công tháp chỉ thi năng lực thực sự của các học sinh, bây giờ lại còn bày đặt tập huấ n với chả tập hiế c. Vớ vẫn thật! Đă ng nào mình cũng chẳng tham gia."

"Ô`! Vậy hả? Không ngờ cậu cũng tự ti ghê nhỉ!" Nghe thấ y Tiêu Nham Phong nói vậy, Văn Chấ n Hải đang giở tập tài liệu vội dừng tay, quay đâ`u nhìn Tiêu Nham Phong với khuôn mặt vô cảm, rô`i đẩy cái gọng kính vàng trên số ng mũi lên, "Có điể `u... tôi nghĩ cậu nên giải quyế t cái *topic* đang số t xình xịch trước đi thì hơn."

"Cái gì mà đang số t xình xịch?" Tiêu Nham Phong mặt mũi thản nhiên như không.

Văn Châ´n Hải vừa lật tập tài liệu, vừa đáp lại thờ ơ: "Thẩm Tuyế´t Trì và Lạc Tiểu Liên bên trường Đức Nhã nói cậu là đứa không biế´t giữ lời, thua rô`i mà không thực hiện lời hứa..."

"Hứ! Hai con nhỏ vịt bâ`u dám bêu riê´u chuyện đó cho bàn dân thiên hạ biế´t..." Tiêu Nham Phong như bị điểm huyệt, toàn thân cứng như đá, nhưng vẫn cứng họng cãi cùn, "Tôi chỉ nói là sẽ mặc váy rom nhảy ở quảng trường Phi Nguyệt, chứ có nói là bao giờ nhảy đâu. Mười năm sau, tôi quay về nhảy vẫn được cơ mà! Vả lại tôi tham gia thi đấ´u là vì muố´n thay mặt Lưu dạy cho con nhỏ tóc bím hế´t lên mặt huênh hoang. Còn Thẩm Tuyế´t Trì... thực ra trông cũng xinh xã´n đấ´y nhưng sao suố´t ngày mặt mày như tảng băng nghìn năm không tan chảy thế´ nhỉ? Tại sao cô ta lại đố´i đâ`u với tôi chỉ vì một chiế´c huy hiệu kia chứ? Lẽ nào chiế´c huy hiệu â´y ẩn chứa điề`u bí mật nào đó mà tôi không biế´t? Hay là cô ta muố´n kiế´m cớ tiế´p cận với tôi? Có lẽ thế´ thật... Con gái bây giờ ghê thật... Ha ha ha..."

Văn Châ´n Hải quay đâ`u lại, thâ´y Tiêu Nham Phong đang mải chìm đă´m trong giâ´c mơ màu hô`ng. Cậu ngán ngắm lắ´c đâ`u.

"Á! Đúng rô`i!" Đột nhiên, Tiêu Nham Phong dường như nhớ ra điê`u gì đó, tò mò quay đâ`u nhìn nam sinh ngô`i trên ghê´ sô pha màu xanh nhạt, nãy giờ không nói câu gì.

"Lưu! Hai ngày trước tôi đọc *topic* trên diễn đàn của trường, năm nay công tháp thấ y cậu xuấ t hiện, cậu mới là học sinh lớp mười thôi mà, chuyện này là sao?"

Văn Châ´n Hải đang giở sách bỗng ngừng tay, nhìn Giang Sóc Lưu với ánh mă´t lúng túng.

"Hàn Thu Dạ..." Giang Sóc Lưu tựa lưng vào ghế số pha, hai tay đan vào nhau đỡ lấ y đã `u, lắng lặng lẩm nhẩm đọc tên Hàn Thu Dạ. Tiế ng nói không hế thay đổi ngữ điệu, người ta khó mà đoán được tâm trạng của cậu ta, "Hôm đó thấ y vô vị nên tôi ra chỗ công tháp chơi thôi..."

"Chỉ đi chơi cho vui thôi á? Cậu nghĩ đó là quán *game* à?" Tiêu Nham Phong đột nhiên hét lên, to để n nỗi cái đèn treo trên trầ n nhà cũng rung lên, "Hôm đó nhân viên bảo vệ ở Tháp Sao đông như kiế n, tôi suýt nữa bị họ tóm được, thể mà cậu lại vào trong tháp chơi được. Cậu làm cách nào mà tài vậy? Mau nói cho tôi biế t đi mà."

"..." Văn Châ´n Hải trọn mắ t nhìn Tiêu Nham Phong đang la lên â`m ĩ, dường như nhận ra điê`u gì đó, lo lắ ng nhìn Giang Sóc Lưu, "Lưu, cậu có tham gia lớp tập huấ n đặc biệt lâ`n này không?"

"Ùm... có thể!" Giọng Giang Sóc Lưu vẫn lạnh nhạt, có chút hờ hững không quan tâm.

"Lưu, chẳng nhẽ cậu lại dâng hai tay ngôi Vương cho lũ cóc ghẻ trường Đức Nhã à? Lâ n trước Hàn Thu Dạ giành được ngôi Vương, cậu thấ y tụi bên đó có huênh hoang không?" Tiêu Nham Phong như không thể tin nổi vào tai mình, mấ t trợn ngược cả lên.

"Lưu, không nên sa đà chơi bời. Đừng quên cậu là người thừa kế, gánh vác trên vai cả gia sản nhà họ Giang. Điệ `u này vĩnh viễn không thay đổi đâu." Văn Chấ n Hải nhìn chòng chọc Giang Sóc Lưu, dù tiế ng nói không lớn lắ m, nhưng chứa đâ `y sự quan tâm và săn sóc, "Còn nữa, cậu đừng gâ `n với cô ta, cô ta luôn coi cậu là kẻ thù số một. Theo tôi biế t thì người cô ta ghét nhấ t là Giang..."

"Điề`u này tôi biể´t rõ... rõ hơn ai hế´t." Giang Sóc Lưu cắ´t ngang lời Văn Chấ´n Hải, giọng nói có chút ngao ngán.

"Này, hai người đang nói chuyện gì vậy? Tôi chẳng hiểu gì cả." Tiêu Nham Phong không nén nổi tò mò, nhảy dựng lên, "Lưu, đứa nào dám đấ c tội với cậu, tôi sẽ nện cho nó một trận nhừ tử. Cậu là Vương của Liên minh Tinh Hoa, điể `u đó khỏi bàn cãi."

Giang Sóc Lưu vẫn không lên tiế ng, từ từ bỏ cái mũ lưỡi trai xuố ng, khuôn mặt sáng sủa dâ n dâ n hiện lên.

Làn da trắ ng hô ng, bóng láng như viên ngọc long lanh, đôi lông mày đen sắ c nét nhướng cao vẻ ngạo mạn, mắ t sâu thăm thẳm như đáy đại dương...

Giang Sóc Lưu nhíu mày lại. Đúng lúc đó, lời nói của Hàn Thu Dạ cứ đội lại trong đâ u cậu:

"Giang Sóc Lưu, cậu còn định diễn vai Thời Tuân tới bao giờ hả? Cậu là cậu, rô `i sẽ có một ngày Lạc Tiểu Liên phát hiện ra sự thật thôi..."

"Có điề`u... nề´u đọ sức với nhau, tôi hi vọng đô´i thủ sẽ là cậu với thân phận thực sự..."

Im lặng một lúc lâu, Sóc Lưu lại đội mũ lên đâ`u, chậm rãi đứng dậy, rô`i vỗ vai Tiêu Nham Phong, "Phong, cậu nói đúng, không nên lo lǎ ng quá. Chúng ta đi đánh bóng đi."

"Í? Đi luôn bây giờ á?" Giang Sóc Lưu vừa dứt lời, mặ t Tiêu Nham Phong sáng lên hô hởi, xặ n tay áo hào hứng, "Được! Đi thì đi, cậu cũng đi cùng nhé! Ba chúng ta phải đọ sức một trận ra trò mới được. Ai thua thì phải bò như rùa vào lớp." "Hơ hơ hơ!" Giang Sóc Lưu khẽ cười, rô `i đứng dậy đi vê ` phía cửa văn phòng hội Học sinh. Tiêu Nham Phong mặt mũi phâ ´n khích và Văn Châ ´n Hải mặt mày lo lă ´ng đi sau lưng Giang Sóc Lưu. Tiêu Nham Phong đi cuố ´i cùng quên mấ ´t khóa cửa phòng.

Văn phòng hội Học sinh của trường trung học Tinh Hoa đang ô n ã phút chố c im ă ng trở lại, chỉ có hai chiế c rèm cửa sổ màu xanh khẽ tung bay khi ngọn gió thổi qua.

Két!

Không lâu sau, một bàn tay trắ ng trẻo thon dài đẩy cửa vào.

Một bóng trắ ng bước vào văn phòng Hội Học sinh không người, đứng một lúc ở giữa phòng, cuố i cùng dán mắ t vào chiế c cặp sách màu đen trên ghế số pha.

Cái bóng trắ ng đi về phía chiế c cặp, giơ tay mở cặp sách, nhẹ nhàng rút chiế c *iPhone* màu đen ra...

[Quà tặng]

Thích nhấ t là lúc nhận quà tặng

Tâm trạng bay bổng theo bàn tay mở đải lụa thặ t hộp quà

Có nụ cười ngọt ngào

Quà nhỏ nhưng tình cảm sâu đậm

Không quan trọng nặng hay nhẹ

Nhưng nó lại liên quan mật thiế t tới một người không thể nào quên.

"Í? Sao... sao lại thành ra thế này? Bộ vừa có đại chiế n thế giới hả?"

Đêm mùa thu, ánh trăng giố ng như làn sương mờ ảo được dệt bă `ng lụa bạc, không gian yên lặng mà xanh trong, những vì sao trên bâ `u trời như điểm xuyế ´t thêm vẻ đẹp lấ ´p lánh. Nhưng ở khu Hiểu Mai, khu chung cư cao cấ ´p nhấ ´t nhì thành phố ´ Tinh Hoa, bỗng có tiế ´ng kêu la hoảng hố ´t vọng ra từ phòng 2101 tâ `ng 12, khiế ´n tấ ´t cả các vì sao dường như đề `u giật bắ ´n mình, rơi hế ´t xuố ´ng đấ ´t.

Trong phòng khách sáng ánh đèn, Lạc Tiểu Liên đeo ba lô, câ m chiế c túi nilon đựng đâ y đô ăn, không thể tin nổi mặ t mình nhìn

cả căn phòng chấ t đố ng quâ n áo dơ, vỏ cô ca và vỏ chuố i. Nghĩ lại cảnh tượng lúc sáng mà cơn uấ t ức đô n lên tận cổ Tiểu Liên, đâ u cô xì khói cao mấ y mét.

"Anh... Anh Hàn Thu Dạ?" Tan học buổi chiế `u, Lạc Tiểu Liên đang chuẩn bị đi siêu thị mua ít thực phẩm thì gặp Hàn Thu Dạ ở ngay cổng trường.

Hàn Thu Dạ vẫn dịu dàng m*im cười với cô rô`i hỏi: "Tiểu Liên,* sao dạo này anh gặp em khó quá. Em bận gì thế ´?"

"Á... Em, em..." Mặt Lạc Tiểu Liên đỏ căng như trái cà chua, â p a â p úng không biế t nên trả lời ra sao, ánh mặ t ngượng ngập, cúi vội đà u xuố ng đấ t. Chẳng nhẽ lại nói với anh â y là mình đi làm người giúp việc? U hu hu... Nhâ t định không được nói ra.

"Đế n phòng học cũng không gặp được em, rút cuộc có chuyện gì vậy?... Hay là em tránh mặt anh?" Hàn Thu Dạ bước lên phía trước một bước, vừa quan tâm vừa lo lắ ng cúi đâ ù nhìn Lạc Tiểu Liên.

"A Lộc thân yêu!" Đúng lúc đó, một cánh tay siế t chặt lấ y cổ cô, Lạc Tiểu Liên quay đâ `u lại, thấ y một khuôn mặt to tướng.

"Thời... Thời Tuân?"

"A Lộc, cô quên nhiệm vụ của mình rô`i hả? Mau vê` nhà ăn cơm đi, không được tố n thời gian ở đây với người khác..." Thời Tuân không nói thêm lời nào, lôi xê`nh xệch Lạc Tiểu Liên đi mấ t, trước khi đi hấ n còn quay đâ`u lại cười khẩy Hàn Thu Dạ...

Hàn Thu Dạ cô đơn đứng một mình tại chỗ, lặng lẽ nhìn theo Thời Tuân, khuôn mặt anh như bị bao phủ một đám mây xám xịt...

Mặc cho Lạc Tiểu Liên bực dọc phẫn nộ, Thời Tuân ngô i khoanh chân trên sô pha, khoái chí xem ti vi như không có chuyện gì xảy ra.

(Trích lời tác giả: Bây giờ phải gọi Thời Tuân là Giang Sóc Lưu mới đúng.)

"Cậu là con chuột nhấ t rúc trong bãi rác hả? Cả nhà ngập rác mà vẫn ung dung ngô i xem ti vi được à? Số ng thế này mà cũng số ng được!" Lạc Tiểu Liên thấ y cơn tức giận của mình sắ p nổ tung như trái bom.

"Bé Củ Lạc, con gái mà hay cáu là mau có nế p nhăn lắ m đấ y." Giang Sóc Lưu ngắng đã u lên uố ng một lon cô ca, sau đó mim cười rạng rỡ với Tiểu Liên, "Chắ c bé chưa vào phòng của con trai bao giờ nhi? Con trai là phải thế ! Đó mới là bản lĩnh nam nhi. Hơ hơ hơ!"

"Bản lĩnh nam nhi cái nỗi gì? Có mà ở dơ thì có! Cậu chế t đi cho tôi nhờ..." Lạc Tiểu Liên că n chặt răng, phẫn uấ t như chiế c nô ì áp suấ t xì khói, tức run lên bâ n bật, "Chiê u nào đi học vê , tôi cũng phải mấ t mấ y tiế ng thu dọn nhà cửa, nhưng hôm sau lại đâu vào đấ y... Thời Tuân... cậu thấ y tôi chưa đủ khổ hay sao mà còn cố tình bày bừa ra phòng hả?..."

"Í? Tôi cố tình bày bừa á? Làm sao... làm sao có chuyện đó được! Bé đừng nghĩ linh tinh!" Bị Lạc Tiểu Liên nói trúng tim đen, nhưng Giang Sóc Lưu vẫn nhế ch mép cười trừ.

Đúng là... mình muố n bày bừa phòng ố c để cho Tiểu Liên phải tố n thời gian dọn dẹp, không ngờ lại bị cô ta nói trúng, xem ra cô ta cũng thông minh đấ y...

Bô p!

Giang Sóc Lưu cúi đâ`u vuô´t că`m, bỗng một cái tên lửa đô` chơi màu đỏ ném trúng đâ`u cậu.

"Oái!" Tay trái Giang Sóc Lưu ôm chặt lấ y đâ u vừa bị "trúng đạn", tay phải câ m cái tên lửa rơi trên sô pha, uấ t ức nói với Lạc Tiểu Liên, "Này bé Củ Lạc, đau quá đi mấ t! Bé định mưu sát chủ nhân đấ y hả?"

"Thế thì sao nào?" Lạc Tiểu Liên trợn mặ t nhìn Giang Sóc Lưu, hai tay chố ng nạnh, tức tố i nói, "Còn nữa, bây giờ tôi đi nấ u cơm. Nế u cậu không muố n chế t đói thì mau thu dọn phòng khách ngay cho tôi."

"Bé Củ Lạc nói gì vậy? Bây giờ bé mới là A Lộc chứ!" Giang Sóc Lưu ném cái điề `u khiển ti vi xuô ´ng nhanh như điện giật, hét lên bâ ´t mãn, "Bé có nhâ `m không đấ ´y! Tôi lớn bă `ng từng này, chưa ai dám sai tôi làm việc nhà cả."

"Thiê u gia Thời Tuân, việc gì mà chẳng có lâ n đâ u."

Lạc Tiểu Liên đi thẳng xuố ng bế p, sau đó quay đâ u lại, vẻ kẻ cả chỉ vào mặt Giang Sóc Lưu, nói với giọng đanh thép và dứt khoát, "Bây giờ tôi đã là A Lộc, tôi sẽ chăm sóc cuộc số ng hã ng ngày cho cậu, tôi phụ trách luôn việc đáp ứng nhu câ u biế n thái, chơi xỏ người khác của cậu. Đê nghị cậu dọn sạch cái tư duy kiểu thiế u gia đâ y ấ p trong đâ u đi cho tôi nhờ."

"Dọn sạch... tư duy... kiểu thiế u gia?" Nghe Lạc Tiểu Liên nói vậy, Giang Sóc Lưu lặng người đi như bị điểm trúng huyệt, lắ p bắ p lại từng từ.

"Không sai!" Lạc Tiểu Liên như người đứng trên tháp Eiffel cao vời vợi, "Với tôi, cậu không phải là thiế u gia gì cả. Ngày nào tôi cũng tấ t bật với cậu là vì cậu đã từng giúp tôi thôi, vả lại tôi cũng muố n giữ lời hứa nữa. Cho nên kể cả có làm A Lộc, tôi cũng không như người giúp việc, chỉ biế t chăm chăm nghe lời cậu chủ. Lạc Tiểu Liên này cư xử theo cách riêng của mình, cậu đừng có mà nhâ m lẫn nhé."

Nói tới đây, Lạc Tiểu Liên liế c nhìn chiế c ghế số pha chấ t đố ng tạp chí và túi đô ăn đủ màu sắ c, sau đó chán nản nhấ m mắ t lại.

"Còn nữa, tôi không thể không nhặ c nhỏ cậu... cậu mang tiế ng là thiế u gia mà số ng lười nhác chẳng khác nào con sâu. Số ng như vậy vui lă m hả? Cậu không có chút nhận thức về bản thân sao? Trước tiên cậu phải là mình đã, sau đó mới là con trai yêu của bố mẹ, rô i mới là một thiế u gia nhà giàu."

Râ m râ m râ m!

Lời của Lạc Tiểu Liên có sức công phá như một quả bom nguyên tử, Giang Sóc Lưu hoàn toàn bị chấ n động. Cậu mở to mặ t nhìn Lạc Tiểu Liên, trong mặ t có tia sáng ngạc nhiên và xúc động.

"Ơ hơ hơ hơ... Ha ha ha!" Không lâu sau, nụ cười nở trên môi Giang Sóc Lưu, rô ìi dâ n dâ n tỏa khắ p khuôn mặt, "Này bé Củ Lạc, tạp dê `của bé đâu? Chỉ câ `n thêm chiế c tạp dê `là bé trở thành bà nội trợ lắ m mô `m kiểu mẫu. Ha ha ha!"

"Hù! Có gì đáng cười đâu?" Giang Sóc Lưu bật cười khanh khách khiế n Tiểu Liên đỏ bừng mặt, cô trọn mã t nhìn Sóc Lưu đang cười nghiêng ngả, "Đáng ghét! Tôi mà có một đứa con trai ngô c nghế ch như cậu, tôi đã dùng cán chổi nện cho một trận rô i. Này, mẹ cậu đâu rô i? Mẹ cậu không dạy bảo cậu à?"

"..." Đột nhiên tiế ng cười tắ t ngấ m, nụ cười rạng rõ của Giang Sóc Lưu như bị dội một gáo nước lạnh, dâ n nhạt nhoà đi. Hặ n ta cúi đâ u, một tay vuố t tóc, giọng nói chua xót khiế n người nghe có cảm giác như ở mười tám tâ ng địa ngục, "Hơ hơ hơ... bé Củ Lạc, để bé thấ t vọng rô i..."

"Thấ t vọng? Tại sao?" Giang Sóc Lưu đột nhiên thay đổi thái độ khiế n cho Lạc Tiểu Liên lặng người đi.

"Bởi vì..." Giang Sóc Lưu nói châ m chậm, đưa tay day day huyệt thái dương, mặ t nhìn thẳng về phía Lạc Tiểu Liên. Khuôn mặt của cậu vẫn nở nụ cười tươi rói, nhưng nụ cười â y khiế n người ta thấ y chạnh lòng. "Tôi không có mẹ, cũng không có bố . Tôi là trẻ mô côi."

""

Tích tắ c! Tích tắ c! Tích tắ c!

Trong phòng truyề `n thông của kí túc xá nữ trường Đức Nhã, kim đô `ng hô ` trên tường như một cụ già chậm chạp, nhích từng bước một. Khi kim chỉ tới số ´ mười, bà Vương, nhân viên quản lí kí túc xá nữ thò tay ra chiế ´c cửa sắ ´t sơn trắ ´ng bạc để đóng cửa đúng giờ.

"Á á á! Đợi đã! Bà Vương! Đợi cháu đã!"

Khi hai cánh cửa sắ t chuẩn bị khép lại thì có tiế ng kêu thấ t thanh từ xa vọng lại. Bà Vương nhíu mày ngước đã u lên nhìn về phía đó thì thấ y cô gái tế t hai bím tóc, bụng ôm một cái ba lô, đang lao để n như tên bắ n.

"Sao lại là cháu? Con gái con đứa mà tố i khuya mới về kí túc xá..." Nhìn thấ y Lạc Tiểu Liên để n tận giây cuố i cùng mới bước vào cửa, bà Vương liế c xéo, lẩm bẩm một mình như đọc kinh, "Ngày mai mà còn về muộn là tôi không dễ dãi thế đâu nhé... Bọn trẻ bây giờ thật là..."

"Hộc hộc hộc! Hộc hộc hộc! Cảm ơn... Cảm ơn bà ạ!" Lạc Tiểu Liên mặt mày hố i lỗi, lấ y tay gạt mô hôi trên trán, rô i quay người bước nhanh vê phía câ u thang lên phòng mình.

Hộc!... May mà vê kịp lúc, nế u không thì có mà số quạ! Tấ t cả đề u tại tên Thời Tuân hế t! Ăn xong cơm tố i không chịu an phận ngô i yên, còn bày đặt phụ rửa bát, kế t quả là bọt nước rửa bát vương vãi khắ p nhà, báo hại mình rửa chén đĩa xong còn phải thu dọn phòng bế p. Có điể u...

"... Tôi không có mẹ, cũng không có bố . Tôi là trẻ mô `côi."

Tiế ng nói như sấ m dậy lại vang lên bên tai Lạc Tiểu Liên, không biế t đây là lâ n thứ mấ y đâ u cô lặp lại lời nói của Thời Tuân. Nhưng Lạc Tiểu Liên thấ y lòng nặng như đeo đá, buô n rười rượi.

Đây là lâ n đâ u tới nhà Thời Tuân, chỉ thấ y một mình cậu ta, Tiểu Liên cứ tưởng bố mẹ cậu ta vă ng nhà. Bởi vì bình thường Thời Tuân hay chòng ghẹo người khác, số ng chẳng phải lo cơm ăn áo mặc y như cô chiêu cậu ấ m trong tủ kính, ai ngờ...

"Haiz... Chẳng trách chị Tô Hựu Tuệ nói, trước khi kế t luận việc gì cũng phải có đâ y đủ căn cứ và phải suy nghĩ thấ u đáo... Đúng là mình hơi thiế u sót ở điểm này..."

Lúc này, Lạc Tiểu Liên dường như mấ t hế t sức lực, vừa uể oải bám vào lan can câ u thang đi lên tâ ng, vừa buô n bã thở ngắ n than dài. Khi gâ n để n cửa phòng mình, cô thò tay vào ba lô lấ y chìa khóa.

Phòng của Tiểu Liên ở kí túc xá là phòng đôi, nhưng hiện chưa có nữ sinh nào được phân về phòng 305 ở chung, nên chỉ có một mình cô. Tố i nào về phòng, Lạc Tiểu Liên cũng thấ y phòng mình tố i mò mò như thiế u sinh khí, có cảm giác cô đơn, trố ng trải. Nế u so với sự náo nhiệt và vui vẻ ở trung tâm bảo trợ xã hội thì đúng là kém xa...

Thế còn Thời Tuân thì sao?

Nê u so với mình, chặ c là hặ n cô đơn lặ m vì không có ai ở cùng.

Xoat!

Đột nhiên, tay Lạc Tiểu Liên chạm vào vật gì đó cưng cứng hình vuông dưới đáy ba lô, thấ y lạ Tiểu Liên bèn cúi đâ u nhìn vào bên trong.

Í? Một hộp quà nhỏ thă t dây màu hô ng. Sao nó lại ở trong túi mình nhỉ?

Những câu hỏi nổ lép bép như pháo rang trong đâ`u Lạc Tiểu Liên.

Cô lóng ngóng kéo chiế c dây thấ t hộp quà, khẽ khàng mở ra xem...

"Á... Là bánh quy?" Khi nhìn thấ y trong hộp quà có sáu chiế c bánh quy hình cá xế p ngay ngặ n, Lạc Tiểu Liên bấ t giác nhớ lại cảnh tượng mấ y ngày trước đây...

"Oa... Trông cái bánh này ngon quá..." Lạc Tiểu Liên bưng tách trà lên, vừa đút đô `ăn vào miệng vừa nhìn màn hình ti vi đang quảng cáo bánh bích quy hình cá mà thèm nhỏ dãi.

"Này, nước dãi của bé chảy ướt đâ`m cả thảm nhà tôi rô`i đâ´y! Đây là loại bánh mới của nhà hàng Gine, mùi vị râ´t tuyệt đâ´y!" Nghe thâ´y tiê´ng kêu thèm thuô`ng của Lạc Tiểu Liên, Giang Sóc Lưu quay đâ`u liê´c màn hình ti vi rô`i nói với giọng thờ ơ, "Nhưng giá bánh cũng đă´t lă´m, người thường không mua nổi đâu."

"Ê! Cậu dám xem thường người nghèo hả? Cậu sẽ bị chế t đói cho xem..."

"Oa, bé Củ Lạc, luật nhân quả của bé sao lạ vậy ta?"

•••

Chỉ nói chuyện bâng quơ với nhau, không ngờ Thời Tuân lại nhớ trong lòng thể ... Lẽ nào bộ dạng thèm nhỏ dãi của mình để lại ấ n tượng sâu sắ c như vậy. Thật mấ t mặt!

Ngửi mùi thơm phức của bánh bích quy mới ra lò, Lạc Tiểu Liên nở nụ cười ngọt ngào. Khi cô định đặt hộp bánh vào ba lô thì thấ y một tấ m thiệp rơi ra.

Lạc Tiểu Liên luố ng cuố ng cúi người nhặt tấ m thiệp, mở ra xem.

Hi! Bé Củ Lạc! Nể tình gâ `n đây bé hao tâm tổn trí thực hiện bổn phận A Lộc rấ ´t tố ´t, hộp bánh này thiế ´u gia đây tặng cho bé. Phải biế ´t trân trọng, nhìn thấ ´y bánh như nhìn thấ ´y thiế ´u gia đây, nghe rõ chưa?

PS: Kèm theo đây là thực đơn bữa sáng, bữa trua, bữa trà chiế`u và bữa tố i.

Bữa sáng: Cháo cá, bánh mì lát...

•••

Nhìn đố ng chữ dày chi chít như kiế n đỏ, trong đấ u Lạc Tiểu Liên hiện lên hình ảnh Thời Tuân ngoác miệng ra cười, giơ ngón tay làm thành hình chữ V. Miệng Lạc Tiểu Liên bỗng giật giật liên hố i, khuôn mặt không biế t là mế u hay cười.

Thă ng cha này... Không còn từ gì để nói về hặ n nữa. Rõ ràng hặ n đang chơi xỏ mình, nhưng mình vẫn thấ y lo cho hặ n. Hơn nữa, hôm nay mình mới biế t hặ n cùng cảnh ngộ với mình...

Hộc hộc hộc... Rút cuộc hặ n là người thế nào?...

Reng reng! Reng reng! reng!

Giờ tan học ngày hôm sau, Lạc Tiểu Liên và "chiế nhữu" Thẩm Tuyế t Trì, Trương Hinh Như và bạn học Tiểu Nguyệt cùng tới quán karaoke "Hát như chưa từng được hát" cách trường Tinh Hoa không xa để mừng thă ng lợi vĩ đại trong lễ hội Văn hoá Mùa thu vừa qua.

"Để chúc mừng Tiểu Liên, Hinh Như và Thẩm Tuyế t Trì đại thă ng trường Tinh Hoa, tiế p theo đây, tôi xin hát một bài, chúc cho mọi người mỗi ngày đề u vui."

Tiểu Nguyệt đứng trước ti vi trong phòng karaoke, vui vẻ câ m micrô tuyên bố .

Trương Hinh Như phấ n khởi ngô i trên ghế số pha trước ti vi, vừa chăm chú lắ ng nghe Tiểu Nguyệt hát, vừa gõ nhịp nhịp nhàng. Lạc Tiểu Liên ngô i ngay phía trước cô, nhưng tâm hô n bay bổng mãi nơi đâu, hai mắ t dán vào cái màn hình, chố c chố c lại rút điện thoại ra nhìn.

Kì lạ thật! Hôm nay Thời Tuân nhắ n tin cho phép mình nghỉ buổi chiế u, để n bây giờ vẫn chưa gọi điện lại gì hế t. Đã bảy giờ rô i... Lẽ nào trong phòng mấ t sóng điện thoại? Hắ n nói có việc gấ p, không biế t xảy ra chuyện gì không? Thật tình... dù hắ n không nói với mình lời nào, nhưng mình vẫn thấ y lo lo...

"Đợi điện thoại của ai à?"

Thẩm Tuyế t Trì ngô i im như tượng bên cạnh Lạc Tiểu Liên, thế mà dường như mọc mặ t ở thái dương, không hệ nhìn Tiểu Liên đã đoán trúng phóc cô đang làm gì.

"Í?" Lạc Tiểu Liên đang chìm trong suy nghĩ mông lung, giật mình bởi lời nói của Thẩm Tuyế t Trì, mặt cô bỗng đỏ gay như quả cà chua, "Á... ừm... ừ!"

"..." Thấ y Tiểu Liên trả lời ấ p úng, Thẩm Tuyế t Trì vừa nhai bích quy rau ráu, mặt mũi lạnh như băng bô i thêm một câu, "Thời Tuân hả?"

"Ùm... ừm..." Lạc Tiểu Liên hoang mang gật đâ u. Nhỏ ta có mấ t lửa con ngươi vàng chấ c? Tại sao chuyện gì cũng biế t vậy trời?

"..." Thẩm Tuyế t Trì quay đâ u nhìn Lạc Tiểu Liên vài giây, khuôn mặt như bị quét bột hô , nói với ngữ điệu không lên cũng chẳng xuố ng, "Hôm qua lại tới!"

"Í? Hôm qua Thời Tuân tới tìm tôi hả?"

"Hàn Thu Dạ!"

"Á... tôi..." Nhớ tới ánh mặ t dịu dàng lặ ng đọng của Hàn Thu Dạ, lòng Lạc Tiểu Liên như trăm mô i tơ vò, mặt nóng lên như người bị số t.

Ánh mặ t Thẩm Tuyế t Trì tuy thờ ơ nhưng có thể nhìn xuyên thấ u mọi việc: "Cậu câ n có câu trả lời."

• • •

Mưa rả rích rô i thưa dâ n, làn nước mưa rơi nghiêng nghiêng trên mặt đấ t, giố ng như một chiế c màn trong vấ t, nhưng trận mưa cũng không thể ngăn nổi không khí náo nhiệt, người và xe đông như mắ c cửi.

Lạc Tiểu Liên và Thẩm Tuyế t Trì cùng bước ra khỏi quán karaoke. Nhìn Trương Hinh Như và Tiểu Nguyệt nhảy nhót đã `ng

trước, Lạc Tiểu Liên xoa xoa cái tai bị đau, nghĩ lại lời Thẩm Tuyế t Trì nói với mình, toàn thân cô mê m nhũn như cây dưa héo, uể oải lă c lư cái đâ u, rô i thở dài ngao ngán.

Có điể `u Thẩm Tuyế ´t Trì thường ngày lạnh như băng thể ´ mà hôm nay lắ ´c mình một cái thay đổi hẳn, trở thành một người hoạt bát, sôi nổi. Giọng hát của Thẩm Tuyế ´t Trì chẳng khác gì tiế ´ng kêu thấ ´t thanh khi trái đấ ´t bị người ngoài hành tinh tấ ´n công, ngay cả Lạc Tiểu Liên có biệt danh là nữ hoàng giọng vịt đực của trung tâm bảo trợ cũng chỉ là bại tướng dưới tay Thẩm Tuyế ´t Trì. Giọng hát của Thẩm Tuyế ´t Trì nghe còn đáng sợ hơn cả ngày trái đấ ´t tận thế ´.

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên run lầy bẩy quay đâ`u nhìn Thẩm Tuyế t Trì đang đê mê hát ư ử. Cô sợ toát mô` hôi hột.

Tuyế t Trì dường như rấ t vui thì phải... Tấ t cả những chuyện trước đây đề u như tan biế n hế t, kể cả khoảng cách cũng vậy.

Nhưng nói đi rô`i nói lại... đã chín giờ tô´i rô`i, tên khùng Thời Tuân vẫn tắ´t điện thoại... Hắ´n không xảy ra chuyện gì chứ?

Đúng lúc Lạc Tiểu Liên đang thâ m trách mình sao phải lo cho thă ng cha xấ u bụng đó, thì tay cô bấ t giác rút điện thoại ra, ấ n phím gọi cho Thời Tuân.

Tu tu tu! Tu tu tu!

Điện thoại vang lên tín hiệu bận, những tràng âm thanh dài dă`ng dặc.

Lạc Tiểu Liên ức đế n tận cổ. Hay là xảy ra chuyện gì thật rồ i? Tên Thời Tuân ngày nào cũng bám riế t lấ y mình, ép mình phải làm việc cật lực, bỗng dưng lại tha cho mình nghỉ ngơi, rõ ràng có điể u gì đó không bình thường. Chỉ trách mình tại sao lúc đó không nghĩ cho thấ u đáo.

Lạc Tiểu Liên càng nghĩ càng rố i tinh lên, cảm giác bấ t an như biế n thành đám mây đen bao phủ trên đâ u cô.

Cuố i cùng cô ngắ t điện thoại, mặ t lấ m lét nhìn Thẩm Tuyế t Trì, Trương Hinh Như và Tiểu Nguyệt đang đứng đợi bên cạnh.

"Xin lỗi, tớ có chút việc đột xuấ t, mọi người cứ về trường trước đi!"

"Ùm, Tiểu Liên, cậu đi một mình phải cẩn thận đấ y!" Trương Hinh Như mim cười gật đấ `u.

"..." Thẩm Tuyế t Trì mặt mày vô cảm nhìn Lạc Tiểu Liên, sau đó đột nhiên câ m chiế c điện thoại trong tay, huơ huơ vê phía Lạc Tiểu Liên như muố n nhấ c nhỏ: Có chuyện gì thì cứ gọi cho tôi.

Nhận được tín hiệu sóng não kì cục của Thẩm Tuyế t Trì, Lạc Tiểu Liên lặng người đi một lúc, rấ t nhanh sau đó cô nở một nụ cười vui vẻ và hạnh phúc.

"Ùm! Tôi biê t rô i!"

Thấ y nụ cười rạng rõ của Lạc Tiểu Liên, má Thẩm Tuyế t Trì bỗng đỏ lựng lên. Cô không nói câu nào, quay người đi một mình vê phía bế n xe buýt.

Lạc Tiểu Liên nhìn theo bóng Thẩm Tuyế t Trì, dường như hiểu ra điề u gì đó, cô thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cứ nghĩ tới Thời Tuân, cô lại ngước đâ u lên nhìn bâ u trời đen ngòm, mặt mày lo lắ ng...

Mưa càng lúc càng to.

Mưa như một tấ m màn dày bao phủ không gian. Những hạt mưa muôn hình vạn trạng tỏa ra khắ p nơi, như chia cấ t không gian thành trăm mảnh...

Trong màn đêm âm u, căn phòng số 2101 tâ ng 12 khu Hiểu Mai tố i như bưng, chỉ có một tia sáng mờ mờ của ánh đèn trong phòng khách.

Két!

Đột nhiên, cửa phòng khách khe khẽ mở ra.

Lạc Tiểu Liên toàn thân ướt như chuột lột, lấ y tay vuố t nước mưa trên mặt, tròn xoe mặ t ngạc nhiên, thò đâ u vào trong phòng quan sát.

"Í? Sao cửa không đóng nhỉ? Thời Tuân... cậu có nhà không?"

Thấ y trong phòng im lặng bấ t thường, Lạc Tiểu Liên thò đã u vào khẽ hỏi, nhưng không có tiế ng trả lời, cô giơ tay lâ n mò bật công tấ c điện trên tường.

Tách!

"Đừng bật đèn!..."

Khi bộ đèn chùm bă ng pha lê treo giữa phòng khách bừng lên ánh sáng chói mấ t, bỗng có tiế ng hét như bị ánh sáng cấ t vào da thịt vang lên ở góc phòng.

Lạc Tiểu Liên lặng người đi, nhìn về phía có tiế ng kêu. Khi nhận ra khuôn mặt rấ t đỗi quen thuộc, cô không biế t phải làm thế nào.

Giang Sóc Lưu như con mèo bị thương, ngô i bên dưới ghế sô pha cạnh cửa sổ, đâ u dúi vào hai cánh tay, không còn nhìn thấ y

khuôn mặt rạng rõ và nụ cười gian gian nữa, mà chỉ thấ y mái tóc màu hạt dẻ vô n rấ t mượt mà, bô ng bê nh bỗng rố i tung lên...
Nước mưa hấ t qua cửa sổ làm ướt quâ n áo Giang Sóc Lưu, nhưng cậu ấ y dường như không hê nhận ra. Cả người như một bức tượng xám xịt, toàn thân run lên bâ n bật.

Một cảm giác đau đớn lan toả khắ p căn phòng, giố ng như không gian bên ngoài cửa sổ bị nước mưa bao phủ, trâ m lặng và nặng trĩu.

Tách!

Lạc Tiểu Liên lặng người nhìn Giang Sóc Lưu, muố n bước nhanh về phía cậu ta xem có chuyện gì xảy ra... Nhưng cô khẽ hít một hơi sâu, lấ y lại bình tĩnh rô i tiện tay tắ t công tắ c đèn chùm.

Cả căn phòng lại chìm vào bóng đêm đen kịt.

"Thời Tuân..." Thấ y ánh sáng mờ ảo ngoài cửa sổ, Lạc Tiểu Liên châ m chậm đi tới trước mặt Giang Sóc Lưu, rồ i ngô i sụp xuố ng, gio hai tay đỡ lấ y đôi vai đang run lên của cậu ấ y, "Có chuyện gì thế?"

"..." Giang Sóc Lưu vẫn giữ nguyên tư thế cũ, chỉ lắ c đâ u, nói với giọng buô n râ u, "Không sao... cô để n... là ổn rô i!"

"Thế thì cậu ngắng đã u lên xem nào..." Ngón tay Lạc Tiểu Liên cảm nhận được mái tóc mề m mại của Giang Sóc Lưu, đột nhiên trong lòng cô có cảm giác kì lạ. Là thương hại sao? Nhưng Thời Tuân thường ngày toàn cười đùa ha hả, bày lắ m trò trêu chọc người khác sao lại ra nông nỗi này?

Giang Sóc Lưu đang trầ m tư nghĩ ngợi điể u gì đó, nhấ t quyế t không chịu ngắng đâ u lên, cứ dúi đã u sâu hơn vào hai cánh tay.

Lạc Tiểu Liên ngao ngán đứng thẳng người dậy, nhìn Giang Sóc Lưu từ trên xuố ng dưới, mặ t bỗng lóe lên một tia sáng ranh mãnh, hét to như tiế ng sấ m:

"Á! Sét đánh cây gãy làm đôi rô`i!"

"Gì cơ?" Giang Sóc Lưu ngước đâ`u lên theo quán tính, nhìn vê` phía tay Lạc Tiểu Liên chỉ.

Lạc Tiểu Liên cười ngoác miệng vô tư, nhân lúc đó dùng hai tay kẹp lấ y đâ u Thời Tuân như kẹp bánh hamburger, mặc cho cậu ta cố ngọ nguậy.

Ha ha ha! Đây gọi là bắ t rắ n trong chum. Xem cậu chạy đi đâu.

Nhưng khi thấ y khuôn mặt của Giang Sóc Lưu đâ y về t bâ m tím, người cô bỗng như hóa đá, đứng trân trận tại chỗ, mở to mặ t nhìn.

"Mặt cậu... sao thể kia? Sao cậu lại đánh nhau hả?"

Giang Sóc Lưu quay mặt sang một bên như thách thức. Một lát sau, cậu ta mới lầm nhẩm một mình: "Tâm trạng tôi không vui, lại gặp mấ y đứa nhìn ngứa mấ t quá nên tôi choảng chúng cho sướng tay mới thôi..."

"Hừ, đúng là vớ vẩn!" Nghe thấ y Giang Sóc Lưu nói vậy, Lạc Tiểu Liên lắ c đâ u, liê c xéo hặ n, "Thiê u gia Thời Tuân, rõ ràng là thiê u gia bị người ta đánh cho sướng tay mới thôi thì có. Bây giờ thiê u gia mà ra ngoài thì chẳng ai nhận ra đâu, mặt mũi sưng vù thê kia."

"Mặc kệ!" Giang Sóc Lưu cúi đâ `u buô `n bã, lẳng lặng nhìn xuô ´ng đấ ´t, ánh mấ ´t trâ `m tư như mặt hô `khẽ gọn sóng lăn tăn, "Chỉ câ `n cô nhận ra tôi là đủ rô `i..."

"Ha ha ha, đương nhiên tôi nhận ra rô`i. Vì tôi là A Lộc của cậu mà!" Lạc Tiểu Liên có chút bô´i rô´i. Cô gượng cười đứng dậy đi khỏi đó, "Đợi tôi lâ´y thuô´c bôi cho cậu. Cậu ngô`i lên ghê´ sô pha đi!"

Nhưng Giang Sóc Lưu vẫn ngô i bấ t động trên sàn lạnh, hai tay ôm đâ u gố i, khuôn mặt lạnh lẽo và cứng nhặ c như tảng băng bị gió xuân thổi qua, dâ n dâ n dịu dàng trở lại.

Lạc Tiểu Liên câ`m cái hộp thuố c màu tră ng nho nhỏ, ngô i sụp xuố ng trước mặt Giang Sóc Lưu. Cô giơ tay bật cái đèn bên cạnh ghế sô pha, sau đó mở hộp thuố c, lấ y một nhúm bông chấ m nước thuố c. Nhìn những vế t bâ m dập trên mặt Giang Sóc Lưu, cô vừa lau rửa vế t thương vừa lải nhải không ngớt:

"Bị đánh sưng như cái mặt heo thể này mà còn sĩ diện. Đã không đánh được người ta mà còn muố n đánh nhau? Đàn ông con trai gì mà thiế u não vậy? Động một tí là tẩn nhau."

"Oái... y tá mà khủng bố thế ! Đau quá!"

"Có đau thì mới nhớ. Sau này đừng đánh nhau nữa!" Lạc Tiểu Liên thay bông mới, rô i trừng mấ t với Giang Sóc Lưu, "Còn nữa, sao toàn vế t thương trên mặt vậy? Trông xấ u quá! Cả người cậu được mỗi khuôn mặt đẹp, các phâ n khác trông chẳng ra sao cả. Cậu phải biế t nâng niu chút ưu điểm của mình chứ!"

""

"Ùm! Nói để n đánh nhau, lâ n trước tôi có xem một cuố n sách nói điểm yế u của cơ thể nă mở huyệt thái dương nên..." Khuôn mặt của Lạc Tiểu Liên bỗng nghiêm lại, cô giơ tay ra như lực sĩ, mắ t nhìn thẳng vào Giang Sóc Lưu, "Lâ n sau đánh nhau nế u yế u thế thì cậu cứ... rô i chạy đi. Nhớ chiêu này đấ y!"

Im lặng... Im lặng...

Thấ y thái độ vô cùng nghiêm túc của Lạc Tiểu Liên, Giang Sóc Lưu bỗng sững người ra. Nhưng chỉ vài phút sau, cậu ta ôm bụng cười như ma làm.

"Ha ha ha! Ha ha ha! Bé Củ Lạc, chỉ có đánh nhau rô`i chuô`n thẳng cẳng mà bé cũng câ`n phải nghiên cứu sách sao? Ha ha ha!"

"Cười cái gì?" Lạc Tiểu Liên hấ t ngược cặ m lên, trợn mặ t nhìn Giang Sóc Lưu, "Hừ! Đúng là ôm rơm rặm bụng."

"Hừ, đủ rô i đó!" Lạc Tiểu Liên chu môi ra đứng dậy, hít một hơi dài, "Cậu cười đã đủ chưa? Tôi vê `đây!"

"Đợi đã!"

Khi Lạc Tiểu Liên định rời đi thì Giang Sóc Lưu bỗng gọi giật lại.

Lạc Tiểu Liên chưa kịp hiểu ra có chuyện gì thì cánh tay cô đã bị một bàn tay cứng như thép tóm chặt lấ y, sau đó cả người cô ngã vê phía sau theo quán tính, nă m gọn trong lòng Giang Sóc Lưu.

"Bé Củ Lạc... Đừng... đừng đi!"

Giang Sóc Lưu ôm châ m lấ y Lạc Tiểu Liên từ phía sau, bên tai cô vang lên tiế ng nói khe khẽ. Một luô ng hơi ấ m áp kề sát bên tai cô. Đôi tai cô như cái cặp nhiệt độ tăng số, nóng ran lên.

Vòng tay của Giang Sóc Lưu rấ tấ m áp, đôi tay vừa mạnh mẽ lại dịu dàng ôm chặt lấ y Tiểu Liên, dường như vĩnh viễn không bao giờ chịu buông ra... Thịch! Thịch!

Tim Lạc Tiểu Liên nhảy dựng lên. Không gian xung quanh như hòa quyện với hương thơm toát ra từ người Giang Sóc Lưu, đâ`u cô

căng như sợi dây đàn. Khi Tiểu Liên kịp định thâ n lại mới phát hiện ra khoảng cách giữa hai người hơi thân mật quá, mặt cô nóng bừng lên như phát số t.

"Oái! Đô` đâ`u heo, cậu làm cái trò gì thế´? Mau buông tôi ra!"

"Không buông! Tôi không muố n buông!"

"Cậu có bị khùng không hả! Có buông tôi ra không thì bảo?" Lạc Tiểu Liên ngại ngùng, giãy giụa trong vòng tay của Giang Sóc Lưu, "Đừng có mà nghĩ mình bị thương, rô i tỏ ra đáng thương là lợi dụng sàm sỡ được tôi nhé! Đô ì dê xô ìm! Tôi phải vê ì đây! Kí túc xá mười giờ tố i là đóng cửa rô ì!"

"Nhưng hôm nay tôi không muố nở một mình!" Giang Sóc Lưu bấ t chấ p tấ t cả, mặc cho Lạc Tiểu Liên kêu gào rô i đấ m đá cậu như mưa. Cậu vẫn cúi đấ u áp sát lên vai cô, nhấ m mắ t lại rô i hét lên.

"Tại sao lại là hôm nay? Cậu nói rõ lí do đi!" Lạc Tiểu Liên râ`u rĩ gào to hơn.

"Hôm nay..." Giang Sóc Lưu buông tay ra, mở mắ t nhìn đăm đăm Lạc Tiểu Liên, rô i khẽ trả lời, "Hôm nay... là sinh nhật tôi... Lí do này đã đủ chưa?"

[Lời tổ tình]

Lời tỏ tình trong giấ c mơ

Ở một nơi vô cùng lãng mạn

Cùng người ấ y trao nhau ánh mặ t xao xuyế n

Nhưng vì sao

Người nói lời tỏ tình â y

Lại là người mình chẳng bao giờ nghĩ tới.

Binh binh binh binh... Chát chát chát chát...

Trong màn đêm yên tĩnh, vô số những vì sao như những viên đá quý lấ p lánh được khảm trên nê n trời. Chúng hệt như những đôi mặ t tinh nghịch đua nhau nhấ p nháy và tỏa ra ánh sáng bàng bạc. Nhưng... những đôi mặ t ấ y đang chặm chú nhìn vê một hướng...

Trong căn phòng số 2101 tâ ng 12 khu Hiểu Mai không ngừng vang lên bản "giao hưởng" độc đáo của đám nô i xoong bát đĩa.

Lạc Tiểu Liên đứng một mình trong phòng bế p rộng rãi và sạch sẽ tới mức dị thường, cô đeo chiế c tạp dề quây bă ng giấ y báo, lăng xăng đi lại quanh cái bế p. Bên ngoài cánh cửa bế p đóng chặt, tiế ng giục giã số t ruột của Giang Sóc Lưu liên tục vọng vào:

"Bé Củ Lạc, bé đã xong chưa hả? Bé đang múa võ trong đấ y à? Mau đi ra đi!"

Nghe thấ y giọng nói châm chọc của Giang Sóc Lưu, Lạc Tiểu Liên bực mình chau mày và hít một hơi sâu.

Cái tên này thật đúng là...Vừa nãy hắ n ta còn giố ng hệt một con mèo bị thương thể mà bây giờ mô m mép như tép nhảy. Sao hắ n không chịu yên lặng một lúc được nhỉ?

"Xong rô`i, xong rô`i! Tôi biê´t rô`i! Cậu cứ ngô`i xem ti vi một lúc đi, tôi còn phải làm thêm một lát nữa!"

"Bé Củ Lạc, bé đừng có mà núp ở trong bế p trố n việc nhé! Đừng tưởng đóng kín cửa là tôi không trông thấ y gì!"

"Thời Tuân, đô` chế t bâ`m! Cậu có muố n tôi dùng gậy cán mì đập bẹp đâ`u cậu không hả?" Lời nói của Giang Sóc Lưu như tiế ng pháo nổ khiế n Lạc Tiểu Liên tức đế n dựng cả tóc gáy lên. Cô tức khí câ`m cây gậy cán mì vung mạnh lên mấ y cái và quát to, "Cậu ngậm ngay miệng lại cho tôi nhờ! Đô` đáng ghét!"

Hă n còn lảm nhảm nữa là mình sẽ bụp cho hặ n một trận liê n! Chát!

Lạc Tiểu Liên tức tố i giơ cây gậy cán mì lên rô i đập mạnh vào khố i bột mì trắ ng bông đặt ở giữa bàn.

Hiê `n lành thì hay bị bấ t nạt! Câu nói này thật chẳng sai tẹo nào! Vừa biế t hôm nay là sinh nhật tròn mười sáu tuổi của Thời Tuân, thế là cô quyế t định làm bánh sinh nhật tặng hặ n. Nế u sớm biế t lòng dạ hặ n thế này... À không, thực ra cô cũng biế t thừa là như vậy rô `i. Nhưng chẳng hiểu vì sao vừa mới nhìn thấ y gương mặt tươi

cười và ánh mặ t rấ t chi tội nghiệp của hặ n là cô lại cảm thấ y toàn thân bấ t lực, cứ răm rặ p nghe theo những yêu câ u vô lí của hặ n.

Đúng là khắ c tinh! Tên này nhấ t định là khắ c tinh của mình!

Lạc Tiểu Liên vừa nghĩ vừa nă m chặt gậy cán mì trong tay. Tưởng tượng khô i bột mì trước mã t là khuôn mặt của Thời Tuân, Lạc Tiểu Liên cay cú giơ cao gậy đập từng nhát thật mạnh lên đó!

Bộp! Bộp! Bộp!

Lúc này, trong phòng khách tố i mờ, Giang Sóc Lưu đang cười rấ t gian manh. Sau đó cậu thở dài đánh sượt, rô i ngô i khoanh chân yên lặng trên ghế số pha, hai tay đan sau gáy ngửa cổ nhìn lên trâ n nhà không chớp mấ t.

Cái bóng lộn ngược của chiế c đèn pha lê trông giố ng như những vòng tròn sóng gợn lăn tăn trên mặt nước. Từng tràng âm thanh rộn rã từ trong bế p cứ văng vẳng vọng tới tai cậu. Dâ n dâ n dòng suy nghĩ miên man của cậu hướng vê một nơi xa xăm...

"Phong à, chúc mừng sinh nhật con! Đây là quà sinh nhật của bố mẹ tặng cho con này! Chúc cực cưng của bố mẹ mau ăn chóng lớn nhé!"

Đó là một buổi chiế `u mùa xuân â´m áp, trong vườn hoa nhỏ xinh xă´n, Tiêu Nham Phong và bố´ mẹ cùng với hai cậu bạn thân Giang Sóc Lưu, Văn Châ´n Hải cùng nhau ngô `i vây quanh một chiế´c bàn tròn nhỏ màu tră´ng ăn mừng sinh nhật tròn sáu tuổi của cậu.

"Mẹ ơi, tuâ `n trước con đã nói với mẹ là phải chuẩn bị chiế c bánh ga tô sinh nhật bă `ng sô cô la ngon nhâ ´t cơ mà! Sao hôm nay lại không có ạ?" Tiêu Nham Phong vừa vui vẻ ôm lấ y hộp quà sinh nhật to tướng bố mẹ tặng mình, vừa phụng phịu hỏi.

"Có, có chứ!" Cô Tiêu xinh đẹp liê `n cười khì khì, rô `i vội vã bê hộp bánh ga tô xinh xă ´n từ trong bê ´p ra. Cô đặt chiế ´c hộp vào giữa bàn tròn nhỏ.

Cậu bạn Văn Chấ n Hải ngô `i bên cạnh lấ y tay đẩy gọng kính trên số ´ng mũi rô `i nhìn chăm chăm Tiêu Nham Phong.

"Đàn ông con trai mà lại thích ăn sô cô la như phụ nữ à..."

"Liên... liên quan gì tới cậu chứ?" Tiêu Nham Phong đỏ bừng mặt, chun mũi lại, "Làm gì có quy định sô cô la chỉ có con gái mới được ăn!"

"Được rô`i, được rô`i. Các con đừng cãi nhau nữa! Nào, cháu Lưu, cháu Hải, chúng ta cùng đứng dậy hát mừng sinh nhật bạn Phong nhé!"

"Lưu! Hải! Hai cậu phải hát to lên! Bởi vì từ hôm nay trở đi, tớ đã sáu tuổi rô `i!"

"Hừ! Chỉ là đứa trẻ ranh sáu tuổi thôi!"

"Hải, cậu vừa nói gì thế ?"

"Hơ hơ hơ hơ!"

•••

"Ông ơi..." Sau khi bữa tiệc sinh nhật kế t thúc, Giang Sóc Lưu và ông nội cùng ngô `i xe riêng trở về `nhà. Trên đường về `, Giang Sóc Lưu số t ruột quay sang hỏi ông nội: "Lưu cũng muố ´n được giố ´ng như bạn â ´y, muố ´n được cùng bố ´ mẹ tổ chức sinh nhật, ông ạ."

"Cháu à, cháu nên nhớ ră `ng..." Ông nội thở dài một cái rô `i âu yế ´m xoa đâ `u Giang Sóc Lưu, "Cháu hoàn toàn khác với bạn Phong, bạn Hải. Sinh nhật nào của cháu cũng đê `u có ông bên cạnh."

"Thế ong sẽ tặng quà sinh nhật cho cháu chứ ạ?"

"Khà khà khà, được, được ông sẽ tặng."

"Ông sẽ hát chúc mừng sinh nhật cháu chứ ạ?"

"Ùm! Sẽ hát chúc mừng sinh nhật! Khà khà!"

"À, cháu còn phải nhẩm điệ `u ước trước khi thổi nế ´n nữa!"

"Được thôi! Cháu là cậu bé ngoan, những điể `u ước của cháu sẽ thành hiện thực, cháu nhấ t định sẽ có một sinh nhật tuyệt vời..."

•••

"Ôi dào! Thật đúng là, sao chúng ta lại phải tổ chức sinh nhật cho thă `ng bé đó chứ! Chỉ vì bố ´ nó mà nhà họ Giang chẳng còn mặt mũi nào nữa! Thă `ng bé đó sau này cũng chẳng ra gì đâu!"

"Đúng vậy! Cả hai vợ chô `ng họ đề `u làm những chuyện trái đạo lí! Thực ra chúng ta cũng chẳng câ `n đứa bé này làm gì!"

"Em thấ y bố cũng lẩm cẩm mấ t rồ i! Lại còn lúc nào cũng cho thă ng bé mang dòng máu đề tiện ấ y kè kè bên mình, chẳng khác gì báu vật cả! Làm em nhìn thấ y mà ngưa cả mặ t!"

Trong phòng khách sang trọng, một đám đàn ông đàn bà ăn mặc câ `u kì diêm dúa câ `m những chiế c ly pha lê cao cấ p rót đâ `y rượu nho trên tay. Họ vừa đua nhau tuôn ra những lời bàn tán cay nghiệt, vừa ném những cái nhìn lạnh như băng vê `phía một cậu

bé mới chỉ sáu tuổi. Cậu bé mặc bộ vest màu đen trang nhã đang đứng giữa nhà bế p đó chính là Giang Sóc Lưu.

Giang Sóc Lưu chỉ đứng cúi đâ`u nghe lời bàn tán của những người lớn xung quanh mà không hé răng nói một tiế ng. Lúc bấ y giờ, rõ ràng phòng khách có bao nhiều người, nhưng đố i với Lưu thì dường như trên thế gian này chỉ còn lại một mình cậu - cô độc và lạnh giá.

Cậu cố gắ ng mím chặt môi nhưng cuố i cùng vẫn không kìm được tiế ng nấ c nghẹn ngào. Chiế c bánh ga tô trong tay cậu rơi bịch xuố ng tấ m thảm. Đố i mặt với tấ t cả những ánh mắ t lạnh băng và khinh rẻ, cậu vừa đưa tay quệt nước mắ t vừa phóng như bay lên phòng sách trên lâ `u.

"Hu hu hu! Ông ơi! Ông ơi!" Giang Sóc Lưu đẩy cánh cửa phòng sách, chạy thẳng về phía ông già đang ngô i bên bàn làm việc, quay lưng lại phía mình. Cậu gào khóc như mưa, "Tại sao? Tại sao mọi người đề u ghét cháu hả ông? Cháu có làm sai gì đâu? Tại sao mọi người lại bảo cháu là thă ng bé đề tiện ạ? Có phải bố mẹ cháu đề u là người xấ u không?"

"Lưu à, cháu là đứa bé ngoan..." Nghe tiế ng khóc nức nở của Giang Sóc Lưu, ông già quay người lại, lúc đâ `u ông có vẻ hơi giật mình nhưng sau đó thâ `n thái dâ `n dâ `n chuyển sang ủ rũ, dường như ông già xọm hẳn đi. Ông già nhìn vào một khung ảnh đặt trên bàn, thở dài rô `i nói một mình: «Nhưng cháu phải hứa với ông một điê `u... Sau này đừng nhă ´c tới bô ´ mẹ cháu trước mặt ông nữa...»

Giang Sóc Lưu ngây người, cậu đã nhận ra câu trả lời qua vẻ mặt đăm chiều của ông. Trái tim nhỏ bé của cậu dường như vỡ vụn trong phút chố c. Cậu nghẹn ngào oà khóc nức nở.

«Hu hu hu! Ông ơi! Cháu xin lỗi! Cháu đã biế t lỗi rồ ì! Bố mẹ cháu đề `u là người xấ 'u! Lưu không có bố ' mẹ nữa... Sau này cháu chỉ làm cháu ngoan của ông thôi! Cháu sẽ nghe lời ông! Từ giờ trở đi Lưu sẽ không tổ chức sinh nhật nữa!»

«... Luu...»

Dường như nỗi bi thương và sự phẫn nộ giố ng một lưỡi kiế m sắ c nhọn đâm toạc không gian, xuyên thẳng vào phòng khách u tố i của căn hộ số 2101.

Sinh nhật chính là ngày mà đứa trẻ nào cũng mong đợi nhấ t, thế mà nó lại trở thành cái ngày Giang Sóc Lưu căm ghét nhấ t... Kể từ hôm đó trở đi, chẳng còn ánh nế n sinh nhật lung linh â m áp, cũng chẳng còn bài hát chúc mừng sinh nhật tràn đâ y vui vẻ nữa, mà chỉ còn lại lời hứa lạnh lùng nhấ t mà cậu đã nói với ông nội. Nhưng hôm nay, vì không muố n ông buô n, khó khăn lắ m cậu mới quyế t định về nhà mình dự tiệc mừng sinh nhật. Thật không ngờ, buổi tiệc lại kế t thúc bă ng việc đánh nhau với mấ y người anh em họ.

Két...

Bỗng nhiên, một âm thanh giòn giã từ phía phòng bế p vọng tới làm gián đoạn dòng suy tư của Giang Sóc Lưu.

Cậu ngắng mặt nhìn về phía có tiế ng động. Bố n bề căn phòng tố i đen như mực. Hương thơm lừng từ trong bế p bay ra bỗng chố c khiế n tâm trạng u uấ t của cậu trở nên nhẹ nhõm hơn.

«Ê, Thời Tuân cà chón, sắ p có niệ m vui bấ t ngờ rô i nhé!» Từ trong bế p vẳng ra giọng nói hô hởi pha chút đặ c ý của Lạc Tiểu Liên. Nghe Lạc Tiểu Liên nói thế , trong đâ u Giang Sóc Lưu bỗng lóe lên một ý. Cậu vội vàng đứng bật dậy khỏi ghế số pha, rô i vừa nhoản miệng cười vừa liế c mặ t nhìn về phía cửa bế p. Sau đó, cậu nhón gót nhẹ nhàng đi nhanh sang chỗ tấ m rèm cửa sổ bên cạnh ghế số pha và kéo tấ m rèm màu xanh che kín người mình...

Thấ y trong phòng khách không có chút động tĩnh gì, Lạc Tiểu Liên thò cổ ra khỏi cánh cửa bế p hé mở, nhìn chòng chọc phía phòng khách. Mặ t cô đảo như rang lạc khặ p một lượt mà chẳng thấ y bóng dáng Giang Sóc Lưu đâu cả.

«Í? Sao ha´n lại bỗng dưng bô´c hơi thê´ nhỉ? Ha´n chạy đi đà`ng nào vậy trời?... Chẳng lẽ ngô`i đợi một mình trong phòng khách lâu quá nên ha´n lượn đi chơi chăng?... Hừ... Thật là quá đáng! Uổng công mình tự tay làm món bánh tuyệt hảo cho ha´n..."

Lạc Tiểu Liên hơi cụt hứng, dầu môi lên. Lúc cô chuẩn bị bước ra khỏi phòng khách thì mặ t đột nhiên sáng rực lên.

«Ủa? Sao bên dưới tấ m rèm cửa sổ lại thò ra một mũi dép thế kia? Chẳng lẽ... Hê hê...» Sau khi đã hiểu ra sự tình, Lạc Tiểu Liên bỗng tỏ ra khoái chí. Cô làm như không biế t gì, tiế p tục tìm kiế m xung quanh, cuố i cùng ra vẻ buô n rấ u, thở dài đánh sượt và nói thật to: «Haizz! Chẳng biế t hấ n đi đã ng nào nữa! Thôi đành để món bánh đó ở trong bế p vậy, mình về trường thôi.»

«Gì cơ?... Có thể thôi mà đã đòi quay về trường? Đố i đãi với bạn bè kiểu đó à?» Nghe thấ y Lạc Tiểu Liên nói vậy, Giang Sóc Lưu đang nấ p sau tấ m rèm bỗng chau mày, tay níu chặt lấ y tấ m rèm. Cậu ghé tai nghe ngóng và phát hiện ra, đúng là trong phòng khách chẳng có động tĩnh gì nữa... Nguy rồ i! Chẳng nhẽ cô ấ y bỏ đi thật ư?

Nghĩ để n đây, Giang Sóc Lưu không thể kìm lòng được nữa. Cậu vừa gọi toáng lên vừa kéo phă ta m rèm cửa sang một bên.

«Tiểu Liên...!»

Nhưng Giang Sóc Lưu không ngờ được ră ng, khi cậu kéo tấ m rèm ra, trước mắ t cậu là căn phòng khách sáng loà, chói cả mắ t, chứ không còn tố i như hũ nút.

Luô `ng sáng bấ ´t chợt khiế ´n Giang Sóc Lưu giật nảy mình. Khi cậu kịp hoàn hô `n thì thứ ánh sáng chói mặ ´t đó lại dâ `n dâ `n dịu đi. Đặ `ng sau luô `ng sáng đó, xuấ ´t hiện bộ mặt đặ ´c ý của Lạc Tiểu Liên!

«Hi hi hi! Chúc mừng sinh nhật Thời Tuân đâ `u heo nha!» «Í?» Nghe Lạc Tiểu Liên nói thế , Giang Sóc Lưu ngây người ra. Cậu cúi xuố ng nhìn luô `ng sáng vừa nãy, hoá ra là một cây nế n đỏ đang cháy sáng được đặt giữa cái khay, còn xung quanh cây nế n là mười sáu miế ng bánh nướng cũng hình cây nế n nố t.

«Đây là...»

«Bánh nướng sinh nhật đấ y!» Thấ y vẻ mặt đã y ngạc nhiên của Giang Sóc Lưu, Lạc Tiểu Liên vừa cười vừa từ tố n giải thích, «Bây giờ muộn rô i, các hiệu bánh ga tô đã đóng cửa từ lâu, nên tôi làm giúp cậu mười sáu miế ng bánh nướng thay cho bánh ga tô! Có điể u... Hê hê hê, món bánh nướng tôi tự làm còn ngon gấ p vạn lầ n bánh ga tô ngoài hàng đấ y nha!»

«Bánh nướng sinh nhật?...» Giang Sóc Lưu ngó đăm đăm những miế ng bánh trong khay và cứ đờ người ra.

«Phải đấ y, phải đấ y!» Lạc Tiểu Liên đẩy Giang Sóc Lưu ngô i vào ghế số pha như thể lùa vịt, «Được rô i, bây giờ cậu ngô i xuố ng đây cho tôi! Tiế p theo sẽ là bữa tiệc sinh nhật lâ n thứ mười sáu của cậu do Lạc Tiểu Liên này chủ trì!»

Giang Sóc Lưu vẫn chưa kịp định thâ n thì đã bị Lạc Tiểu Liên â n mạnh ngô i xuố ng ghế số pha.

Tiểu Liên nhanh nhẹn đặt cái khay vào giữa bàn uố ng nước bên cạnh ghế, sau đó cũng ngô i xuố ng với Sóc Lưu.

«Nào, bây giờ là chín giờ mười sáu phút ba mươi bảy giây, tôi xin tuyên bố , bữa tiệc sinh nhật lâ n thứ mười sáu của Thời Tuân - học sinh lớp mười trường trung học Tinh Hoa bắ t đâ u! Để chúc mừng, tiế p theo đây xin mời nhân vật chính của chúng ta cùng tôi hát mừng sinh nhật nào!»

«Hả? Hát ư?... Hát chúc mừng sinh nhật?» Nghe thấ y Lạc Tiểu Liên thố t ra những từ mà chính bản thân đã đoạn tuyệt từ lâu, Giang Sóc Lưu giật thót mình. Mặt cậu bỗng cứng đờ, sau đó dâ n dâ n chuyển sang màu đỏ lựng.

Cậu quay ngoặ t đi và ngượng nghịu lặ c đâ u, rô i gượng gạo xua tay lia lịa trước Tiểu Liên:

«Đừng... Không câ`n đâu! Ai chơi trò trẻ con thế bao giờ! Hát mừng sinh nhật... nghe buô`n cười lǎ m!"

"Cậu nói gì cơ? Sinh nhật mà không hát mừng thì còn gọi gì là chúc mừng sinh nhật nữa?» Lạc Tiểu Liên vỗ vai Giang Sóc Lưu và nói với vẻ đâ `y hoài nghi, «Cậu mau qua đây hát cùng tôi đi!»

«...»

Câu nói vô cùng chân thành của Lạc Tiểu Liên khiế n ánh mấ t bố i rố i ngượng ngập của Giang Sóc Lưu sáng long lanh. Ánh mấ t cậu lấ p lánh ngập tràn hô i hộp và xúc động. Còn Lạc Tiểu Liên thì rấ t vô tư thoải mái, cô vỗ tay và bấ t đâ u hát vang:

"Happy birthday to you! Happy birthday to you!..."

Bô p bô p bô p bô p!

Bài hát kế t thúc. Lạc Tiểu Liên cười hì hì và ra sức vỗ tay. Nhưng khi thấ y Giang Sóc Lưu vẫn cứng đờ như khúc gỗ, quay lưng lại phía mình, cô bèn giơ tay đập mạnh vào người cậu ta và nói to tướng:

"Thời Tuân! Chúc mừng sinh nhật nhé!"

Hà hà hà! Tên này vẫn chỉ ngoảnh mặt nhìn mãi về một hướng... Chẳng lẽ hǎ n xâ u hỏ? Hay là cảm động tới mức rớt nước mǎ t nhỉ? Hê hê hê, mình thích nhìn bộ mặt tiu nghỉu của hǎ n lúc này lǎ m!

"Đúng là giọng ca... vịt đực!"

Ai ngờ bên tai Lạc Tiểu Liên lại vang tới một câu nói thủng thẳng.

"Cái gì?" Nghe Giang Sóc Lưu nói thế , vẻ mặt tươi rói của Lạc Tiểu Liên bỗng tím bâ m lại, miệng cô sắ p sửa khè lửa đế n nơi.

Cái tên đáng chế t vạn là n này! Nế u hôm nay không phải là sinh nhật hặ n thì mình đã câ m chổi nện cho hặ n một trận nên thân. Cảm ơn người khác kiểu đó hả? Hừ hừ...

Thôi bỏ qua! Chị Tô Hựu Tuệ đã từng nói: "Đại trượng phu không nên so bì với kẻ tiểu nhân." Nể tình hắ n đang bị thương khắ p mình mẩy nên hôm nay mình tạm tha!

Nghĩ đoạn, Lạc Tiểu Liên hít một hơi thật mạnh, ráng sức ghìm nă m đâ m đang chuẩn bị vung lên và cố nặn ra một nụ cười thật "dịu dàng".

"Ö, hê hê hê! Giờ để n lượt cậu nhẩm điề u ước trước khi thổi nê n đi chứ! Thời Tuân, cậu mau quay mặt lại đây xem nào!"

"Tôi chẳng ước gì cả. Chỉ có tụi con gái si đâ n mới tin vào cái trò đó thôi!"

"Thời Tuân..." Lạc Tiểu Liên bắ t đâ u không nhẫn nhịn nổi nữa. Đám mây giông kèm sấ m sét cứ lởn vởn trên đâ u cô, "Chẳg nhẽ cậu chưa bao giờ nghe truyề n thuyế t về nó à. Mỗi một cây nế n sinh nhật thực ra là một linh hô n, nế u cậu khôg tỏ lòng thành kính với nó thì bấ t cứ tâm nguyện nào của cậu trong tương lai cũg không thể trở thành hiện thực được đâu!"

Thấ y Lạc Tiểu Liên "nghiế n răng ken két" thố t ra những lời khuyế n cáo cực kì vớ vẩn, Giang Sóc Lưu thản nhiên ngả người dựa vào ghế một cách lười biế ng, còn hai tay đan chéo đặt sau gáy, nheo mấ t trê môi nhìn Tiểu Liên, trên bộ mặt như hiện lên năm chữ to tướng: "Ai dại gì tin cô!"

"Cậu..."

Lúc này, những đường gân xanh nổi trên trán Lạc Tiểu Liên giật giật liên tục. Cô cố dùng chút kiên nhẫn cuố i cùng, nói dứt khoát: "Thời Tuân, cậu cứ nghĩ mà xem, nhẩm một điể u ước thì cậu có mấ t mát gì đâu. So với việc chẳng may bị nguyê n rủa thì chi bă ng cậu cứ nhẩm điể u ước có phải hơn không nào?"

"Ùm, cô nói cũng phải..." Giang Sóc Lưu nhắ m mắ t nghĩ ngợi một lát, hệt như vị khách sộp bị nhân viên tiế p thị đeo bám và thuyế t phục nên đành phải gật đâ u cho xong. Cậu ta nhìn chăm chú vào gương mặt căng thẳng của Lạc Tiểu Liên, sau đó lẩm bẩm: "... Nhưng mà này, tuy hôm nay cô đã thể hiện rấ t tố t nhưng không phải vì vậy mà tôi sẽ huỷ bỏ bản thoả thuận A Lộc đâu nhé. Cô đừng

tưởng thiế u gia đây sẽ cảm động vì một bài hát mừng sinh nhật dở ẹc như thế ! Chiêu đó của cô chẳng có tác dụng gì với tôi đâu!"

"Gì co? Cậu là đô `tiểu nhân! Chế ´t quách đi cho rô `i!"

Giang Sóc Lưu vừa dứt lời thì một tiế ng hét như xé vải đập vào tai. Cậu thấ y Lạc Tiểu Liên giơ nă m đấ m chĩa về phía mặt mình, toàn thân cô ta bừng bừng lửa giận, như thể muố n ăn tươi nuố t số ng cậu ngay lập tức.

"Oái! Cô... cô định làm gì thế hả?" Giang Sóc Lưu chợt bừng tỉnh, co rúm người trên ghế sô pha.

"Thời Tuân, cậu đừng có mà lấ y dạ tiểu nhân đo lòng quân tử nhé!" Lạc Tiểu Liên tức giận đưa tay chố ng nạnh, hét vào mặt Giang Sóc Lưu.

"Chẳng phải cô làm việc gì cũng đề `u có ý đô ` riêng hay sao... À không, tôi xin sửa lại một chút... là đề `u có mục đích riêng! Tôi chỉ... chỉ nghĩ ră `ng..." Giang Sóc Lưu hơi khựng lại, hặ ´n ta ngập ngừng như để thăm dò vì chỉ sợ gói bộc phá này sẽ nổ tung bấ ´t cứ khi nào.

"Hừ! Nghĩ cái khỉ mố cấ y! Đừng có tự cho mình lúc nào cũng đúng nhé!" Lạc Tiểu Liên đứng thẳng dậy, đâ u ngắng cao một góc bố n mươi lăm độ, "Đúng vậy! Đúng là tôi làm gì cũng đề u có mục đích, nhưng tuyệt đố i không phải xấ u xa như cậu nghĩ! Mục đích của tôi hôm nay là tổ chức một buổi sinh nhật vui vẻ cho tên khố n Thời Tuân! Cậu đã nghe rõ chưa hả?"

Sao hấ n lại nghĩ xấ u về mình như thể nhỉ? Grừ! Tức chế t đi được! Nế u cứ tiế p tục thể này, không biế t mình có thọ được tới sinh nhật lầ n thứ mười sáu nữa không đây!

Lạc Tiểu Liên đang tức tố i tự nhủ, bỗng thấ y Giang Sóc Lưu cứ nhìn mình chặ m chặp như thể nhìn quái vật hiện hình.

Tên khô n này, sao hã n cứ nhìn mình chòng chọc thê nhi?

Lạc Tiểu Liên đang định phản ứng lại, ai ngờ Giang Sóc Lưu đã nhă m tịt mã t, hai tay chấ p vào nhau, động tác trông có vẻ hơi ngượng ngùng và bấ t đâ u nhẩm điệ u ước trước khi thổi nế n. Một lát sau, hấ n ta mở mấ t ra, buông thống hai tay, rô i thổi tấ t phụt tấ t cả các ngọn nế n.

Giang Sóc Lưu quay lại nhìn Lạc Tiểu Liên, vừa nháy mắ t vừa mim cười:

"Tôi đã nhẩm xong điề u ước rô i. Tiểu Liên này, sao cô lại muố n tổ chức tiệc sinh nhật cho tôi thế?"

"Vì sao hả?... Thời Tuân à, vì cậu là một người rấ t quan trọng với tôi chứ sao!" Thấ y Thời Tuân coi như đã hoàn thành các nghi thức câ n thiế t của buổi sinh nhật, Lạc Tiểu Liên dầu môi lên đáp lại, gương mặt tươi rói của cô sáng bừng lên.

"Người rấ t quan trọng ư..."

Giang Sóc Lưu bỗng ngây người ra. Cậu cảm thấ y tim mình như đang thổn thức. Từ nhỏ tới giờ, cậu chỉ là một Giang Sóc Lưu luôn bị họ hàng thân thích ghét bỏ xa lánh, là Giang Sóc Lưu được ông nội yêu thương chiế `u chuộng hế ´t mực, là Giang Sóc Lưu đỉnh của những thiên tài luôn đứng trên cao... Nhưng chưa bao giờ có người nào nói với cậu ră `ng: "Cậu là người rấ ´t quan trọng đố ´i với tôi..."

Sóc Lưu ngắng mặt lên và lại nhìn chă m chặ m Lạc Tiểu Liên trước mặ t, trong đâ u cậu cứ vẩn vơ câu nói â y. Ánh mặ t cậu lộ rõ tâm trạng phức tạp mà Lạc Tiểu Liên chưa từng thấ y bao giờ. Đôi

mă t sáng lâ p lánh như ánh sao lúc này càng long lanh như phủ một lớp sương mai khiế n cho người ta không thể nhìn thấ u. Nhưng khoé miệng kia hình như lại hơi nhế ch lên mim cười, giố ng như vâ ng trăng chợt ló ra khỏi đám mây vậy.

"Ô` được đâ y, vậy quà sinh nhật của tôi đâu?"

"Quà sinh nhật á?"

Lạc Tiểu Liên chọt ngớ người ra. Cái tên này lại định giở trò gì vậy? Vừa nãy hắ n còn nhìn mình với vẻ mặt đâ y xúc động, thể mà bây giờ lại quay sang đòi quà là sao? Cô nhón tay lấ y một miế ng bánh hình cây nế n trong cái khay và giơ lên trước mặt hắ n, "Đây... chính là quà sinh nhật tôi tặng cho cậu đấ y!"

"Thứ này không tính." Giang Sóc Lưu vừa cười khì khì vừa liế c nhìn Lạc Tiểu Liên. Liê `n sau đó, cậu đưa tay câ `m lấ y miế ng bánh và nhét luôn vào miệng nhai rôm rố p một cách ngon lành. Khuôn mặt điển trai ghé lại gâ `n Lạc Tiểu Liên, "Hôm nay là sinh nhật của chủ nhân, làm A Lộc thì chuẩn bị món điểm tâm sinh nhật cho tôi là chuyện đương nhiên! Giờ cô phải tặng tôi một món quà khác nữa!"

"Thế ´... cậu còn muố ´n thêm gì đây?" Đố `tô `i, cứ tưởng mình đẹp trai là hay ho lă ´m hả?" Hặ ´n xáp lại quá gâ `n thế ´ này làm cho tim mình đập loạn xạ. Lạc Tiểu Liên bị ánh mặ ´t đâ `y uy hiế ´p của Giang Sóc Lưu chèn ép tới mức cứ giật lùi về `phía sau. Cô rụt rè hỏi lại với vẻ â ´m ức khó chịu.

"..." Giang Sóc Lưu nhìn Lạc Tiểu Liên rô`i nghĩ ngợi giây lát. Bỗng cậu ta ra vẻ nghiêm chỉnh nói: "A, tôi nghĩ ra rô`i."

"Í? Là... là gì thế ´?" Lạc Tiểu Liên trọn tròn mặ ´t hỏi lại với vẻ nghi ngờ.

"... Cô nhă m mă t lại trước đã." Giang Sóc Lưu cười cười như cố làm ra vẻ thâ n bí.

"Nhă m mă t lại?"

Nghe thấ y thế, Lạc Tiểu Liên chấ n chừ suy nghĩ trong giây lát, nhưng rô i cô cũng bán tin bán nghi nhấ m mặ t lại.

Chẳng hiểu tên này định chơi trò gì đây. Hừ! Dù cho hã n làm gì thì mình cũng chẳng sợ! Muố n kiểu gì chiế u kiểu ấ y luôn!

"Xong rô`i, tôi đã nhă m mă t! Cậu mau nói đi!"

Giang Sóc Lưu mở to mặ t, thấ y Lạc Tiểu Liên đang ở gấ n mình trong gang tấ c. Ánh đèn màu cam của chiế c đèn cây chiế u lên khuôn mặt thuấ n khiế t và tràn đã y sức số ng của Tiểu Liên. Khiế n nó sáng ngời lấ p lánh và đẹp tựa một đoá hoa mới nở sớm mai. Tuy chưa toả hương thơm làm mê đặ m lòng người nhưng lại trong sáng thanh khiế t, khiế n ánh mặ t cậu cũng trở nên dịu dàng ấ m áp hơn.

Giang Sóc Lưu từ từ đưa tay ra khẽ chạm vào chiế c că m nhỏ xinh của Lạc Tiểu Liên. Cảm giác hơi run rẩy của cô như làm tăng thêm sức mạnh cho bàn tay tham lam kia. Tiế p đó, khuôn mặt điển trai của cậu nhích lại gâ n Lạc Tiểu Liên từng chút một, gâ n hơn nữa cho để n khi kê sát vào cái miệng xinh xă n như đoá anh đào. Rô i cậu khẽ khàng chạm vào đôi môi của Lạc Tiểu Liên...

Trong nháy mắ t, một làn hương e ấ p như cơn gió nhẹ thổi qua làm mặt hô gợn sóng, thổi vào căn phòng tĩnh lặng chìm trong ánh đèn diu nhe...

Cho tới khi Giang Sóc Lưu nhè nhẹ buông tay, đôi mặ t lấ p lánh như ánh sao ấ y vẫn nhìn Lạc Tiểu Liên không chớp mặ t. Tiểu Liên

dường như chưa kịp hoàn hô `n, chỉ sửng số t trọn tròn mặ t lên nhìn Giang Sóc Lưu mãi không thôi, đôi má cô ửng hô `ng như ráng chiê `u. Cơn bực tức và bố i rố i khiế `n người cô sặ p nổ tung. Thế nhưng khi bị ánh mặ t dịu dàng như nước mùa thu của Giang Sóc Lưu chiế `u tới, nỗi tức giận â ´y bỗng dưng ách lại trong cổ họng. Cuố i cùng, cô đành gặ ng gượng nhìn đáp trả hặ n, nhưng tim cứ đập thùm thụp liên hô `i trong lô `ng ngực.

Mình... mình và Thời Tuân vừa "mi" nhau sao?

Đây là nụ hôn đâ`u đời đáng trân trọng nhâ´t ư? Không, không, không đời nào! Đâ´y không tính là hôn, chỉ là sơ suâ´t nên chạm môi thôi! Chỉ là không may! Đây chỉ là chuyện ngoài ý muô´n! Khi người ta hôn nhau thì phải ở một nơi lãng mạn nhâ´t với người mình yêu chứ.

Một giây... Hai giây... Ba giây trôi qua...

Lạc Tiểu Liên vẫn giữ nguyên tư thế đứng thẳng người và cứng đờ chẳng khác gì một pho tượng thạch cao. Giang Sóc Lưu nhìn Lạc Tiểu Liên dò xét từ đâ `u đế ´n chân một lát rô `i đưa tay huơ huơ trước mặt cô... Chẳng có phản ứng gì cả! Cuố ´i cùng, Giang Sóc Lưu không thể kiên nhẫn chờ thêm được nữa:

"Ê! Bé Củ Lạc! Có gì ghê góm lă m đầu. Ê! Sao bé không có phản ứng gì vậy? Đó chẳng phải một nụ hôn sao?"

«...» Lạc Tiểu Liên từ từ giơ ngón tay cứng như rô bố t bị gỉ sét lên rô i chỉ thẳng vào mặt Giang Sóc Lưu lắ p bắ p, «Cậu...»

«Sao thế ? Lẽ nào là nụ hôn đâ u của bé? Hơ hơ hơ!»

Să´c mặt Lạc Tiểu Liên bỗng tră´ng bệch, ngón tay cô run rẩy. Lạc Tiểu Liên, mày còn đứng ngây ra đó làm gì thế´? Mày phải xông tới

nện cho cái tên mặt người dạ thú kia một trận nhừ tử chứ! Sao mày lại vô dụng thế , chẳng thố t ra nổi một lời nào? Mày phải nổi điên lên chứ! Chính vì tên khố n này mà mày đã bị cướp mấ t nụ hôn đấ ù một cách lãng xẹt!

Đúng lúc Lạc Tiểu Liên đang đấ u tranh tư tưởng kịch liệt, Giang Sóc Lưu lại hơi cúi đấ u xuố ng, tay trái khẽ đưa lên vuố t vuố t tóc, giọng nói huênh hoang ban nãy bỗng trâ m hẳn xuố ng:

"Tôi cũng không biế t vì sao mình lại làm vậy... Chỉ có điể `u... vừa rô `i... hình như... tôi hơi thích em!"

... Hình như tôi... hơi thích em?...

Uỳnh!

Một cơn gió bỗng thổi tới tạt tung cánh cửa. Tấ m rèm dài lượt thượt tung bay như sóng lượn xung quanh họ, những hạt mưa mát lạnh phía bên ngoài cửa sổ rơi xuố ng cánh tay Lạc Tiểu Liên, nhưng dường như cô không cảm thấ y gì hế t. Cô đứng nguyên bấ t động như một pho tượng, chỉ trợn tròn mấ t kinh ngạc nhìn Giang Sóc Lưu. Đâ u óc cô trở nên trố ng rỗng, không thể suy nghĩ được bấ t cứ điệ u gì...

«Đề` nghị các em đọc trước đoạn tiế´ ng Anh này một lượt, lát nữa cô sẽ đặt câu hỏi cho các em.»

Buổi sáng thứ hai đâ`u tuâ`n, trong lớp 10A1 trường trung học Đức Nhã, cô giáo tiế ng Anh đang đứng trên bục giảng, quay lưng lại tấ m bảng đen dày đặc chữ khiế n người ta hoa cả mặ t.

Cô giáo vừa dứt lời, đám học sinh nê nê p chăm ngoạn đô ng loạt cúi xuố ng chăm chú đọc bài khoá.

Lạc Tiểu Liên nhìn vào cuố n sách giáo khoa tiế ng Anh. Những kí tự dày đặc trong đó hình như đã biế n thành những con giun ngoặ n ngoèo liên tục động đậy. Đâ u óc cô đâ y ắ p những sợi dây rố i tung cuộn thành một mớ bòng bong.

"Tôi cũng không biế t vì sao mình lại làm vậy... Chỉ có điề `u... vừa rô `i... hình như... tôi hơi thích em!"

• • •

Lời nói của Giang Sóc Lưu với cô tố i hôm qua cũng giố ng hệt một loạt những kí tự phức tạp này vậy. Chúng khiế n cho Lạc Tiểu Liên cảm thấ y khó hiểu vô cùng.

Thích ư? Tên đó nói là thích mình ư? Nhưng mà... Làm gì có chuyện đó nhỉ? Hấ n suố t ngày chỉ biế t bày trò đùa cợt mình thôi! Nhấ t định là hấ n điên rố i! Đúng rố i! Những lời hấ n nói tố i qua biế t đâu chỉ là để chọc mình cho vui thôi. Hừ! Đô khố n! Việc này mà hấ n cũng có thể đem ra làm trò đùa được sao!

Nghĩ đế n đây, trong đâ u Lạc Tiểu Liên như có ngọn lửa mới châm từ bó đuô c, bố c cháy ngùn ngụt! Nhưng mà... không hiểu sao, khuôn mặt của tên đó lại cứ lởn vởn liên tục trong óc cô, cảm giác khe khẽ chạm vào môi cô dường như vẫn còn đó...

Á á á! Sao lại thể được! Sao mình lại nghĩ tới nụ hôn đó chứ! Thật mấ t mặt quá đi mấ t! Mình... mình nhấ t định đã bị tên khố n đó làm cho đâ u óc lú lẫn mấ t rô i! Đừng hòng... đừng hòng mình tha thứ cho hặ n!

«Nào... Em Lạc Tiểu Liên, em hãy dịch đoạn tiế ng Anh vừa rô ì nhé.»

Bính boong!

Lạc Tiểu Liên đang mải đấ m chìm trong ảo tưởng sôi sục «nợ máu phải trả bă ng máu» với Giang Sóc Lưu thì đột nhiên nghe thấ y tiế ng cô giáo gọi tên mình. Cô giật bắ n cả người.

Chế t rô i! Vừa nãy mình cứ mải nghĩ tới chuyện tên cà chớn đó nên không nghe cô giảng. Không được để cô giáo có â n tượng xấ u về mình. Chị Tô Hựu Tuệ từng nói, việc tố t hay xấ u đề u có thể «nước chảy đá mòn» cơ mà!

Nghĩ thế , một giọt mô hôi lạnh toát chạy dọc số ng lưng Lạc Tiểu Liên. Cô từ từ đứng dậy khỏi ghế , ánh mặ t lấ m lét nhìn ngó xung quanh.

«E hèm, e hèm...»

Đột nhiên, dãy bàn phía trên có ai đó húng hặ ng giọng khiế n Lạc Tiểu Liên giật nảy mình. Cô nhìn lên thì thấ y Thẩm Tuyế t Trì đang dựng đứng quyển sách giáo khoa trong tay lên, ngón tay chỉ vào đoạn tiế ng Anh trên cùng trang sách.

Mắ t Lạc Tiểu Liên chọt sáng bừng. Tiểu Liên câ m sách lên, đưa mặ t quét qua một lượt đoạn văn dài đó rô i bặ t đâ u dịch rành rọt từng tiế ng.

«Ý của đoạn văn này là...»

«Phù... Thoát hiểm trong gang tấ c!» Khi tiế ng chuông tan học vang lên, Lạc Tiểu Liên mới thở phào một cái. Rô i như thể một người không xương, cô nă m bò trên bàn học, «Tuyế t Trì à, cảm ơn cậu nhé. May mà lúc ấ y cậu nhắ c tôi đoạn văn câ n dịch, không thì tôi đã bị cô giáo tiế ng Anh bắ t chép phạt rô i!»

«Ờ!» Thẩm Tuyế t Trì ngô i ngay phía trước Lạc Tiểu Liên, tay giơ chiế c DV ghi lại vẻ mặt ngơ ngơ như bò đội nón của Lạc Tiểu Liên lúc đó, miệng lẩm bẩm hỏi, «Tố i hôm thứ sáu vừa rô i cậu vui lắ m đúng không?»

«Vui... vui á? Cậu đừng có đùa chứ!» Chợt nghĩ tới nụ hôn bấ t ngờ với Giang Sóc Lưu hôm đó, khuôn mặt đỏ bừng của Lạc Tiểu Liên đã bán đứng cô. Một tay cô ôm lấ y má, mặt thì quay ngoặ t sang một bên.

«Mặt đỏ rô ì kìa.» Thẩm Tuyế t Trì vừa nói rành rọt từng tiế ng, vừa hướng ố ng kính về phía Lạc Tiểu Liên.

«Á! Đó là vì... vì...» Đột nhiên cô không biế t nên giải thích ra sao. Lạc Tiểu Liên thận trọng nheo mắ t nhìn Thẩm Tuyế t Trì, hơi do dự hỏi, «Tuyế t Trì này... Tôi hỏi cậu nhé, nế u như một tên suố t ngày đùa cợt chọc ghẹo cậu lại bỗng dưng nói thích cậu... Liệu hắ n có nói thật lòng không?»

«Thật đấ y.»

Thẩm Tuyế t Trì viế t rõ ràng lên vở nháp của Lạc Tiểu Liên hai từ ấ y, sau đó giơ ra trước mặt Tiểu Liên.

«Nhưng mà...» Lạc Tiểu Liên lại tiế p tục hỏi, «Tôi tưởng ghét người ta thì mới cố tình đùa cợt người ta chứ nhi...»

«Ghét» chính là mảnh đấ t để gieo trô `ng «thích» mà!

Nhìn những nét chữ nă nót của Thẩm Tuyế t Trì trên vở nháp, Lạc Tiểu Liên ngây cả người, sau đó cô cúi đâ u xuố ng trâ m tư suy nghĩ.

«Ghét»... chính là mảnh đấ t để gieo trô ng «thích» ư? Nhưng mà cái tên Thời Tuân đó...

«Tiểu Liên ơi! Tiểu Liên ơi! Không hay rô i!»

Lúc Lạc Tiểu Liên mải suy nghĩ mấ y câu chữ khó hiểu của Thẩm Tuyế t Trì thì phía cửa lớp học bỗng có tiế ng gọi thấ t thanh đâ y lo lấ ng của Trương Hinh Như.

«Hinh Như à, có chuyện gì thế´?» Thấ´y sắ´c mặt của Trương Hinh Như trắ´ng bệch, chạy hớt hải về` chỗ ngô`i của mình, Lạc Tiểu Liên ngắng mặt lên hỏi.

«Việc này...» Trương Hinh Như liế c nhìn xung quanh thì thấ y mấ y đứa bạn học đang tò mò nhìn mình. Cô do dự vài giây, sau đó nhăn mặt tóm lấ y cánh tay của Lạc Tiểu Liên, rô i số t ruột giục, «Tiểu Liên à, cậu đừng hỏi gì nhiê u! A, Tuyế t Trì, cậu cũng lại đây đi! Có thêm cậu thì chúng mình sẽ có cách giải quyế t nhanh hơn!»

«Í? Rố t cuộc là chuyện gì thế ?» Lạc Tiểu Liên lẫm bẩm. Cô và Thẩm Tuyế t Trì cùng đưa mặ t nhìn nhau với vẻ ngờ vực. Trương Hinh Như thì cứ giãy nảy lên như phải bỏng, chẳng nói thêm gì đã kéo tay bạn mình chạy như bay ra khỏi lớp học.

«Gì cơ? Sao lại có người mặt dày thế nhỉ? Lại còn *post* cả lời tỏ tình của mình lên diễn đàn của trường nữa chứ!»

«Chă´c thâ´y tỏ tình kiểu đó mới đủ độ *hot* đâ´y mà! Làm thế´ chàng càng cảm động chứ sao! He he he!»

«Bó tay luôn! Không ngờ loại người này mà cũng là học sinh trường mình! Mấ t mặt quá đi mấ t!»

«Tiểu Liên! Mau lại đây! Xem diễn đàn của trường này!» Lúc này, một tiế ng gọi to khiế n đám nữ sinh tò mò quay sang nhìn. Khi trông thấ y Lạc Tiểu Liên đang hoảng hố t đứng ở cửa phòng vi tính, những khuôn mặt tím bâ m của đám nữ sinh đó trong nháy mấ t càng trở nên hấ c ám và khủng bố như phù thủy mới từ địa ngục chui lên.

Lạc Tiểu Liên thấ y đám nữ sinh thi nhau ném những cái nhìn hà nhọc về phía mình, toàn thân cô bỗng run bắ n lên, hàng loạt dấ u hỏi hiện lên trong đã u. Cô theo sát sau lưng Trương Hinh Như và Thẩm Tuyế t Trì tới trước một màn hình vi tính.

«Tiểu Liên ơi, đây này...» Bàn tay của Trương Hinh Như hơi run run khi nhấ p chuột vào một *topic* trên diễn đàn trường Đức Nhã.

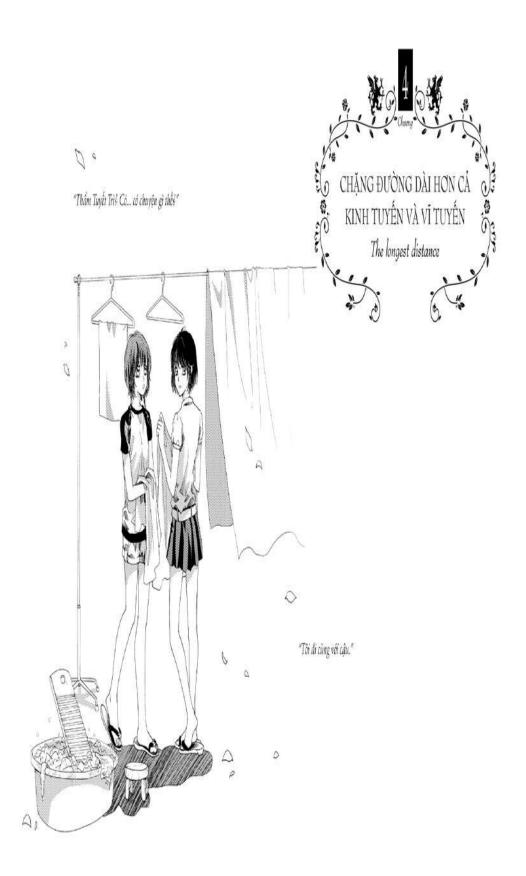
Khi nhìn rõ tiêu đê của *topic* đó, Lạc Tiểu Liên bỗng đứng nghệt mặt tại chỗ.

Lời tỏ tình hot nhấ t trường Đức Nhã của Lạc Tiểu Liên lớp 10A1 dành cho hoàng tử tường vi xanh Hàn Thu Dạ!

Còn ngay bên dưới tiêu đề là một file ghi âm đính kèm.

Thế này... là thế nào? Đoạn ghi âm lời tỏ tình của cô dành cho Hàn Thu Dạ... Chẳng lẽ đó là đoạn ghi âm trong điện thoại của Thời Tuân hôm đó... Nhưng làm gì có chuyện đó chứ... Chẳng phải hǎ n nói là đã xoá đi rô `i cơ mà...

Lạc Tiểu Liên đột nhiên bừng tỉnh. Cô quáng quàng chộp lấ y chiế c tai nghe để trước máy tính đeo luôn vào tai mình. Nghe thấ y giọng nói quen thuộc trong đoạn băng ghi âm, sắ c mặt cô trắ ng bệch ra...

[Phán xét]

Mấ y ngày nay dường như tôi đã biế n thành một con ố c sên Không ngừng xoay xở và chịu đựng những lời phán xét vô tình Những ánh mấ t khinh bỉ những cái lườm nguýt nố i tiế p nhau Ôi buô `n quá!

Thôi tạm biệt tấ t cả những gì cậu ban tặng nhé Qua chuyện này liệu tôi còn tin tưởng cậu được nữa chăng?

«Ê! Các cậu đã biế t gì chưa? Lạc Tiểu Liên chính là cái con bé muố n tỏ tình với anh Hàn Thu Dạ đấ y...»

«Mình biế t rô i! Đúng là đô trơ trẽn! Nó nghĩ mình xứng đáng với anh Hàn Thu Dạ chặ c?»

«Ngày thường thì toàn ra vẻ hiệ `n lành, ngoan ngoãn nhưng nó ghê ra phê ´t đâ ´y, chuyện gì cũng dám làm...»

Ngay ngày hôm sau, những lời xâ m xì bàn tán kiểu như vậy đã tràn ngập khă p trường Đức Nhã, thậm chí còn lan tới mọi ngóc ngách của Liên minh Tinh Hoa. Còn tại phòng 305 kí túc xá nữ của trường Đức Nhã, bâ u không khí lúc này đã hoàn toàn mấ t đi sự

trong lành tinh khôi của buổi sớm mai mà đấ m chìm trong nặng trịch, u ám.

«Tiểu Liên, hay là... hôm nay tớ xin phép nghỉ học giúp cậu, cậu cứ nghỉ ngơi ở kí túc xá đi...»

Thẩm Tuyế t Trì đeo ba lô đứng ngay trước cửa phòng Lạc Tiểu Liên, còn Trương Hinh Như đứng kế bên rụt rè đưa ra gợi ý. Cả hai cô bạn cùng lo lă ng đưa mã t nhìn Lạc Tiểu Liên đang đứng soi gương. Cô đang chỉnh lại chiế c nơ trên cổ áo đô ng phục, điệu bộ nghiêm túc cứ như là tướng sĩ đang mặc áo bào ra trận.

«Không câ`n đâu!» Lạc Tiểu Liên ngoái lại. Cô nhìn Thẩm Tuyế t Trì và Trương Hinh Như với ánh mặ t kiên định, «Những kiểu tin đô`n nhảm nhí đó không thể làm Lạc Tiểu Liên này gục ngã được!»

«Chân run như gà cúm kìa.» Thẩm Tuyế t Trì đưa mặ t nhìn xuố ng và phát hiện ra đôi chân của Lạc Tiểu Liên đang run rẩy như đánh võng, cô nói với vẻ mặt thẳng tưng.

«Í? Đó... đó là vì tôi thấ y phấ n khích quá í mà! Khi phải đố i mặt với thử thách, người... người ta thường phấ n khích thôi!» Lạc Tiểu Liên chọt sững người rỗ i vội vã lớn tiế ng thanh minh với Thẩm Tuyế t Trì. Sau đó cô liề n thao thao bấ t tuyệt: «... Chị Tô Hựu Tuệ đã từng nói rã ng, đừng bao giờ chạy trố n những sai lâ m mà mình mắ c phải. Cho dù bị một đứa rỗi hơi nào đó *post* đoạn ghi âm kia lên mạng, tôi cũng sẽ tự gánh chịu hậu quả!... Lạc Tiểu Liên này sẽ theo đuổi mục tiêu trở thành học sinh xuấ t sắ c nhấ t Liên minh Tinh Hoa để n cùng... Hai cậu cứ chờ mà xem! Tôi nhấ t định sẽ không chịu thua cuộc đâu!»

Nhă c đế n mục tiêu trở thành học sinh xuấ t sắ c nhấ t Liên minh Tinh Hoa, Lạc Tiểu Liên bỗng hào hứng hẳn lên. Cô ngắng mặt

lên nhìn tấ m *poster* Tô Hựu Tuệ treo trên tường, rô i giơ một cánh tay lên, hai mắ t chớp chớp như đang tuyên thệ.

«Đúng thể .» Thẩm Tuyế t Trì hơi nhế ch mép mim cười lộ vẻ khâm phục, «Dũng cảm lắ m.» Nói đoạn, Tuyế t Trì giơ chiế c DV đeo trước ngực lên ghi lại gương mặt của Lạc Tiểu Liên.

«Nhưng mà... việc này...» Trương Hinh Như lo lắ ng liế c nhìn Lạc Tiểu Liên đang mải mê lên dây cót tinh thấ n cho mình và Thẩm Tuyế t Trì bận rộn quay DV. Cuố i cùng, cô đành bấ t đấ c dĩ thở dài một cái, «Haizz... Tớ biế t rô i, xem ra ngày hôm nay nô ng nặc mùi thuố c súng lắ m đây...»

«Lạc Tiểu Liên, cô còn dám vác mặt để n trường nữa à? Mau cuố n gói khỏi trường Đức Nhã đi!»

«Đúng đấ y, đúng đấ y! Đúng là sự sỉ nhục với trường Đức Nhã! Lại mặt dày trơ trên tỏ tình với anh Hàn Thu Dạ chứ! Gớm thật đấ y!»

«Đô` mặt trơ trán bóng kia! Đừng có làm bẩn mặ´ t tụi này nữa! Mau biế´n đi ngay!»

Suố t dọc đường từ khu kí túc xá nữ để n khu giảng đường, con cuố ng phong giận dữ của đám bạn học đã vượt xa dự đoán của Lạc Tiểu Liên và hai cố bạn. Khi Lạc Tiểu Liên vừa mới thò mặt ra khỏi kí túc xá, những lời mắ ng nhiế c và lườm nguýt đã bay tới tấ p như những mũi tên sắ c nhọn vê phía cô.

Lạc Tiểu Liên hít thật sâu. Hệt như một tráng sĩ chuẩn bị xông vào trận địa của kẻ thù và thách thức thủ lĩnh đố i phương, cô ưỡn ngực, ngẳng cao đầ u xuyên qua cơn bão thịnh nộ của đám bạn học và thẳng người tiế n về phía khu giảng đường.

«Đáng ghét... Họ đâu câ`n phải nói những lời khó nghe như thế ! Đề`u là con người với nhau cả mà sao cay nghiệt thế không biế t!» Nghe thấ y đám học sinh xung quanh «ném đá» mình lia lịa, Lạc Tiểu Liên nghiế n răng tự nhủ trong lòng, «Mình sẽ không chịu thua đâu! Muố n leo lên đỉnh cao của Liên minh Tinh Hoa thì không được yế u đuổ i! Lạc Tiểu Liên cố lên!»

Binh!

Phù... Cuố i cùng đã tới lớp rồ i! Đoạn đường từ kí túc xá tới lớp chỉ cầ n đi mấ t mười mấ y phút là tới, thế nhưng hôm nay cô cảm thấ y nó còn xa hơn cả đường kinh tuyế n và vĩ tuyế n trên Trái Đấ t.

Sau khi phá tan được mạng lưới chặ ng chịt toàn những ánh mấ t dị thường và lời bàn tán to nhỏ của đám bạn học, Lạc Tiểu Liên đi để n chỗ ngô i của mình, bỏ chiế c cặp sách hôm nay bỗng dưng nặng trĩu khác thường từ trên vai xuố ng. Cảm giác như đã kế t thúc được hành trình dài vạn dặm, cô khẽ thở dài.

«Lại còn dám vác mặt để n lớp cơ đấ y, mặt dày thể không biể t...»

«Không ngờ nó lại là người như thể . Mình cứ tưởng nó cũng không để n nỗi, dễ hoà đô `ng...»

«Chă´c chỉ toàn vờ vịt thôi, giả nai để quyế´n rũ anh Hàn Thu Dạ â´y mà...»

Lời bàn tán của đám bạn trong lớp khiế n cho tâm trạng của Lạc Tiểu Liên vố n đã u uấ t lại càng thêm bực bội. Nhưng khi cô vừa mới định đứng dậy để cảnh cáo mấ y đứa con gái chua ngoa kia vài câu thì tiế ng loa phát thanh chói tai đột nhiên vang lên.

«Đê nghị em Lạc Tiểu Liên lớp 10A1 đế n phòng giáo vụ có việc gấ p! Đê nghị em Lạc Tiểu Liên lớp 10A1 đế n phòng giáo vụ có việc gấ p!»

Híc híc híc... Đúng là hế t con sóng này lại để n con sóng khác... Mặc dù mình đã chuẩn bị sẵn tâm lí sẽ bị thâ y Mã chủ nhiệm ban quản lí học sinh chấ t vấ n, nhưng không ngờ lại nhanh để n thế!

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên buô `n râ `u đưa tay lên vò đâ `u bứt tai rô `i quay người bước ra phía cửa lớp.

Trông thấ y Lạc Tiểu Liên như quân cảm tử sắ p lâm trận, Thẩm Tuyế t Trì ngô i trong lớp yên lặng suy nghĩ một lát, sau đó cô đột nhiên câ m cái DV lên rô i cũng nhanh chóng bước ra khỏi lớp, bấ t chấ p ánh mặ t ngạc nhiên của Trương Hinh Như và các bạn.

«Đô ngô c, đợi đã.»

Phía dưới sân giảng đường, Thẩm Tuyế t Trì mang theo DV đã đuổi kịp được Lạc Tiểu Liên. Tuy tiế ng gọi vẫn lạnh tanh như cũ nhưng ánh mấ t của Tuyế t Trì lộ vẻ hơi quan tâm.

«Thẩm Tuyế t Trì? Có... có chuyện gì thế ?» Thấ y Tuyế t Trì đứng sau mình, Lạc Tiểu Liên hơi giật mình.

«Tôi đi cùng với cậu.» Mặt Thẩm Tuyế t Trì không chút biểu cảm ngắng lên nhìn Lạc Tiểu Liên.

Nghe Thẩm Tuyế t Trì nói vậy, Lạc Tiểu Liên sững người rô i trọn tròn mắ t nhìn bạn với vẻ vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Thẩm Tuyế t Trì... Nhỏ ta định đi cổ vũ động viên mình hay là cùng chia sẻ hoạn nạn đây? Ha ha ha, đúng là người bạn cùng chiế n tuyế n với mình có khác! Tuy trước đây từng là đố i thủ của mình,

nhưng từ giây phút cả hai giành được phâ n thặ ng trong lễ hội Văn hoá Mùa thu của trường, chuyện này hình như đã không còn nữa...

«Bộ phim này còn đặc sắ c hơn cả *Titanic*. Tôi câ `n quay thêm một số cảnh nữa.»

«Hå?»

«Đi thôi.»

Hứ... Tưởng gì chứ! Hoá ra nhỏ ta muố n lấ y cảm hứng viế t thêm một số bài văn kì quặc nên mới theo tới đây, làm cho mình vừa nãy cảm động mấ t bao nhiều lâu... Có điể `u... thể ´cũng tố ´t! Trước khi vào cấ ´p ba, mình chưa bao giờ bị thấ `y cô giáo trách mắ ´ng, nhưng từ khi vào học ở đây, cứ như thể mình bị nguyê `n hay sao ấ ´y, thi thoảng lại phải chạy lên toà nhà giáo vụ âm khí nặng nê `đó... Có Thẩm Tuyế ´t Trì cùng đi với mình biế ´t đâu tâm trạng sẽ tố ´t hơn chút chăng?

«Ê! Đợi tôi với!»

Trông thấ y cái bóng Thẩm Tuyế t Trì đã đi được một quãng xa, Lạc Tiểu Liên ngao ngán lắ c đấ u và rảo bước đuổi theo.

Do lâu rô i không tu sửa nên tường của toà nhà giáo vụ đã có một số vệt thâm đen, thêm vào đó cả toà nhà bị dây tơ hô ng leo chặ ng chịt nên trông kín như bưng.

Không biế t từ bao giờ, toà nhà giáo vụ của trường Đức Nhã lại có một biệt danh cực kì rùng rợn đó là Hắ c Ngục, nó còn được xế p là một trong mười thắ ng cảnh của Liên minh Tinh Hoa.

«Em Lac Tiểu Liên, em giải thích sao vê chuyện này?»

Như có cơn giông bão sắ p sửa ập tới, không khí trong phòng giáo vụ ảm đạm khác thường khiế n người ta cảm thấ y bấ t an. Còn chủ nhiệm Mã thì đang ngô i bên chiế c bàn làm việc hệt như viên phán quan mới chui từ địa ngục lên, mặt đã ng đã ng sát khí nhìn Lạc Tiểu Liên chã m chã m: «Còn nhớ lâ n trước em tới văn phòng tôi không hả? Tôi đã cảnh báo với em là nế u vi phạm nội quy của trường sẽ bị xử lí nghiêm khắ c! Lâ n trước có Hàn Thu Dạ đứng ra bênh vực cho em nên tôi mới mắ t nhắ m mắ t mở cho qua, nhưng tôi thật không ngờ lâ n này ngay cả Hàn Thu Dạ cũng bị em làm liên luỵ!»

Nghe thâ y chủ nhiệm nói vậy, Lạc Tiểu Liên định thanh minh đôi chút, nhưng miệng cô cứ ấ p a ấ p úng, rô i đành nín thinh và cúi mặt xuố ng với vẻ bấ t an.

«Tôi tưởng em chỉ mắ c bệnh ảo tưởng viễn vông nên hay có nhiê `u hành động kì quặc, nhưng bây giờ xem ra tư chấ t của em cũng có vấ n đề '!» Chủ nhiệm Mã càng nói càng tức giận, thở phì phì rô `i đưa tay nâng gọng kính bị trượt xuố ng vì bị kích động mạnh, mũi sắ p xì khói để n nơi, «Hàn Thu Dạ là học sinh xuấ t sắ c nhấ t trường Đức Nhã, lại là chủ tịch hội Học sinh, là tấ m gương điển hình của toàn thể học sinh trường Đức Nhã! Còn em, em lại... Sao em lại kéo Hàn Thu Dạ vào việc đáng xấ 'u hổ thể ' này hả?»

Lạc Tiểu Liên đang cúi gă m mặt xuố ng, vừa nghe thấ y ba từ «Hàn Thu Dạ» thì mặ t cô khẽ chớp chớp, trong lòng chỉ thấ y một vị đặ ng chát.

«Việc là n này tương đố i nghiêm trọng, ảnh hưởng rấ t lớn để n thanh danh của trường Đức Nhã, nên nhà trường quyế t định ghi tên em vào sổ kỉ luật của trường!» Nói để n đây, chủ nhiệm Mã gỡ cặp kính xuố ng rô i day day huyệt thái dương, sau đó ngao ngán thở dài, «Theo nội quy của trường, tấ t cả những học sinh bị ghi tên vào sổ kỉ luật không bao giờ được tham gia công tháp!»

«Gì co a?»

Dường như có tiế ng sấ m giữa trời quang, đôi mặ t của Lạc Tiểu Liên tố i sấ m lại, toàn thân lạnh toát...

Cô không thể tin nổi vào tai mình nên ngắng mặt lên và bấ t giác lắ c đâ u thật mạnh, hi vọng cái đâ u sắ p mấ t đi ý thức của mình có thể tỉnh táo trở lại!

Không thể nào... Không thể nào... Nhấ t định là mình đã nghe nhâ m rô i! Nhấ t định là thế !

«Từ nay vê sau, em sẽ không được tham gia thi công tháp nữa!» Nhưng giọng nói của chủ nhiệm Mã như một tảng băng dày ở Bắ c Cực đổ xuố ng!

Tia hi vọng cuố i cùng cũng mấ t hế t, Lạc Tiểu Liên tuyệt vọng nhìn chủ nhiệm Mã, tấ m nhìn dấ n đã n trở nên mờ nhạt. Từng cơn đau buố t như nổ i tiế p nhau trong đã u cô.

Vì sao sự việc lại trở thành thế này chứ?

Mấ t tư cách công tháp... Vậy thì tấ t cả cố gặ ng của mình từ trước tới giờ đề u hoá thành bong bóng sao?

Cơn đau quả n quại như bị đâm xuyên tim suýt nữa làm Tiểu Liên mấ t hế t tri giác. Không biế t những giọt nước mắ t đua nhau rơi lã chã trên mặt cô từ lúc nào. Tâm trạng tuyệt vọng chưa từng có nhanh chóng lan toả khắ p người...

«Từ nay về sau, em sẽ không được tham gia thi công tháp nữa!»

Không biế t mình đã rời khỏi văn phòng giáo vụ như thế nào, Lạc Tiểu Liên bước đi loạng choạng, lúc thì va người vào bức tường màu xám của toà nhà, lúc thì va vào những học sinh khác đi phía trước... Nhưng dường như cô chẳng còn biế t gì hế t. Thẩm Tuyế t Trì đứng chực sẵn ở cổng và chỉnh ố ng kính nhă m thẳng vào Lạc Tiểu Liên. Nhưng ngay sau đó thấ y có gì đó không ổn, cô liê n từ từ buông DV xuố ng, lo lă ng nhìn Lạc Tiểu Liên...

Lạc Tiểu Liên cứ thẫn thờ đi về phía trước như một con rố i bị đứt dây.

Thể là hế t...

Lâ n này thì hế t thật rô i!

Cô không chỉ làm liên luy để n anh Hàn Thu Dạ, mà còn làm cho bản thân mình đi vào ngõ cụt. Quan trọng hơn đó là... tham gia công tháp đã trở thành giấ c mơ xa vời vợi đố i với cô.

Nghĩ để n đây, trái tim cô như hóa thành vực sâu trong cơn sóng thâ n gào thét, cùng với tia chớp và sấ m sét, từng lớp bọt đấ ng cay nghẹn ngào không ngừng tung lên và đưa nỗi tuyệt vọng lan xa hơn.

"Bé Củ Lạc!"

Đúng lúc Lạc Tiểu Liên vô cùng chán chường và tuyệt vọng, đột nhiên một tiế ng gọi như và `ng dương xán lạn từ trên cao vắng tới.

Lạc Tiểu Liên từ từ ngoái đâ`u lại. Khi trông thâ´y bộ mặt gian gian, tràn trê` sức số ng như đóa hoa hướng dương của Giang Sóc Lưu, tâm trạng cô đang lơ lửng tận chín tâ`ng mây bỗng dưng bị kéo tụt xuố ng vực sâu đen sì đặc quánh. Mãi một lúc sau, cô mới gắ ng gượng nói được ba từ.

"Cậu đấ y à?"

"Đương nhiên là tôi rô`i! Bé làm sao thế ?" Thấ y mặt Lạc Tiểu Liên cứng đờ vô cảm, Giang Sóc Lưu ngạc nhiên nhíu mày, trố mặ t nhìn cô từ đâ`u đế´n chân. Bỗng nhiên cậu mim cười rô`i làm động tác như ảo thuật, đưa tay vê` phía sau lưng, sau đó chìa ra một hộp quà lóng lánh, "Tặng cho bé nè! Thứ bé thích nhâ´t đâ´y..."

Cậu còn chưa kịp dứt lời, Lạc Tiểu Liên đã đưa tay gạt hộp quà sang một bên. Cô nhìn Giang Sóc Lưu trân trân bà ng đôi mấ tràn ngập sự phẫn nộ khôn cùng: "Đoạn băng ghi âm trên diễn đàn của trường là sao? Bây giờ cả Liên minh Tinh Hoa đê u đã biế thế t chuyện của tôi rô i. Cậu đã vừa lòng chưa hả?"

"Hả?" Giang Sóc Lưu khựng người lại, nhưng sau đó liê n mim cười châm chọc, "He he he, hóa ra là chuyện đó hả? Tôi biế t ngay là cô sẽ giận nên mới mua quà tặng cô đấ y! Thực ra chuyện đó cũng có gì đâu! Xem ra ông trời cũng muố n giúp cô bày tỏ tình cảm với Hàn Thu Dạ! Hàn Thu Dạ đã biế t chưa hả? Hắ n ta có phản ứng gì không? Tôi thấ y..."

"Thời Tuân!"

Không còn nhẫn nhịn được nữa, cuố i cùng Lạc Tiểu Liên cấ t ngang lời nói của Giang Sóc Lưu. Cô nă m chặt tay thành nă m đấ m và dùng hế t sức bình sinh điể u chỉnh hơi thở của mình, nhưng ánh mã t như nước hồ đóng băng ngày đông của cô vẫn toát ra những tia sáng lạnh lẽo khiế n người ta rùng mình.

"Cô..." Khi bố n mặ t chạm nhau, Giang Sóc Lưu bấ t chọt ngắn người ra.

"Chính vì đoạn băng ghi âm này mà tôi đã bị nhà trường kỉ luật! Tôi... tôi không thể tham gia công tháp được nữa rô`i!" Nói tới câu cuô´i cùng, giọng Lạc Tiểu Liên run rẩy, những giọt nước mắ´t đua nhau rơi lã chã. Cô đưa tay quệt mạnh ngang mặt mấ´y cái và gào lên đâ`y phẫn nộ với Thời Tuân.

"Từ giờ trở đi, tôi không câ`n người bạn như cậu! Tôi không muố ngặp lai câu nữa..."

Dứt lời, cô quay ngoặ t mặt đi như thể không muố nở đó với Giang Sóc Lưu thêm một giây nào nữa, sau đó cứ thế đi thẳng không thèm ngoái đâ u lại.

"Tiểu Liên..."

Không biế t bao lâu sau, Giang Sóc Lưu đang đứng như hóa đá mới định thâ n lại. Cậu ngây người nhìn hộp quà bị rơi vãi tung tóe dưới đấ t giố ng như kẻ mấ t hô n, đã u óc hoàn toàn trố ng rỗng...

Ánh mặ t vừa tuyệt vọng vừa phẫn nộ của Lạc Tiểu Liên ban nãy vẫn cứ hiển hiện trước mặ t cậu, không tài nào xua tan đi được.

Cậu không thể ngờ ră ng, mọi việc lại thành ra thế này.

Tham gia thi công tháp ư?... Chặ c chặ n đó là ước mơ lớn nhấ t của Tiểu Liên rô i! Đó chính là động lực để cô ấ y nỗ lực. Bây giờ lại vì sơ suấ t của cậu mà nó đã tiêu tan hế t...

Là kẻ nào chứ? Kẻ đó không chỉ theo dõi nhấ t cử nhấ t động của Giang Sóc Lưu, mà còn dám lấ y trộm điện thoại của cậu để làm ra cái việc vô cùng ác ý này...

Rố t cuộc người này là ai? Càng đáng hận hơn nữa là những lúc đấ m chìm trong thoải mái và vui vẻ bên Tiểu Liên, cậu không hê cảm nhân được mố i nguy hiểm đang cân kê mình một chút nào.

Hố i hận và đau khổ như hai mũi dao nhọn xuyên thấ u tim Giang Sóc Lưu. Cậu nghiệ n chặt răng tự nhủ: "Không được... Mình nhấ t định phải giúp Tiểu Liên, nhấ t định phải giúp cô ấ y!"

Đúng lúc ấ y, một bóng người mảnh khảnh đứng chặn giữa lố i đi của Giang Sóc Lưu. Cậu cảnh giác ngắng mặt lên. Một đôi mặ t sáng ngời với cặp lông mày thanh tú đang nhìn cậu với ý thăm dò.

"Hàn Thu Dạ?" Giang Sóc Lưu ngạc nhiên nhìn chàng trai trước mặ t mình từ đâ u để n chân. Rấ t nhanh sau đó, cậu ta hỏi giọng lạnh tanh, "Có chuyện gì không?"

"Chịu buông tay đi." Hàn Thu Dạ nhìn Giang Sóc Lưu rấ t chăm chú, dường như muố n nhìn thấ u tâm can Sóc Lưu, "Cậu cũng biế t rồ i đấ y, cậu và cô ấ y không hợp nhau đầu."

"Ý anh là sao?" Giang Sóc Lưu chau mày, có vẻ hơi tức giận.

Hàn Thu Dạ khẽ nheo mắ t lại nhưng ánh mắ t lại như xuyên qua người Giang Sóc Lưu, rô i thong thả hướng ra xa: "Tôi đã nói rô i, lâ n này tôi sẽ không buông tay đâu, vì vậy tôi sẽ giúp Tiểu Liên hế t sức mình. Còn cậu... Tôi thật không hiểu, bây giờ cậu còn muố n làm gì cho cô ấ y nữa?"

"Hàn Thu Dạ, việc của tôi với Lạc Tiểu Liên không câ`n anh phải nhúng tay vào!" Lời nói của Hàn Thu Dạ khiế n Giang Sóc Lưu gâ`m lên như một con sư tử đang nổi giận.

"Đây là mệnh lệnh của hoàng tử Liên minh Tinh Hoa đấ y ư?" Hàn Thu Dạ điề m tĩnh đón lấ y cái nhìn sắ c lạnh của Giang Sóc Lưu, giọng nói tuy bình tĩnh nhưng lại lộ rõ sự uy hiế p, "Bây giờ là lúc Tiểu Liên gặp khó khăn nhấ t, nế u ngay cả người con gái mình thích mà cậu còn không thể bảo vệ nổi thì cậu đúng là chẳng xứng với danh hiệu hoàng tử Liên minh Tinh Hoa chút nào."

"Hàn Thu Dạ, sao tôi lại không nghĩ ra là anh làm nhỉ..." Đột nhiên, Giang Sóc Lưu nhìn chặ m chặ m Hàn Thu Dạ. Bấ t giác cậu bặm môi và nă m chặt tay thành nă m đấ m, "Vụ tung đoạn băng

ghi âm lên mạng là anh làm phải không? Lúc anh nói sẽ giành lại Tiểu Liên, tôi đã thấ y có gì đó không bình thường rô i. Tôi không ngờ người được Tiểu Liên coi là thiên sứ như anh thực ra chỉ là một con quỷ!"

"Ha ha ha..." Hàn Thu Dạ vẫn cười một cách thoải mái, như một vị tiên không vướng chút bụi trâ`n.

"Giang Sóc Lưu, tôi thấ y mình chẳng câ `n phải trả lời những lời suy đoán nhảm nhí của cậu. Tôi chỉ muố n nhắ c nhở cậu ră `ng, trước mặt Tiểu Liên, cậu không phải Giang Sóc Lưu, mà vẫn chỉ là Thời Tuân thôi. Ngay cả thân phận thực sự của mình mà cậu còn chẳng dám nói ra thì liệu có thể bảo vệ nổi cô ấ y không? Nế u cứ tiế p tục thế này thì cậu không thể làm được điệ `u gì cho cô ấ y đâu! Hai người vố n là đố i thủ không đội trời chung của nhau mà! Thôi bỏ đi! Lâ `n này cậu không thắ ng nổi tôi đâu."

Nói để n đây, Hàn Thu Dạ liệ c nhìn Giang Sóc Lưu với vẻ khinh khỉnh rô i đi lướt qua chỗ cậu ấ y.

Thấ y Hàn Thu Dạ đi mỗi lúc một xa dâ n, Giang Sóc Lưu siế t chặt nă m đấ m tới mức các khớp kêu răng ră c. Cậu nhíu mày rô i quay người bước về phía con đường quen thuộc.

Râ`m...

Trên lâ`u cao nhâ´t của tòa nhà giáo vụ Hặ´c Ngục, cánh cửa nặng trịch màu đỏ thẫm của văn phòng bị đẩy mạnh ra, một bóng người lao vào nhanh như cơn lô´c.

Phía sau chiế c bàn làm việc bă ng đá cẩm thạch màu đen kê đố i diện với cửa ra vào là một bóng người cao gâ y đang ngô i nghiêm nghị. Nghe thấ y tiế ng động mạnh, bóng người kia khoan thai quay đâ u lai.

Chiế c quạt bà ng giấ y to đùng từ từ xòe ra rô i thong thả phe phẩy. Chiế c quạt che gâ n hế t khuôn mặt của người câ m nó.

"Cơn gió nào lại đưa đại thiế u gia Giang Sóc Lưu đế n chỗ tôi vậy?" Người đó cấ t tiế ng hỏi với vẻ rấ t quan tâm.

"Hừ! Ông mau giải quyế t cho tôi cái vụ băng ghi âm trên diễn đàn của trường đi." Giang Sóc Lưu nhìn ông ta với ánh mặ t lạnh băng và nói như bề trên ra lệnh.

"Ha ha ha! Giang thiế u gia muố n tôi giúp, đương nhiên tôi không dám từ chố i. Nhưng vụ đó đã ng nào cũng đã â m ĩ cả lên rô i, xử lí ổn thoả e là cũng hơi khó đấ y!" Người đàn ông nọ đưa tay khép chiế c quạt lại và nói một cách đâ y ẩn ý.

"Hơ hơ hơ... Tôi để n đây là để mách cho ông cách xử lí việc đó thể nào." Giang Sóc Lưu dường như đã đoán trước đổ i phương sẽ trả lời như thể nên thủng thẳng đáp lại. Cậu hơi nheo mắ t rô i rút trong túi áo ra một tờ giấ y đã chuẩn bị sẵn, sau đó đặt mạnh lên mặt bàn, "Tôi nghĩ... ông xem cái này xong nhấ t định sẽ có hứng thú đấ y!"

Đọc xong tờ giấ y, người đàn ông kia quả nhiên cười khoái trá: "Ha ha ha ha... Giang thiế u gia, cậu có biế t hậu quả sẽ như thế nào không?"

"Chỉ câ n hủy bỏ việc kỉ luật Lạc Tiểu Liên, tấ t cả mọi thứ tôi sẽ chịu trách nhiệm."

Rào rào rào...

Sáng sớm hôm sau, Lạc Tiểu Liên băng qua vườn cây bạch đàn xanh mướt như ngọc bích (đây cũng là một trong mười thắ ng cảnh của Liên minh Tinh Hoa, mọi người thường gọi là Bích Viên) và đang

đi tiế p về phía khu giảng đường thì bỗng từ trên cao, một làn nước lạnh cóng táp thẳng vào người cô như một con sóng lớn. Cô bị ướt sũng từ đâ u xuố ng chân như chuột lột.

"Ui... Hôi quá..."

Lúc đưa tay lau những vệt nước trên mặt, Lạc Tiểu Liên ngửi thấ y mùi hôi phảng phấ t quanh người, phát hiện ra bộ đô ng phục của mình còn dính đâ y lá rau và vỏ trái cây đã thố i rữa. Cô vội vàng lấ y tay bịt mũi, trong bụng tức sôi gan.

"Lạc Tiểu Liên!"

Bỗng một tiế ng gọi chua như dấ m vang lên bên tai cô. Lạc Tiểu Liên kinh ngạc quay đã `u lại thì thấ y một đám nữ sinh mặc đô `ng phục trường Đức Nhã, trên trán đô `ng loạt chít băng đỏ có viế t mấ y chữ to tướng: "Thê `chế t bảo vệ anh Hàn Thu Dạ". Họ vây lấ y cô thành hình tam giác, mặt mũi đứa nào đứa nấ y cũng tím đen, mặ t gườm gườm nhìn. Lạc Tiểu Liên lúc này y hệt nữ thâ `n đứng giữa vòng lửa cháy rừng rực đâ `y phẫn nộ và đô ´kị.

Đứa con gái câ`m đâ`u ôm trên tay một cái chậu rửa mặt. Nhỏ ta nghiê´n răng bặm môi như thể muô´n nghiê`n nát Tiểu Liên ngay lập tức.

Phù phù! Úng phó với đám fan cuô ng của anh Hàn Thu Dạ thật chẳng đơn giản chút nào.

"Lạc Tiểu Liên, mày đúng là đô` trơ tráo, dám công khai tỏ tình với hoàng tử tường vi xanh Hàn Thu Dạ của chúng tao ngay trên diễn đàn trường! Mày tưởng dùng trò mèo â´y là có thể thu hút sự chú ý của anh â´y sao?"

"Đúng đâ y! Đừng có nghĩ là chúng tao không biế t gì hế t! Ngày đâ u tiên đi học mày đã để ý anh í rô i! Lại còn giả nai! Đô trơ trẽn!"

"Mày nhớ cho kĩ lời cảnh cáo lâ n này nhé! Mau tránh xa anh Hàn Thu Dạ ra! Nế u không thì lâ n sau sẽ không chỉ là chậu nước thải đâu!"

""

Trước sự công kích ác liệt như bão táp mưa sa â´y, từ đâ`u tới cuố´i Lạc Tiểu Liên chỉ buông thống hai tay đứng nguyên tại chỗ mà không hê` phản kháng lại. Từng giọt nước đục bẩn thỉu theo ngọn tóc và gấ´u áo của cô chảy xuố´ng tựa như sự phản đố´i ngâ`m.

Cô đã thê sẽ kiên cường đố i mặt với tấ t cả, vì vậy khi đám con gái kia đô ng loạt ném những cái lườm nguýt cay độc về phía cô, cô chỉ lặng lẽ đứng đó nhấ m hờ đôi mấ t.

Đúng lúc cô đang lặng lẽ chờ đợi cho những trò trả đũa ác ý mau chóng kế t thúc thì đột nhiên...

"Trên diễn đàn lại có *comment* mới rô`i! Giang Sóc Lưu... Giang Sóc Lưu, cậu â´y..."

Một nữ sinh thở hô `ng hộc từ xa chạy lại, vừa chạy vừa hét toáng lên khiế ´n cho cả đám nữ sinh giật mình thảng thố ´t... "Giang Sóc Lưu á? Giang Sóc Lưu làm sao cơ?" Một đứa con gái trong đám *fan* cuô `ng căng thẳng quay sang hỏi.

"Giang Sóc Lưu vừa mới comment trên diễn đàn... Hộc hộc hộc..."

Nữ sinh kia vừa thở hồn hền vừa ra sức vẫy vẫy một tờ giấ y về phía mọi người. Cả đám con gái vội chạy xô để n vây quanh, một đứa bắ t đâ u đọc to rành rọt từng tiế ng nội dung ghi trên tờ giấ y đó.

Theo nguồ `n tin đáng tin cậy trên báo điện tử, một người bí mật mang nick "Đôi cánh thiên sử" hiện tại đang tiế ´t lộ sự thật vụ đoạn băng ghi âm lời tỏ tình của Lạc Tiểu Liên với phía nhà trường. Vụ việc này là do đại thiên tài của Liên minh Tinh Hoa Giang Sóc Lưu gây ra. Nguyên nhân do Lạc Tiểu Liên không biế ´t tự lượng sức nên đi đâu cũng rêu rao Giang Sóc Lưu là đố ´i thủ không đội trời chung của mình. Đây chính là một bài học cảnh cáo của Giang Sóc Lưu dành cho Lạc Tiểu Liên. Hiện tại, nhà trường đang tiế ´p tục điề `u tra vụ việc này...

"Phù... Nghe nói Giang Sóc Lưu còn muố n qua việc này để cảnh cáo tấ t cả những người muố n thách thức cậu ấ y!" Nữ sinh đưa tin vẫn thở hố ng hộc, mặt mũi đỏ gay, nói bổ sung thêm.

"Gì cơ?" Biế n cố đột xuấ t khiế n cả lũ con gái đề u sững sờ. Lạc Tiểu Liên cũng giật mình ngắng đâ u lên, cô nhìn nữ sinh đưa tin kia với vẻ ngờ vực. Thế nhưng sau đó...

"Việc này là do Giang Sóc Lưu làm á?"

"Lạc Tiểu Liên, mày đúng là đô` sao chổi! Đắ´c tội với Giang Sóc Lưu là việc của mày, đừng có làm liên lụy đế´n hoàng tử tường vi xanh của bọn tao!"

"Mau dạy cho con yêu tinh hại người này một bài học đi!"

Lũ con gái kia càng trở nên điên cuô ng hơn, những nă m đấ m của cả bọn chuẩn bị trút như mưa xuố ng người Lạc Tiểu Liên.

"Dừng lại ngay!" Đột nhiên một giọng nói nghiêm nghị vang lên khiế n cho những nă m đấ m kia chọt khựng lại giữa không trung.

"Anh Hàn Thu Dạ?" Đám fan cuô `ng kia phâ ´n khích hét to lên.

"Đúng là anh â y rô i!"

"Á! Mình chưa bao giờ được nhìn thấ y anh í gâ n như thế này. Anh í đẹp trai quá đi!"

Lũ con gái ban nãy còn dữ tợn như hung thâ n sắ p nuố t số ng người ta thể mà trong nháy mắ t đã bưng mặt ôm má si mê ngắ m nhìn Hàn Thu Dạ. Chỉ còn lại một mình Lạc Tiểu Liên đứng ngây ra tại chỗ, mấ t bao lâu mà vẫn chưa hoàn hô n.

Giang Sóc Lưu...

Hóa ra tấ t cả chuyện này đề u là do Giang Sóc Lưu làm ư?

Hă n ta định dô n mình vào đường cùng đây mà... Sao trên đời lại có loại người đê tiện như hấ n chứ...

Đúng lúc â´y, một bàn tay â´m áp tóm chặt lâ´y cổ tay Tiểu Liên.

"Tránh ra, lâ `n sau đừng để tôi nhìn thấ 'y chuyện này nữa!" Giọng nói vô 'n dĩ ôn tô `n và dịu dàng kia đâ `y vẻ phẫn nộ.

"Nhưng anh ơi, con bé này suýt nữa đã hại anh..."

"Đừng nói nữa! Các cô mau biế n hế t đi cho tôi nhờ!" Không ngờ lúc tức giận, giọng nói ấ y lại đáng sợ để n thể .

"Híc híc... Lâ`n đâ`u tiên anh Hàn Thu Dạ mă´ng bọn mình..."

"Anh â y lại bênh cái con yêu tinh hại người kia..."

"Thôi, thôi. Bọn mình mau đi đi, đừng để anh â y bực nữa!"

Bộp bộp bộp bộp bộp bộp!

Những tiế ng bước chân gấ p gáp vang lên, mặt đấ t cuố n một lớp bụi mù mịt, đám *fan* cuố ng kia đã chạy biế n mấ t tăm khỏi đó.

"Tiểu Liên, em có sao không?" Giọng nói đó khẽ khàng hỏi.

Lạc Tiểu Liên hệt như một con rô bố t bị ngặ t điện, cô ngắng bộ mặt cứng đơ lên và đáp một cách vô hồ n: "Cảm... cảm ơn anh."

"Em đã nghe nói việc đó rô`i phải không?" Ánh mặ´t của Hàn Thu Dạ vẫn dịu dàng như thế´. Anh câ`m tay Lạc Tiểu Liên nãy giờ mà không chịu buông ra.

"Có đúng là Giang Sóc Lưu đã làm chuyện đó không ạ? Nế u đúng là hặ n làm thì tại sao hặ n lại còn thừa nhận cơ chứ? Hặ n sợ bị trách phạt sao?" Lạc Tiểu Liên nói thì thâ m như thể đang tự hỏi mình.

"Tiểu Liên, Giang Sóc Lưu muố n cho em một bài học cảnh cáo, bây giờ thì cậu ta đã đạt được mục đích ấ y rồ i." Trong đôi mấ trong veo và điề m tĩnh của Hàn Thu Dạ lại ẩn chứa chút gì đó tức giận và căm ghét, "Thừa nhận đã làm việc đó giúp cậu ta tăng thêm uy tín trước mặt mọi người... Còn hậu quả thì.... Đố i với loại người như cậu ta liệu sẽ phải gánh chịu hậu quả gì chứ?"

Lời nói chấ t chứa sức công phá cực lớn của Hàn Thu Dạ phát ra tiế ng nổ đùng đoàng bên tai Lạc Tiểu Liên. Sự phẫn nộ tột đỉnh theo dòng máu nóng sôi sực lan truyề n khắ p cơ thể cô.

Giang Sóc Lưu... Lâ n này hấ n quá đáng lấ m! Chúc mừng nhé, mi đã làm ta thực sự căm hận mi rô i!

Trong ngôi biệt thự to rộng hoa lệ như cung điện hoàng thấ t ở phía nam thành phố Tinh Hoa, hơn chục người cả đàn ông đàn bà ăn mặc đẹp đẽ, sang trọng đang ngô i vây quanh chiế c bàn ăn hình chữ nhật. Họ cùng hướng cái nhìn đâ y khinh miệt và mia mai vê một chỗ ngô i còn trố ng duy nhấ t.

Một ông già râu tóc bạc phơ ngô i uy nghiêm ở ghế chủ trì. Ông lão đã ngoài tám mươi nhưng đôi mấ t vẫn sáng lấ p lánh và tinh

nhanh.Ông mặc bộ *vest* màu xanh xám, cà vạt vô cùng ngay ngặ n, chỉnh tê`.

"Bực mình thật! Đã hơn chín giờ rô i mà vẫn không thấ y mặt mũi đâu! Bố à, người phải chịu trách nhiệm là Lưu mà! Đã thế nó lại bắ t chúng con chờ hơn một tiế ng đô ng hô rô i!"

"Đúng thể ông à! Từ khi bắ t đâ u học trung học, Lưu đã được số ng một mình ở khu chung cư cao cấ p nhấ t thành phố, làm thể dễ học thói hư tật xấ u lắ m a. Cháu đã hai mươi mấ y tuổi rô i mà vẫn phải ở chung với bố mẹ đây này..."

"À bô oi..."

"Im hế t đi..." Nghe thấ y mọi người tranh nhau bàn tán nhặng xị, ông già hơi chau mày bực mình, ông giơ tay lên cắ t ngang những lời oán thán thao thao bấ t tuyệt.

Ông già liế c cái đô ng hô đeo tay, rô i quay lại nhìn người đàn ông trung niên đang đứng yên lặng phía sau mình với vẻ không vui.

"Thiê u gia đang ở đâu vậy? Sao vẫn chưa thâ y đế n?"

"Thưa lão gia, tôi vừa mới gọi điện cho thiế u gia rô ì, nhưng cậu ấ y tấ t máy..." Người đàn ông trung niên cúi đâ ù trả lời dè dặt.

"Ông Giang!" Thấ y sắ c mặt của ông già mỗi lúc một xám xịt, Văn Chấ n Hải đang ngô i phía bên phải chỗ ghế trố ng vội vàng cướp lời, "Sau khi tan học cậu ấ y còn phải xử lí một số công việc của Hội Học sinh nữa nên..."

Văn Chấ n Hải còn đang định nói tiế p, nhưng lại bị ánh mấ t sắ c bén như thể chỉ câ n liế c qua đã nhìn thấ u tâm can người khác của ông Giang làm cho giật mình. "Á..." Ngô i bên cạnh Văn Chấ n Hải, Tiêu Nham Phong đang đeo tai nghe, cúi mặt xuố ng chơi *game* chợt rú lên vì thấ y ai đó đá đá vào chân mình. Khi cậu ta ngẳng mặt lên thì bắ t gặp Văn Chấ n Hải đang liên tục đưa mã t ra hiệu cho mình. Cậu ta vội cười ngây ngô, "Đúng, đúng đấ y ạ! Ông cũng biế t Lưu là thiên tài số một của trường Tinh Hoa chúng cháu mà. À không, không đúng, là thấ n tượng của cả Liên minh Tinh Hoa ấ y chứ! Cậu ấ y bận cũng là chuyện thường mà! Ông không biế t đấ y chứ, đám nữ sinh đó phiê n phức lă m! Hơ hơ hơ hơ!"

Tiêu Nham Phong vừa nói vừa đưa tay gãi đâ`u rô`i liê´c nhìn Văn Châ´n Hải. Đúng lúc đó cậu ta phát hiện ra Văn Châ´n Hải đang bưng chén trà lên và ném ánh mă´t nảy lửa vê` phía mình như muô´n nói: "Đô` đâ`n, lại còn xát thêm muô´i vào vê´t thương của người ta nữa!"

"Hừ, Phong nói không sai chút nào!" Đúng lúc này, một thanh niên chừng hai mươi tuổi trong bộ *vest* trắ ng, để kiểu đâ u Beckham liế c nhìn Văn Châ n Hải và Tiêu Nham Phong, rô i cười khẩy. Như thể đang nhặ c đế n tin lá cải trên báo, anh ta nhế ch mép, "Là thâ n tượng của Liên minh Tinh Hoa nên Lưu phải bận rộn ứng phó với đám *fan* cuô ng là đúng rô i! Tôi nghe một người bạn học ở Liên minh Tinh Hoa nói, gâ n đây hình như Lưu hay cặp kè với một nữ sinh trường Đức Nhã, nữ sinh đó đêm hôm khuya khoặ t còn ra ra vào vào nơi ở của Lưu nữa! Vụ đoạn băng ghi âm trên diễn đàn hình như cũng có liên quan tới nữ sinh đó! Đúng là Lưu bận thật đấ y!"

Văn Chấ n Hải im thin thít nuố t một ngụm trà. Khi cậu giẫm mạnh một cái nữa vào chân Tiêu Nham Phong định nhắ c nhỏ anh chàng ăn nói cho cẩn thận, thì Tiêu Nham Phong đã la lên như vịt bị siế t cổ.

Cả bàn ăn, chỉ có một cô gái xinh xă n, đáng yêu như búp bê là ngô i im không nói gì. Cô đang phùng đôi má trắ ng trẻo bâ u bĩnh, trọn tròn đôi mắ tlấ p lánh sáng như sao, nhướng mày tức tố i nhìn Tiêu Nham Phong, hệt như cô bé quàng khăn đỏ nhìn thấ y sói xám vậy.

"Uý Nguyệt Dao... Cái con ranh này! Cô định giẫm gãy chân tôi hả?" Tiêu Nham Phong vừa ôm lấ y cái chân đau vừa nghiế n răng bặm môi mă ng nhiế c cô gái đáng yêu ngô i đố i diện với Văn Chấ n Hải.

"Xí!" Uý Nguyệt Dao ném cho Tiêu Nham Phong một cái lườm cháy mặt, sau đó cô ngoảnh phá t sang một bên, mái tóc búp bê được uố n rấ t câ u kì bung xõa vài lọn trước ngực, khiế n cô trông càng xinh xă n, quyế n rũ hơn.

"Thôi, mọi người đừng nói nữa..."

Ông già bỗng thở dài, khiế n cho cuộc chiế n đang dâng cao giữa Uý Nguyệt Dao và Tiêu Nham Phong bị ngắ t quãng giữa chừng. Đúng lúc ấ y, bỗng có tiế ng bước chân dô n dập vọng tới phòng ăn, khiế n cho tấ t cả mọi người đề u đưa mắ t nhìn ra phía cánh cửa lớn màu vàng được chạm trổ công phu đang đóng chặt. Giang lão gia và Văn Chấ n Hải có vẻ hơi lo lắ ng, Uý Nguyệt Dao và Tiêu Nham Phong thì phấ n khích chờ đợi, những người còn lại mặt mũi ai nấ y đề u xám ngoét.

"Xem ra nhân vật chính của chúng ta sắ p ra mắ t rô i!"

Trong tiế ng cười lạnh tanh của thanh niên mặc bộ *vest* trắ ng, cánh cửa lớn màu vàng của phòng ăn từ từ mở ra. Rấ t nhanh, một chàng trai mặc áo sơ mi trắ ng, tay câ m áo khoác đô ng phục trường Tinh Hoa xuấ t hiện trước mặt mọi người. Cũng đúng giây phút ấ y, ánh sáng của chiế c đèn pha lê trong phòng ăn dường như

tập trung hế t vào cậu ấ y. Cả người cậu như phát sáng lấ p lánh để n mức chói lòa.

«Ông ơi, cháu về rô i ạ.» Chàng trai vừa nhìn về phía Giang lão gia ngô i ở đâ u bên kia, vừa cấ t lời chào lễ phép.

«A, anh Lưu!» Uý Nguyệt Dao là người đâ u tiên đứng bật dậy khỏi ghế . Cô lon ton chạy để n bên Giang Sóc Lưu như một chú thỏ con, sau đó ngước mặ t lên nhìn Giang Sóc Lưu, người cao hơn cô hẳn hai cái đâ u. Đôi mặ t cô bặ n tới tấ p tim hô ng tràn ngập sự sùng bái và ngưỡng mộ về phía Sóc Lưu, «Cuố i cùng anh cũng để n rô i, anh vẫn khỏe chứ?»

«Anh vẫn ổn, hôm nay em cũng vê `à?» Giang Sóc Lưu cười dịu dàng đưa tay vuô ´t tóc Uý Nguyệt Dao.

Nhìn thấ y cảnh ấ y, Tiêu Nham Phong làm động tác như muố nói, sau đó hấ n khoanh tay liế c xéo Uý Nguyệt Dao một cái, rô i khinh khỉnh nói:

«Hừ! Già cố c để rô i mà còn bày đặt giả nai.»

«Lưu!» Ở đâ `u bàn bên kia, Giang lão gia nghiêm nghị nhìn Giang Sóc Lưu, «Cháu đã tới rô `i thì mau ngô `i xuô ´ng đi, mọi người đợi cháu rấ ´t lâu rô `i.»

Nghe thấ y Giang lão gia nói vậy, Giang Sóc Lưu ngắng mặt lên nhìn quanh bàn ăn một lượt. Ai cũng nhìn cậu chặ m chặ m với ánh mặ t ác cảm, mấ y người anh em họ thì lại càng tỏ thái độ coi thường hơn.

Ánh mặ t Giang Sóc Lưu vẫn điệ m tĩnh đế n mức không có một chút xao động. Cậu mim cười vỗ vai Uý Nguyệt Dao rô i cùng cô ngô i vào ghế của riêng mình.

«Giang Sóc Lưu, hôm nay mọi người đề u đợi cậu xin lỗi đấ y! Sao lại đi chơi về muộn thể, chắ c không phải đi hẹn hò với đứa con gái nào đấ y chứ?» Anh chàng mặc bộ *vest* trắ ng cười mia mai, sau đó săm soi Giang Sóc Lưu. Hắ n tím bâ m mặt khi thấ y Sóc Lưu còn nhỏ tuổi mà lại được ngô i ở ghế trên.

«Lưu à, nhà trường đã thông báo cho quản gia về vụ đoạn băng ghi âm. Chúng ta hi vọng cháu sẽ có lời giải thích hợp lí. Cháu làm cho họ Giang mấ thể t cả thể diện!» Một người đàn ông trung niên để chòm râu dê, ngô i chéo Giang lão gia, nhíu mày nhìn Giang Sóc Lưu và lên tiế ng giáo huấ n một cách nghiêm khắ c.

"Có gì mà phải giải thích chứ! Người ta thường bảo cha nào con nấ y mà, có điể `u thể ´ hệ sau còn kinh hơn thể ´ hệ trước!" Một người đàn bà ăn mặc sang trọng, tóc búi cao ngô `i cạnh người đàn ông trung niên nọ, vừa thong thả nhấ ´p một ngụm rượu nho trong chiế ´c ly pha lê vừa nói với vẻ miệt thị.

"Ông ơi, cháu xin lỗi. Lúc nãy cháu bận chút việc nên mới vê muộn ạ." Nghe những lời oán trách cứ như buộc tội mình, Giang Sóc Lưu thờ ơ coi bọn họ như không khí. Ánh mắ t tràn ngập vẻ hố i lỗi của cậu chỉ hướng về Giang lão gia.

"Đủ rô `i đó, mấ y anh chị đừng nói nữa." Giang lão gia nhăn mặt xua xua tay với vẻ không vui, "Tôi tin cháu Lưu..."

"Nhưng mà bố ơi!" Người đàn bà sang trọng kia tức đỏ mặt, "Bố đừng lúc nào cũng bênh nó chặ m chặ m! Nhà họ Giang còn biế t để mặt vào đâu nữa. Lưu, cháu là người thừa kế tương lai của nhà họ Giang, thế mà lại làm chuyện tày trời đó, cháu phải giải thích rõ ràng với mọi người chứ!"

"Đúng thể, đúng thể... Thật chẳng ra sao cả."

"Làm chúng ta mấ t mặt quá đi mấ t!"

Tiêu Nham Phong hế t nhìn Giang Sóc Lưu với vẻ hơi lo lă ng rô ì lại nhìn những người khác trong nhà họ Giang, cuố i cùng cậu ta quay sang nhìn Văn Chấ n Hải, rô ì đưa tay ra sức vò đã ù với vẻ nôn nóng. Thế nhưng Văn Chấ n Hải vẫn lặng thinh uố ng trà, chỉ có điể ù ánh mắ t cậu ấ y không che giấ u nổi lo lắ ng. Giang Sóc Lưu ngô ì im lặng nghe những lời chỉ trích của mọi người trong họ hàng, cậu chỉ mim cười lạnh lùng:

"Toàn bộ sự việc như thể nào cháu tin mọi người cũng đã rõ hế t rô ì, cháu câ n gì phải giải thích nhiê `u."

"Cái gì?" Nghe Giang Sóc Lưu nói thể, anh chàng mặc bộ *vest* trắ ng đập bàn đứng dậy trong tiế ng kêu ca phàn nàn ô n như cái chợ vỡ của nhà họ Giang. Anh ta hùng hổ bước tới trước mặt Giang Sóc Lưu, "Đừng nghĩ ră ng ông nội yêu chiê u mày là mày không coi ai trong nhà này ra cái gì nhé!"

"Diệc Lưu! Mau quay vê` chỗ của mình!" Câu nói của Giang Diệc Lưu khiê n Giang lão gia tức đỏ cả mặt, ông lớn tiế ng quát.

"Bố làm thế chẳng công bă ng chút nào." Một người phụ nữ trong chiế c đã m xanh đính đá quý cũng chỗ miệng phản đố i, "Tuy từ nhỏ Lưu đã không chịu an phận thủ thường, nhưng từ khi bố quyế t định để nó trở thành người thừa kế tương lai của nhà họ Giang, nó càng ngày càng không coi ai trong cái nhà này ra gì! Nế u cứ tiế p tục thế này, bộ mặt của họ Giang sẽ bị nó bôi gio trát trấ u mấ t thôi!"

"Thôi mà, dì hai!" Người đàn bà sang trọng có mái tóc búi cao ném cái nhìn khinh miệt về phía Giang Sóc Lưu, "Nhà họ Giang đã bị bẽ mặt từ lâu rô i, lại còn người bố chẳng ra sao của nó nữa... Thật không hiểu nhà họ Giang đã gây ra nghiệp chướng gì mà lại bị hai bố con nó vào phá thể này. Có trách thì trách chúng ta xui xẻo thôi!"

"Hứ! Đúng thế '!" Thấ y bố ' mẹ và cả những người họ hàng khác đề `u đứng về `phía mình, Giang Diệc Lưu càng hung hăng hơn. Ánh mã 't đã `y thách thức của anh ta như những mũi đao nhọn hoặ 't: "Giang Sóc Lưu, bố ' mày trước kia cũng ngạo mạn y hệt mày, nên cuố i cùng mới có kế 't cục thảm thế '. Dù gì mày cũng là em họ tao, tao nhặ c để cho mày nhớ, đừng có mà số 'ng phóng đãng làm mấ 't mặt dòng họ Giang nhé."

"Nói hế t chưa hả?" Nghe thấ y Giang Diệc Lưu nói vậy, Giang Sóc Lưu siế t chặt nă m đấ m, cố kìm người khỏi bị run lên, giọng cậu lạnh như băng.

"Ê! Thă `ng khô ´n kia! Mày là cái thớ gì mà dám nói với Lưu như thế ´ hả? Tao phải cho mày một trận..." Tiêu Nham Phong nổi điên, chuẩn bị đứng lên ra đòn thì Văn Chấ ´n Hải đưa tay túm lấ ´y, rô `i đưa mắ ´t ra hiệu cậu ta bình tĩnh ngô `i xuô ´ng. Sau đó Văn Chấ ´n Hải lo lắ ´ng đưa mắ ´t nhìn Giang Sóc Lưu.

"Sao? Không vui hả?" Thấ y Giang Sóc Lưu bắ t đâ `u nổi giận vì bị mình công kích, Giang Diệc Lưu nhế ch mép cười đều, "Chẳng nhẽ tao vừa nói sai chỗ nào à?". Nói đế n đây, ánh mắ t hắ n trông rõ gian xảo. Hắ n hơi cúi người xuố ng, ghé sát vào tai Giang Sóc Lưu, thì thâ `m với cái giọng đâ `y dung tục, "Khà khà khà! Mày và cái con nhỏ mấ t nế t đó suố t ngày quấ n lấ y nhau, không lẽ mày muố n giẫm chân vào vế t xe đổ như bố mày, thích loại con gái bình dân hạ lưu đó ư? Xem ra nó cũng biế t cách quyế n rũ đàn ông đấ y, tao cũng muố n thử chút xem sao..."

[&]quot;Ái..."

Một nă m đấ m cứng như thép giáng mạnh vào mặt Giang Diệc Lưu. Hặ n đổ nhào xuố ng đấ t và đưa tay ôm mặt thét lên đau đớn.

"Ôi, Diệc Lưu!"

"Giang... Giang Sóc Lưu! Mày... mày dám..." Trong tiế ng kêu thét kinh hãi của mọi người, Giang Diệc Lưu ôm một bên má sưng vù, cay cú trọn mắ t lên với Giang Sóc Lưu. Nhưng ánh mắ t sắ c lạnh đâ y sát khí của Giang Sóc Lưu khiế n hắ n run lấy bẩy cả người.

"Mày không được phép bôi nhọ cô â y." Giang Sóc Lưu cúi mặt xuố ng, nă m đấ m lại siế t chặt. Cậu trừng mặ t nhìn Giang Diệc Lưu đang ngô i phệt dưới đấ t như thể đang nhìn con gián không biế t trời cao đấ t dày là gì.

"Lưu, mau dừng tay lại!" Thấ y Giang Sóc Lưu sắ p sửa mấ t lí trí để n nơi, Giang lão gia đứng dậy khỏi chỗ ngô i với vẻ lo lắ ng, lớn tiế ng ngăn lại.

"Lưu, đừng làm thế !" Văn Chấ n Hải vội vã đứng dậy, chộp lấ y cánh tay Giang Sóc Lưu để cố gặ ng kiệ m chế cơn giận ngút trời của cậu ấ y.

"Đánh đi, đánh mạnh vào, đánh chế t tên khố n đó đi Lưu!" Tiêu Nham Phong cũng đứng bật dậy khỏi ghế. Chẳng thèm đế m xia tới ánh mắ t trách cứ của mọi người, cậu ta hùng hổ vừa xắ n tay áo vừa hét to: "Lưu à, thă ng cha này không biế t nói tiế ng người đâu, chỉ giỏi sủa thôi!"

"Hừ! Mày tưởng tao sợ mày à?" Giang Diệc Lưu đã kịp hoàn hô `n, hă ´n loạng choạng nhồm người bò dậy, "Giang Sóc Lưu, từ nhỏ tới lớn tấ ´t cả những thứ mày giành được đê `u nhiê `u hơn tao, tố ´t hơn tao! Dựa vào cái gì mà mày lúc nào cũng hơn tao chứ? Một đứa mang dòng máu đê tiện như mày thì chỉ biế ´t bôi nhọ dòng họ Giang thôi!

Mày dựa vào cái gì mà được làm người thừa kế[?] Hôm nay mày lại vì một con ranh lai lịch không rõ ràng mà động tay chân đánh tao! Mày chế t quách đi cho rảnh!"

Giang Diệc Lưu bấ t chợt gào to lên rô i vung nă m đấ m vê phía Giang Sóc Lưu. Giang Sóc Lưu nhanh nhẹn né người sang một bên, tránh được cú đấ m của Giang Diệc Lưu, nhưng không ngờ phía sau gáy cậu lại dội lên một cơn đau nhói. Cậu đưa tay sờ vào thì thấ y lòng bàn tay mình toàn máu. Giang Sóc Lưu ngoảnh lại, phát hiện ra một người anh họ khác đang câ m cái bình hoa trong tay, ánh mấ t hấ n run rẩy nhìn cậu.

Phòng khách đang hỗn độn bỗng dưng trở nên yên lặng. Đủ loại ánh mắ t, từ ngạc nhiên, hoang mang để n đắ c ý... đan xen nhau cùng tập trung về phía Giang Sóc Lưu.

"Các người mau dừng ngay cho tôi!" Giang lão gia giận dữ tới mức đập bàn bực bội quát lớn.

Thấ y Giang Sóc Lưu bị đánh lén, Tiêu Nham Phong gầ m lên như beo rô ì xông luôn tới choảng tên kia tới tấ p. Người đã sớm rời khỏi chỗ ngô ìi từ trước vì cơn "chiế n loạn" là Uý Nguyệt Dao lo lắ ng nhìn Giang Sóc Lưu rơi vào trận ẩu đả. Cô bèn chụp lấ y chiế c muôi bă ng inox trên bàn rô ìi lao vê phía sau lưng Giang Diệc Lưu. Cô đứng hẳn lên ghế ráng sức dùng chiế c muôi to gỗ lia lịa vào đâ `u Giang Diệc Lưu.

```
"Dừng tay! Tấ t cả dừng ngay lại cho tôi! Dừng..."
```

"Á! Bô´! Bô´ ơi!"

"Giang lão gia! Giang lão gia! Ông làm sao thê´?"

"Ông ơi!"

Không biế t từ lúc nào, bâ u trời đã tụ đâ y mây đen ngòm, chỉ một lát sau, những hạt mưa to bă ng hạt đậu, như những giọt nước mặ t bi thương, từ trên trời trút xuố ng hố i hả, thấ m đẫm cả mặt đấ t.

Trong dinh thự tráng lệ được trang hoàng lộng lẫy đó lại tràn ngập sự lạnh lùng và tranh đấ u. Giang Sóc Lưu lặng lẽ ngô i túc trực bên chiế c giường to sang trọng. Dưới ánh đèn chụp vàng nhạt đặt nơi đâ u giường, cậu nhìn gương mặt đang nă m ngủ vừa già nua vừa mệt mỏi của ông nội, sau đó cúi gặ m mặt xuố ng tự trách mình.

"Thiế u gia, cậu đừng lo lă ng quá." Một người giúp việc nhẹ nhàng bước tới, "Bác sĩ nói lão gia chỉ câ n nghỉ ngơi chút ít là sẽ hô i phục thôi. Nhưng vế t thương trên mặt và người cậu..."

"Không câ n phải lo cho tôi." Giang Sóc Lưu vừa nói vừa đứng dậy khỏi chiế c ghế đặt cạnh giường, ánh mấ t cậu lưu luyế n rời khỏi gương mặt ông nội, "Phiê n cô... chăm sóc cho ông chu đáo..."

"Hù! Đô `giả tạo!"

Đúng lúc ấ y, Giang Diệc Lưu và hai người anh em họ nữa khệnh khạng bước vào, hấ n bĩu môi, ánh mấ t lộ rõ vẻ sung sướng.

"Giang Sóc Lưu! Những tháng ngày tươi đẹp của mày sắ p kế t thúc rô i! Bây giờ ông nội đã đổ bệnh, người chủ trì mọi thứ trong nhà chính là bác cả! Cuộc họp gia đình đã quyế t định tạm thời hủy bỏ tư cách người thừa kế của mày, hủy bỏ mọi đặc quyế n thừa kế của mày rô i nhé! Ha ha ha ha!"

"Hừ! Bác cả lúc đâ `u định giam mày xuố ng dưới tâ `ng hâ `m, nhưng vì nể mặt Văn thiế u gia nên giao mày cho cậu ta trông coi! Thă `ng ranh con, coi như mày gặp may đó!"

"Nó định hại chế t ông nội để sớm được thừa kế gia sản ấ y mà! Đừng có nă m mơ nữa đi! Rô i sẽ có một ngày mày bị đuổi ra khỏi nhà họ Giang! Bây giờ mới chỉ là bắ t đâ u thôi!"

Giang Sóc Lưu đứng im lặng trước cửa phòng, dường như cậu muố n để những lời mă ng nhiế c của mọi người trừng phạt sự bố ng bột, nông nổi của mình hố i nãy. Những người họ hàng đứng cạnh đó vẫn chưa hả giận không ngớt chỉ trỏ mặ ng nhiế c cậu.

"Bố dung túng cho nó lâu quá rồ i! Nó đã làm cái chuyện bại hoại gia phong đấ y thì phải lập tức hủy bỏ quyề n thừa kế của nó mới đúng chứ!"

"Ai bảo bố mẹ nó không ra gì, nói ra thì mấ t hế t cả thể diện!"

"Haizzz, bố mẹ không ra gì thì mới có đứa con như vậy chứ! Đúng là nghiệp chướng mà..."

Giang Sóc Lưu lạnh lùng đưa mặ t quét qua từng cái miệng xấ u xa đang chỉ trích mình, rô i cậu lại lặng lẽ nhìn ông nội đang nặ m trên giường bệnh thêm một là n nữa. Từ nhỏ tới lớn, chỉ duy nhấ t ông nội là người thực sự quan tâm tới cậu, ông là người thân duy nhấ t của cậu... Nỗi đau khổ khó nói thành lời như mũi dao nhọn xuyên thấ u tim cậu.

"Ông ơi, cháu xin lỗi!..." Đôi môi của Giang Sóc Lưu khẽ run rẩy, giọng cậu trở nên nghẹn ngào. Sau đó cậu không nói gì nữa quay người đi xuố ng lầ u.

"Lưu, cậu đi đâu thế ´?" Thấ ´y Giang Sóc Lưu định bỏ đi, Tiêu Nham Phong lo lă ´ng đuổi theo.

"Khoan đã!" Văn Châ n Hải vội chộp lấ y cánh tay của Tiêu Nham Phong, bình tĩnh lắ c đâ u với cậu ta, "Lúc này hãy để cho cậu ấ y ở

yên một mình đi."

"Anh Lưu, đợi em với..."

Thế nhưng khi Văn Chấ n Hải vừa dứt lời, người đứng bên cạnh cậu ta là Uý Nguyệt Dao lại chạy như bay hệt một con hoằng...

Ào ào ào ào ào...

Bâ`u trời ngoài kia dường như bị rách toang thành một cái lỗ to tướng. Trời mưa mỗi lúc một to hơn.

Giang Sóc Lưu lặng lẽ đứng dưới mưa, lưng cậu quay về phía ánh đèn điện chói mắ t trước cửa căn biệt thự đó. Sự cô độc và đau buô n thê lương như lan tỏa khắ p không gian.

"Anh Lưu! Anh định đi đâu vậy? Vế t thương của anh..." Uý Nguyệt Dao đứng dưới mái hiện trước cửa ra vào, nhìn thấ y Giang Sóc Lưu ướt sũng từ đâ `u đế n chân nhưng không dám lại gâ `n, cô chỉ cấ t tiế ng hỏi với vẻ lo lă ng.

"Mặc kệ tôi." Giang Sóc Lưu không hê `ngoái đâ `u lại, giọng cậu trùng xuô ´ng và nhão nhoẹt như thể bị nước mưa thâ ´m đẫm.

"Từ trước tới nay anh chưa từng bị những người đó kích động. Em chưa bao giờ thấ y anh tức giận như vậy cả! Tấ t cả... tấ t cả đề ù vì cô nữ sinh trường Đức Nhã ấ y ư? Em không dám tin..." Uý Nguyệt Dao nhíu mày buô `n râ `u, như thể đang tự nhặ c nhỏ mình, cô lắ c đâ `u lia lịa, "Vì cô ấ y mà anh một mình đô i chọi với cả gia đình..."

"Ngoài ông nội ra, tôi không có ai là người nhà hế t..." Thấ y Uý Nguyệt Dao nói vậy, Giang Sóc Lưu khép chặt mi mấ t và chậm rãi đáp lại. "Vậy người ông mà anh kính trọng nhấ t thì sao?... Bây giờ ông đang thế nào? Lạc Tiểu Liên đã làm cho cuộc số ng của anh đảo lộn, chẳng phải ông nội cũng đã đổ bệnh đấ y ư!" Uý Nguyệt Dao vẫn tiế p tục chấ t vấ n không chịu buông tha, giọng cô mỗi lúc một nhỏ đi, "Chỉ vì một người con gái cực kì bình thường mà anh mấ t đi tấ t cả, anh không cảm thấ y nuố i tiế c sao?"

"Ông nội..." Giang Sóc Lưu cúi đâ`u khẽ thổn thức. Cậu cảm thấ y tim mình như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt lại. Sóc Lưu trâ`m ngâm một lát rô`i ngoái đâ`u lại... Uý Nguyệt Dao trợn tròn mắ t nhìn khuôn mặt điển trai nhưng đâ`y kiêu hãnh của Giang Sóc Lưu. Một giọng nói lạnh lùng đế n khó tin vang đế n tai cô, "Đó là việc riêng của tôi."

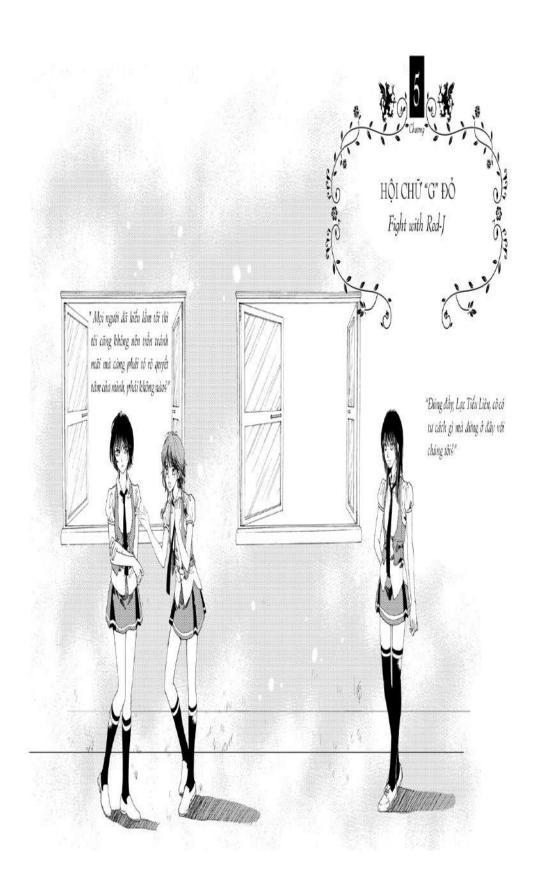
"Anh..." Câu nói lạnh tanh của Giang Sóc Lưu khiế n Uý Nguyệt Dao đỏ bừng mặt. Cô bước tới, nă m chặt lấ y cánh tay của Giang Sóc Lưu, giọng bắ t đâ u run rẩy, "Chỉ vì Lạc Tiểu Liên mà anh vô tình với em thể sao? Nế u không được gia tộc nhà em giúp đỡ, anh tưởng những người bà con họ hàng đó để anh yên sao? Anh có biế t ră ng địa vị của anh đang bị lung lay, có thể mấ t đi tấ t cả không?"

Giang Sóc Lưu quay ngoặ t lại. Cậu điệ m tĩnh nhìn vào gương mặt tuyệt vọng và đau đớn của Uý Nguyệt Dao rô i nói: "Tùy cô thôi."

"Giang Sóc Lưu! Anh tưởng che giấ u thân phận thực sự của mình để qua lại với cô ta thì sẽ chẳng sao đúng không?" Uý Nguyệt Dao sững người như bị điện giật. Cô đau khổ nhìn Giang Sóc Lưu và hít một hơi thật sâu, "Giang Sóc Lưu vẫn là Giang Sóc Lưu! Anh mãi mãi không thể thoát ra khỏi thân phận này để trở thành Thời Tuân được đâu! Nế u như Lạc Tiểu Liên biế t được anh lừa gạt cô ấ y bao lâu nay, cô ấ y sẽ càng căm ghét anh thôi..."

Không đợi cho Uý Nguyệt Dao kịp nói hế t câu, Giang Sóc Lưu chẳng nói thêm lời nào nữa, cậu đi thẳng vào màn đêm tố i mịt mùng.

Uý Nguyệt Dao đứng dưới mái hiên, bàn tay mỗi lúc một siế t chặt của cô mang thêm cả nỗi đau khổ không mong đợi, cô gắ ng gượng nghiế n răng chịu đựng. Trông theo bóng Giang Sóc Lưu khuấ t xa dâ n, cô lẩm bẩm nói một mình: "Anh Lưu là của mình. Mình và anh ấ y từ nhỏ đã ở bên nhau, sau này cũng phải ở bên nhau! Vì vậy... kẻ nào định cướp anh Lưu của mình, mình sẽ không bao giờ tha thứ cho kẻ đó!"

[Chơi trố n tìm]

Tôi đứng chỗ sáng Anh ở trong bóng tố [']i

Đôi lúc chợt nghe tiế ng bước chân của anh

Ngoảnh lại bóng anh đã đi khuấ t xa

Vị thiên sứ giấ u mình ơi!

Cảm ơn người đã thâ m lặng chở che cho tôi,

Chúng ta đang chơi trố n tìm phải không?

"Hừm... Phải hạ gục tên khố n Giang Sóc Lưu!"

Lạc Tiểu Liên nói như tự hứa với lòng mình. Thoặ t một cái vụ "đoạn băng ghi âm tỏ tình" đã trôi qua tròn một tuâ n lễ.

Cơn "sóng to" quét qua Liên minh Tinh Hoa để ngiờ đã tan biể n như bọt biển, nhưng dưới mặt nước tĩnh lặng â y thỉnh thoảng vẫn cuộn lên những xoáy nước như muố n nuố t chẳng người ta vào trong lòng.

Trong phòng 305, Lạc Tiểu Liên đang vội vàng thay bộ đô thể thao sạch sẽ thơm tho, rô i đứng trước gương sửa lại mái tóc của

mình. Cô chuẩn bị học tiế t thể duc.

"Tóc mình dài phế t rô `i đây..." Ngắ m hai bím tóc thẳng tặ p đung đưa trước ngực, Lạc Tiểu Liên thâ `m nghĩ, sau đó hít một hơi nhè nhe.

Còn nhớ hô`i nhỏ, mẹ thích nhâ´t bện tóc cho cô. Mẹ bảo ba nhánh tóc trong đuôi sam đại diện cho "hạnh phúc"; "niê`m vui" và "sức khỏe", mẹ mong ba thứ đó mãi mãi ở bên cô. Nhưng... mẹ ơi, số phận không được như mơ ước... Từ ngày bố´ mẹ rời xa con...

Nghĩ để n đây, Lạc Tiểu Liên cúi xuố ng, đưa tay mân mê hai bím tóc trước ngực, dòng nước mặ t xót xa như sóng biển theo gió ào tới. Cả căn phòng 305 ngập tràn tiế ng nức nở...

"Đê nghị những học sinh nhận được giấ y mời tham dự lớp tập huấ n đặc biệt để n ngay hội trường trong toà nhà tổng hợp của Liên minh Tinh Hoa! Đê nghị em Lạc Tiểu Liên, học sinh lớp 10A1 trường trung học Đức Nhã cũng phải có mặt tại hội trường!"

Đột nhiên, tiế ng loa phóng thanh vang lên oang oang trong khuôn viên trường, cấ t ngang những suy nghĩ mông lung, sấ u muộn của Lạc Tiểu Liên. Cô giật mình thảng thố t, ngắng mặt nhìn ra bên ngoài kí túc xá. Những dấ u hỏi to đoành thi nhau hiện lên trong đã u cô, hệt như chương trình máy tính đã cài đặt sẵn.

Lớp tập huấ n đặc biệt? Tại sao lại thông báo cho mình tới đó nhỉ? Thâ y chủ nhiệm Mã đã nói rõ ràng: Vì vụ băng ghi âm nên mình mấ t tư cách tham gia thi công tháp rô ìi. Mình đã nài nỉ xin thâ y Mã đứt cả lưỡi nhiê `u lâ `n mà đê `u bị từ chố íi thẳng thừng. Hôm nay tại sao...

Dù thể nào mình cứ để n xem sao. Từ trước tới giờ, mình chưa bao giờ từ bỏ ước mơ chiế m giữ ngôi vị *number one* của Liên minh

Tinh Hoa, mình không thể bỏ qua bấ t kì cơ hội nào. Phải đi xem sao mới được.

Nghĩ để n đây, Lạc Tiểu Liên hít một hơi sâu, quay người bước ra khỏi cửa phòng kí túc xá với dáng vẻ dứt khoát và kiên quyế t. Cô chạy như bay về phía toà nhà tổng hợp của Liên minh Tinh Hoa, hai bím tóc trước ngực tung tẩy theo nhịp bước chân gấ p gáp...

Sang tháng mười một, thời tiế t đã bắ t đâ u trở lạnh. Bâ u trời rộng thênh thang dường như cũng buô n bực, từng đám sương mù bay lãng đãng dưới nê n trời xanh thắm.

Quảng trường của trung tâm Liên minh Tinh Hoa đây rô i...

Bên cạnh quảng trường Phi Nguyệt, dưới những hàng tre xanh um tùm lấ p ló một toà nhà ba tấ ng. Đấ y là toà nhà tổng hợp, được xây bă ng gạch đỏ cổ điển và tao nhã. Toà nhà này chính là một trong những công trình kiế n trúc công cộng của Liên minh Tinh Hoa. Nhờ màu sắ c bên ngoài bắ t mắ t và tạo hình độc đáo nên để lại cho người ta ấ n tượng khó phai, nó được thấ y cô và học sinh đặt cho cái tên mĩ miê u là "lâ u hô ng". Đây là một trong mười thă ng cảnh của Liên minh Tinh Hoa.

Trong cả tòa nhà tổng hợp thì nơi đáng được nhặ c đế n nhấ t là phòng hội trường nặ mở tâ ng một. Diện tích của nó khoảng hơn ba trăm mét vuông, bên trong rộng rãi sáng sủa. Toàn bộ phòng được bài trí theo phong cách cổ điển. Cánh cửa được chạm trổ tinh xảo, chậu cây bonsai câ u kì và đẹp mặ t, câu đố i viế t ngay ngặ n... Những tấ m rèm cửa sổ được thay đổi màu sặ c theo mùa, mùi thơm thoang thoảng của gỗ đàn hương không biế t từ đâu bay tới tràn ngập không gian... Hội trường khiế n bấ t kì ai bước vào đề u có cảm giác thư thái để n khó tả.

Vào những ngày thường, nơi này hiế m khi mở cửa trừ khi có các buổi lễ hoặc cuộc họp quan trọng. Lúc này trong hội trường chật kín gâ n hai trăm học sinh. Họ hào hứng thì thâ m bàn tán gì đó. Trên tấ m bảng đen nổi bật lên một hàng chữ to đậm nét:

Lễ khai giảng khóa tập huấ n đặc biệt cuộc thi công tháp lâ n thứ 53 của Liên minh Tinh Hoa

Lạc Tiểu Liên một mình ngô i ở phía ngoài cùng bên trái hội trường. Giố ng như những học sinh khác, cô vừa hô i hộp vừa hào hứng chờ đợi. Tuy nhiên... Lạc Tiểu Liên lại trở thành tâm điểm chú ý của những học sinh khác xung quanh.

"Ê các cậu! Cái con nhỏ đề tiện bấ t chấ p thủ đoạn kia lại mò tới kìa!..."

"Lại còn mặc đô` thể thao đế´n dự cuộc họp quan trọng như thế´ này nữa chứ! Hừ, có lẽ nó cố´ tình, chắ´c nghĩ mình chưa đủ nổi tiế´ng."

"Lạ thật! Sao nó lại được tham dự cuộc họp này? Nó đầu đủ tư cách chứ?"

Nghe thấ y những tiế ng bàn tán xôn xao bên tai, Lạc Tiểu Liên khe khẽ thở dài với vẻ mệt mỏi. Bọn họ mới là những kẻ đề tiện bấ t chấ p thủ đoạn mới đúng... Phù...

"Câu để n rô ì à?"

Một giọng nói lạnh lùng, quen thuộc vằng bên tai, khiế n Lạc Tiểu Liên hơi giật mình. Cô quay sang thì thấ y Thẩm Tuyế t Trì đã ngô i xuố ng cạnh cô từ lúc nào.

"Tuyế t Trì này... Lạ quá, không biế t tại sao loa phát thanh lại thông báo mời tôi để n đây. Tôi có đăng kí đâu. Với lại..." Nói để n đây, Lạc Tiểu Liên liế c nhìn đám học sinh đang chỉ trỏ về phía cô và Thẩm Tuyế t Trì. Sau đó cô lo lă ng nói tiế p, "Tố t nhấ t cậu nên ngô i cách xa tôi một chút thì hơn, không cậu sẽ bị liên lụy đấ y..."

"Cậu sợ hả?" Nghe Lạc Tiểu Liên nói, Thẩm Tuyế t Trì hỏi lại với vẻ mặt vô cảm. Sau đó nhỏ ta thủng thẳng thố t ra ba từ mạnh như chém đinh chặt sắ t, "Tôi chẳng sợ."

"Tôi..." Lạc Tiểu Liên bỗng dưng không biế t nên phản ứng thế nào.

"Đô ngô c!" Thẩm Tuyế t Trì bực mình trọn mặ t lườm Lạc Tiểu Liên một cái rô i thong thả nhìn vê phía trước, không thèm để ý để n cô nữa.

Tiểu Liên ngô i ngây ra ngắ m khuôn mặt nhìn nghiêng trắ ng trẻo và thuâ n khiế t như pha lê của Thẩm Tuyế t Trì. Đôi má cô khẽ ửng hô ng.

"Tuyế t Trì này..." Lòng cô bỗng gọn sóng, tâm trạng nặng nề , định mở miệng nói gì đó... nhưng khi liế c sang bên cạnh, cô sửng số t thấ y Thẩm Tuyế t Trì đang nhìn chặ m chặ m về một phía.

Trong tròng mặ t u tố i, lạnh như băng của Tuyế t Trì hiện lên hình ảnh tên Tiêu Nham Phong tính bố c đô ng trẻ con.

Tiêu Nham Phong dường như cũng nhận ra ánh mắ t của Thẩm Tuyế t Trì. Hã n quay lại và cũng trợn tròn mã t lên, bố n mã t họ cùng nhìn nhau. Không biế t hã n phâ n khích chuyện gì mà mặt mày đỏ lựng như trái cà chua, ánh mã t sáng lấ p lánh, có vẻ mừng rõ ra mặt.

Đinh...

Nhìn thấ y bộ dạng hí hửng của Tiêu Nham Phong, mặt Thẩm Tuyế t Trì bỗng dưng sa sâ m xuố ng, cô ném một tia nhìn sắ c lạnh về phía hắ n. Tuy chưa nhìn mặt đố i mặt với Thẩm Tuyế t Trì nhưng Lạc Tiểu Liên vẫn thấ y một luô ng khí lạnh như từ vùng băng tuyế t bao phủ quanh năm lùa xuố ng, khiế n cô bấ t giác rùng mình ớn lạnh.

Dù lâ n trước chính tên Tiêu Nham Phong đã giúp Tuyế t Trì tìm ra chủ nhân tấ m huy hiệu trường, nhưng không hiểu tại sao Tuyế t Trì lại ghét hấ n để n thể , ghét tới mức luôn coi hấ n như là cái gai trong mã t. Với bản tính bô ng bột và thích phô trương của Tiêu Nham Phong, chấ c là hấ n đã từng làm chuyện gì quá đáng với Tuyế t Trì thì phải? Hừm hừm, tóm lại, nế u mà đố i đâ u với Tuyế t Trì thì sớm muộn gì hấ n cũng tiêu đời thôi.

Nghĩ vậy, Lạc Tiểu Liên khẽ thở dài, đưa mắ t nhìn về phía Tiêu Nham Phong tỏ vẻ thương hại. Rô i chợt nghĩ ra chuyện gì đó, mắ t cô bỗng lóe lên tia sáng.

Đúng rô i! Giang Sóc Lưu! Đã là lễ khai mạc lớp tập huấ n đặc biệt cho cuộc thi công tháp thì cái tên khố n lắ m mưu nhiê u kế đó chắ c cũng phải có mặt chứ.

Hă n ta dùng thủ đoạn bỉ ổi đẩy mình xuố ng vực sâu, nào là bị bạn bè tẩy chay, bị thâ y cô giáo mặ ng mỏ, lại còn lôi cả anh Hàn Thu Dạ vào cuộc nữa. Đáng hận nhấ t là... hặ n làm mình mấ t cả tư cách thi công tháp.

Mình chỉ muố n xông tới cho hặ n mấ y cái bạt tai, sau đó quẳng hặ n cho sói tha đi.

Một giọng nói phẫn nộ như gào thét trong đâ u cô.

Ret...

Nghĩ đế n đây, Lạc Tiểu Liên nghiế n răng ken két. Như ánh đèn pha dò đường, đôi mắ t cô chiế u thẳng về chỗ cạnh Tiêu Nham Phong. Nhưng cô chỉ nhìn thấ y tên bạn đâ u cua của hặ n...

Hă n không để n ư? Không thể có chuyện đó được!

Á!... Người đang ngô ìi ở góc bên phải của hàng ghế cuố i cùng trong lớp, mình thấ y quen quen... Là Thời Tuân ư?

Ánh mặ t Lạc Tiểu Liên hướng tới nam sinh đâ u đội sùm sụp mũ tennis trắ ng, hai tay khoanh trước ngực đang ngô i trâ m tư, người cô bỗng run bắ n lên. Một cảm giác khó tả không rõ là hố i hận hay đau xót như cơn áp thấ p nhiệt đới ập tới. Khố i áp thấ p ấ y từ lô ng ngực cô xộc thẳng lên đỉnh đâ u. Bàn tay cô nă m chặt lại, hơi run run, hơi thở bỗng gấ p gáp, dô n dập.

Thời Tuân... Thời Tuân...

"Từ giờ trở đi, tôi không câ `n người bạn như cậu! Tôi không muố ´n gặp lại cậu nữa..."

Đột nhiên, những lời cô nói với Thời Tuân lại văng vắng bên tai, tai cô ù đi, đâ`u đau như búa bổ.

Người bạn mình quý mế n lại mang những lời bộc bạch chân thành của mình ra làm trò đùa, khiế n cho bao nhiều rắ c rố i dố n dập trút hế t lên đâ u mình... Nế u như lúc đâ u hặ n chịu xóa đoạn băng ghi âm ấ y thì tên Giang Sóc Lưu sẽ không thể có cơ hội ra tay. Thời Tuân... Tôi không thể tha thứ cho cậu được...

Lạc Tiểu Liên, thôi bỏ đi... Coi như mày chưa từng quen biế thấn.

Một giọng nói buô n râ u và vô vọng vang lên trong đâ u cô:

"Hình như tôi hơi thích em..."

Đúng lúc ấ y, giọng nói trấ m trấ m của Thời Tuân, cả nụ hôn dịu dàng mỏng manh như sương khói lại hiện lên trong tâm trí cô...

"Oa... Bố n vị hội trưởng học sinh tới rố i kìa!... Rào rào rào!..."

Phòng hội trường ô`n ào như cái chợ vỡ xen lẫn tiế ng vỗ tay râm ran của mọi người, cấ t ngang dòng suy tư miên man của Lạc Tiểu Liên.

Cô lặng người đi, nhìn về phía cửa hội trường thì thấ y Hàn Thu Dạ và ba hội trưởng Hội Học sinh đi theo sau một người đàn ông trung niên. Người đàn ông đó dáng cao cao, mặc áo cổ truyề n màu trắ ng, tóc dài, tay cầ m một chiế c quạt giấ y, khoan thai bước vào trong phòng.

Trông thấ y Hàn Thu Dạ vừa bước chân vào cửa phòng đã bị nhiệ `u học sinh chỉ trỏ, cảm xúc tội lỗi bỗng trào dâng trong lòng Lạc Tiểu Liên. Cô chỉ mong mình lập tức biế ´n thành hạt bụi trong không khí, tan biế ´n trong hư vô để anh â ´y không còn nhìn thấ ´y nữa. Nhưng cô không thể kìm lòng được, tiế ´p tục dõi theo bóng anh.

Sau khi người đàn ông lạ mặt và bố n hội trưởng Hội Học sinh đứng chỉnh tê trên sân khấ u, người đàn ông lạ mặt thong thả xòe chiế c quạt gấ p trong tay ra. Ông ta vừa khẽ phe phẩy quạt, vừa nheo đôi mắ t tinh nhanh và thâ n bí nhìn lướt qua từng người ngô i trong phòng, sau đó mim cười.

Anh Hàn Thu Dạ có vẻ hao gâ y đi. Nhưng dường như nó không làm mấ t đi phong thái lịch lãm của anh â y, mà ngược lại càng tăng thêm vẻ quyế n rũ, dịu dàng và tao nhã. Phong thái điể m tĩnh, gương mặt điển trai cùng với những đường nét thanh tú â y khiế n

cho tấ t cả nữ sinh trong hội trường dường như nín thở. Hàn Thu Dạ hơi lo lắ ng đưa mã t nhìn quanh gian phòng. Thấ y Lạc Tiểu Liên ngô i bên cạnh Thẩm Tuyế t Trì, anh mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm. Gương mặt anh ánh lên nụ cười ấ m áp.

"Ủa? Chú kia là ai thể nhỉ? Tóc của chú ấ y lại buộc túm sau lưng như quý tộc Pháp vậy. *So cute*!"

"Anh Văn Châ n Hải đúng là càng ngày càng *cool*. Bật mí nhé, anh â y còn là *super friend* của Giang Sóc Lưu nữa đâ y. Hai người đó mà đứng cạnh nhau thì chẳng khác nào hai vị thiên sứ..."

"Tớ rấ t thích chị Uý Nguyệt Dao. Tuy chị ấ y đã học lớp mười hai rô ì nhưng vẫn đáng yêu xinh xă n như búp bê *Barbie*. Đáng ngưỡng mộ quá cơ!"

"O... Anh Úng Thiên Ngữ đeo cặp kính to đùng kìa. Mình muố n biế t sau cặp kính dày cộp kia trông anh â y thế nào. Nghe nói, những người nhìn thấ y gương mặt thật của anh â y đề u bấ t tỉnh nhân sự để n ba ngày ba đêm vì anh â y quá đẹp trai."

"Thật hay đùa đấ y hả?"

Ngă m nhìn những người được gán cho danh hiệu "kiệt tác của Thượng để " đứng trên sân khấ u, học sinh trong phòng thi nhau bàn tán hào hứng.

Bộp!

Đột nhiên, người đàn ông lạ mặt gập chiế c quạt trong tay lại, khuôn mặt chữ điể n đẹp như tranh thủy mặc hiện ra. Ông ta nhìn tấ t cả mọi người trong phòng rô i mim cười:

"Các bạn học sinh, đê nghị mọi người giữ yên lặng."

Giọng nói của người đàn ông trong trẻo như tiế ng suố i. Tấ t cả học sinh như bị giọng nói đó thôi miên, liê nim thin thít. Ai nấ y đề u trọn tròn mấ t nhìn trân trân vào người đàn ông đẹp như một vị tiên kia, trông nhang nhác phiên bản lớn tuổi của anh Hàn Thu Dạ.

"Ha ha ha, cảm ơn mọi người đã hợp tác." Thấ y đám học sinh lắ ng nghe chăm chú, người đàn ông cười hài lòng, "Trước hế t, tôi vô cùng vui mừng khi được tận mã t chứng kiế n hai trăm bạn học sinh ưu tú nhấ t Liên minh Tinh Hoa tê tựu đông đủ ở đây để tham dự lễ khai giảng 'khóa tập huấ n đặc biệt cho cuộc thi công tháp'. Tôi là trưởng ban giám sát khóa huấ n luyện đặc biệt này, chủ yế u là phụ trách, giúp đỡ và phố i hợp giải quyế t tấ t cả những khó khăn mà các em gặp phải trong quá trình tham gia khóa tập huấ n đặc biệt này. Mọi người có thể gọi tôi là Lan Uyển."

"Lan Uyển á? Cái tên nghe hay thế nhỉ... Rấ t hợp với vẻ ngoài của chú ấ y!"

"May quá! Trưởng ban giám sát kì này là một chú cực kì đẹp trai! Nghe nói khóa trước trưởng ban giám sát là một cô đã luố ng tuổi lại còn dữ như cọp!"

Người đàn ông lạ mặt vừa dứt lời, cả phòng lại rộ lên tiế ng bàn tán ào ào như sóng biển.

Khóa này? Hóa ra mỗi khóa đề ù có một trưởng ban giám sát riêng. Mình thấ y chú Lan Uyển trông rấ t đạo mạo, thấ n bí. Lạc Tiểu Liên lén nhìn về phía Hàn Thu Dạ rô i thấ m nghĩ trong bụng.

"Theo thông lệ, khóa tập huấ n đặc biệt năm nay được chia thành hai lớp." Chú Lan Uyển vừa khe khẽ phe phẩy chiế c quạt đang xòe ra, vừa tiế p tục nói, "Trong đó một lớp gô m học sinh hai trường Tinh Hoa và Nghiêm Lễ gọi là lớp Hoa Lễ, lớp còn lại gô m hai trường Đức Nhã và Khâu Lâm thì gọi là lớp Nhã Lâm."

"Những người đủ tư cách tham gia khóa tập huấ n đặc biệt này đề `u là các học sinh có thành tích toàn năng nă `m trong *Top* 200 của toàn Liên minh. Lâ `n này số lượng học sinh của hai lớp Hoa Lễ và Nhã Lâm bă `ng nhau chă `n chặn, mỗi lớp một trăm em. Xem ra, kì này cạnh tranh khá quyế t liệt."

Nghe để n đây, hội trường lại rộ lên tiế ng rì râ m nho nhỏ.

"Ha ha ha! Vê các yêu câ u của khóa tập huấ n đặc biệt, bố n hội trưởng Hội Học sinh sẽ có trách nhiệm giải thích với mọi người. Có điể u tôi phải nhắ c các em..." Nói để n đây, chiế c quạt đang phe phẩy trên tay chú Lan Uyển bỗng ngừng chuyển động. Từ đã ng xa, ánh mã t chú Lan Uyển nhìn chăm chăm vê phía các học sinh trong phòng. Chú khẽ nhế ch mép nở một nụ cười thâ n bí, không hiểu đó là nụ cười của thiên sứ hay là của ác quỷ nữa...

"Tham gia khoá tập huấ n đặc biệt này chỉ là bước khởi đâ u. Điê u quan trọng nhấ t là sau khi các em kế t thúc khoá học có thể lấ y được tấ m thẻ gỗ trong tay tôi không..." Chú Lan Uyển vừa nói vừa lấ y ra một tấ m thẻ gỗ dài hình chữ nhật màu cánh gián hơi cũ, sau đó giơ lên cao như biểu diễn ảo thuật, "Tấ m thẻ gỗ trông bình thường thể này nhưng cả Liên minh Tinh Hoa chỉ có mười tấ m. Đây là tấ m thẻ thông hành duy nhấ t để được tham gia cuộc thi công tháp. Trong đó bố n tấ m đã nă m trong tay bố n hội trưởng Hội Học sinh. Điề u đó cũng có nghĩa, trong hai trăm người ở đây, sẽ chỉ có sáu người có cơ hội tham gia công tháp kì tới. Chắ c các em đề u đã biế t bản 'Thánh ước' của Liên minh Tinh Hoa. Nế u ai muố n bước lên đỉnh cao nhấ t của Liên minh Tinh Hoa thì hãy dố c hế t sức biế n tâm nguyện của mình thành hiện thực. Từ hôm nay trở đị, các em hãy chăm chỉ và cố gắ ng hế t sức nhé! Ha ha ha!"

Từ đâ`u chí cuố i, chú Lan Uyển chỉ mim cười. Tuy nhiên khi chú nói xong, cả hội trường chìm trong bâ`u không khí yên lặng chưa

từng thấ y.

Ai nấ y đề u im bặt nhìn nhau với ánh mặ t vừa ngạc nhiên vừa hoang mang, dường như người đang ngô i cạnh mình không còn là bạn bè, cùng nhau chia sẻ buô n vui nữa mà là đố i thủ cạnh tranh.

Nhìn thấ y những gương mặt căng thẳng lo âu của đám học sinh, đôi mắ t u tố i của chú Lan Uyển bỗng sáng lên khiế n người ta khó có thể đoán được chú ấ y đang nghĩ gì. Tiế p đó, chú giơ tay về phía bố n hội trưởng Hội Học sinh:

"Bây giờ tôi xin tuyên bố : Em Hàn Thu Dạ - hội trưởng Hội Học sinh trường trung học Đức Nhã và em Uý Nguyệt Dao - hội trưởng Hội Học sinh trường trung học Khâu Lâm là lớp trưởng và lớp phó của lớp Nhã Lâm. Em Văn Chấ n Hải - Hội phó Hội Học sinh trường trung học Tinh Hoa và em Ứng Thiên Ngữ - hội trưởng Hội Học sinh trường trung học Nghiêm Lễ là lớp trưởng và lớp phó của lớp Hoa Lễ."

Rào rào rào...

Một tràng pháo tay hoan hô vang như sấ m dậy trong phòng hội trường.

Câu chuyện dường như chưa dùng lại ở đó, chú Lan Uyển chợt mim cười vẻ bí hiểm.

"Ngoài ra, còn có thêm bố n người ưu tú mà tôi đã chọn lựa kĩ càng để giúp các em. Những người này sẽ là giáo viên hướng dẫn của hai lớp." Nói đế n đây, chú quay ra phía cửa hội trường cấ t tiế ng gọi lớn, "Xin mời bố n người vào đây!"

Cô p cô p cô p! Cô p cô p cô p!

Chú Lan Uyển vừa dứt lời, một loạt tiế ng bước chân vang lên. Trước bố n trăm ánh mặ t ngạc nhiên, từng người như từ trong tranh bước ra từ từ tiế n vào hội trường và bước lên sân khấ u. Sau đó họ đứng chỉnh tê bên cạnh chú Lan Uyển rô i quay mặt vê phía tấ t cả học sinh trong phòng.

"Chị... chị Tô Hựu Tuệ?" Lạc Tiểu Liên lắ c mạnh cái đâ u vì ngỡ mình đang nă m mơ. Cô đứng vụt dậy khỏi ghế, chô m người lên bàn, đôi mắ t mở to sáng lấ p lánh như hai viên pha lê. Tiểu Liên lặng người ngắ m nhìn chị Tô Hựu Tuệ - thâ n tượng số một trong tim mình, rô i hét toáng lên.

Nhưng tiế ng cô bị chìm nghỉm trong tiế ng hò hét điên cuố ng của đám học sinh.

"A.. a... a! Mình không bị hoa mấ t chứ? Anh Kim Nguyệt Dạ! Đúng là anh Kim Nguyệt Dạ rô i! Hoàng tử Sùng Dương càng ngày càng đẹp trai hơn!"

"Anh Lý Triế t Vũ kìa! Hu hu hu! Đó là chàng hoàng tử dịu dàng Lý Triế t Vũ đấ y!"

"Anh Thánh Dạ! Thiên vương Thánh Dạ kìa! Trời đấ t ơi! Anh ấ y cũng là giáo viên hướng dẫn ư? Mình... mình sắ p ngấ t vì sướng mấ t thôi!"

"Chị Tô Hựu Tuệ! Chị â´y chính là nữ thâ`n trong tim mình! Trên đời này chẳng có nữ sinh nào xuâ´t sắ´c như chị â´y cả!"

"Ha ha ha, chào mọi người!" Nghe thấ y đám học sinh vui mừng chào đón mình, Kim Nguyệt Dạ cười tít mặ t và vẫy vẫy tay về phía dưới. Cử chỉ thân thiện của Kim Nguyệt Dạ khiế n các *fan* cuô ng la hét inh ởi như gặp phải sóng thầ n.

"Kim Nguyệt Dạ... Cậu giữ thể diện chút đi..." Tô Hựu Tuệ đứng cạnh Kim Nguyệt Dạ, thấ y đám học sinh gâ n như sắ p phát điên để n nơi, cô vẫn giữ nguyên nụ cười hình bán nguyệt trên môi rô i hơi ghé vào tai Kim Nguyệt Dạ, "Cái tật thích khoe mẽ, mua chuộc tình cảm của lũ con gái để n bao giờ cậu mới sửa được hả? Đô `đâ `u heo kia!"

"Ô! Bé Tuệ ghen đấ y à? Ôi trời ơi, sao mà chua thế không biế t! Nế u bé không vui thì...» Kim Nguyệt Dạ vẫn nhìn thẳng về phía trước, vừa cười khì khì đáp lại màn chào mừng điên cuô ng của đám học sinh, vừa thọc tay vào túi quâ n. Tư thế pose hình đẹp mặ tâ y lại thổi bùng lên không khí nóng bỏng trong hội trường với những tràng sáo miệng chói tai. Tiế ng camera chụp ảnh vang lên không ngớt.

Tô Hựu Tuệ nguýt dài Kim Nguyệt Dạ một cái rô i quay mặt đi, không thèm để ý để n cậu ta nữa.

Lúc này, Lý Triế t Vũ mới ngó sang Tô Hựu Tuệ, người đang đứng bên cạnh mình. Thấ y cô tức tố i cúi mặt xuố ng, anh bèn quay sang Kim Nguyệt Dạ, ra hiệu đừng làm cho Tô Hựu Tuệ bực mình nữa. Sau đó, Lý Triế t Vũ tiế p tục hướng mã t về phía đám học sinh sắ p trở thành lũ học trò của mình.

Thánh Dạ vẫn đứng nguyên tại chỗ với vẻ hiện ngang ngạo nghễ, khuôn mặt nghiệm trang không hệ tỏ thái độ gì, nhưng cũng đủ để đám *fan* của anh thoả sức ngắ m nhìn một cách đấ m đuô i con cá chuố i.

"Nào, đê` nghị các em giữ yên lặng một chút!" Chú Lan Uyển nhẹ nhàng vỗ chiế c quạt trên tay, sau đó tủm tỉm cười và đưa mặ t nhìn tấ t cả học sinh trong phòng, "Tôi rấ t hiểu tâm trạng của các em bây giờ. Tiế p theo Tô Hựu Tuệ và Thánh Dạ sẽ cùng với các em Hàn Thu

Dạ, Uý Nguyệt Dao hướng dẫn cho lớp Nhã Lâm! Còn Kim Nguyệt Dạ và Lý Triế t Vũ sẽ cùng với các em Văn Chấ n Hải và Ứng Thiên Ngữ đố c lòng đào tạo lớp Hoa Lễ!"

Chú Lan Uyển vừa dứt lời, phòng học liê n rộ lên một tràng pháo tay hoan hô â m â m long trời lở đấ t.

Từ giây phút chị Tô Hựu Tuệ xuấ t hiện, Lạc Tiểu Liên hệt như người bị điện giật, cô đơ người đứng bên cạnh bàn học, gương mặt rạng rỡ như đoá hoa hướng dương mới nở. Cô tóm chặt lấ y cánh tay của Thẩm Tuyế t Trì và giật giật mạnh.

"Tuyế t Trì ơi! Tuyế t Trì ơi! Chị Tô Hựu Tuệ sẽ dạy chúng mình đấ y! Có phải tôi đang nă m mơ không nhi?"

"Bỏ tay ra."

...

Đang buô `n bực trong lòng nhưng Tô Hựu Tuệ dường như cảm nhận thấ ´y điê `u gì đó, cô nhìn vê `phía phát ra tiế ´ng nói ban nãy... Khi ánh mắ ´t của cô và Lạc Tiểu Liên gặp nhau, hai gò má Lạc Tiểu Liên lập tức ửng hô `ng tràn trê `hạnh phúc. Đôi mắ ´t to tròn và sáng trong của cô ngước nhìn Tô Hựu Tuệ đâ `y vẻ xúc động. Ánh mắ ´t ấ ´y như có luô `ng sáng mang dòng chữ "*Idol* của lòng em".

Thấ y cô bé tóc bím nhìn mình với ánh mặ t rực sáng như thiêu đố t, Tô Hựu Tuệ chợt sững người. Sau đó, cô duyên dáng nhoẻn miệng nở một nụ cười quý phái nhưng vô cùng thân thiện với Lạc Tiểu Liên.

"Được rô`i, nê´u như mọi người không có câu hỏi gì nữa thì sau đây khoá tập huâ´n đặc biệt sẽ bă´t đâ`u! Tiê´p theo đây, xin mời các lớp trưởng..."

"Xin chò một chút, em có ý kiế n!"

Chú Lan Uyển vừa phe phẩy chiế c quạt vừa nói phâ n tiế p theo sau lễ khai giảng, nhưng một giọng nói nhỏ nhẹ đột ngột cấ t lên.

Uý Nguyệt Dao, một trong các cán bộ của lớp tập huấ n đặc biệt, hội trưởng Hội Học sinh trường trung học Khâu Lâm, buông thống cánh tay vừa giơ cao. Tuy vẻ mặt của cô hiện lên sự bấ t mãn và tức tố i, nhưng vẫn không làm lu mờ dáng vẻ đáng yêu và xinh xắ n như một con búp bê.

"Em nghĩ ră ng, trong khoá tập huấ n đặc biệt kì này có một người không đủ tư cách tham gia!" Uý Nguyệt Dao nói dõng dạc từng tiế ng. Cô tiế n về phía trước, nhìn chặ m chặ m Lạc Tiểu Liên. Ánh mặ t sắ c như dao cạo ấ y chiế u thẳng vào Tiểu Liên.

"Bạn Lạc Tiểu Liên, học sinh trường trung học Đức Nhã! Nế u như tôi nhớ không là m thì cách đây không lâu bạn mới có một scandal. Hơn nữa, bạn cũng chưa hê đăng kí tham gia khóa tập huấ n đặc biệt. Nhưng tôi không hiểu tại sao hôm nay bạn lại xuấ t hiện ở đây?"

"Đúng đấ y! Lạc Tiểu Liên, cô có tư cách gì mà đứng ở đây với chúng tôi?"

Uý Nguyệt Dao vừa dứt lời, bạn thân con chấ y că n đôi của cô -Khâu Linh Huyên đứng bật lên nói với vẻ mặt ngạo mạn. Nhỏ ta giơ tay chỉ thẳng vào mặt Lạc Tiểu Liên mà không hệ ngại ngâ n chút gì.

Trong phút chố c, không khí trong hội trường bỗng ào ào như chảo dâ u sôi. Những ánh mặ t lạnh buố t như kim châm của tấ t cả mọi người bay tới tấ p về phía Lạc Tiểu Liên. Ngô i ở hàng ghế cuố i lớp, Giang Sóc Lưu cũng hơi bấ t ngờ. Cậu ngước mặt lên, nhìn Uý Nguyệt Dao với ánh mặ t trách móc.

"Í? Cô ta không đăng kí á? Vậy còn lén lút chạy tới đây để làm gì?"

"Hay là nó muố n để n ngắ m anh Hàn Thu Dạ? Con nhỏ này ngớ ngắn thật."

"Đúng là đô` mặt dày! Mình chưa từng thấ y một đứa con gái nào trơ trên như thế ."

Lạc Tiểu Liên trọn tròn mấ t nhìn Uý Nguyệt Dao và Khâu Linh Huyên. Lời bàn tán xung quanh khiế n cô như ngô i trên đố ng lửa.

"Đợi một chút, việc này hãy để tôi giải thích."

Một giọng nói trong trẻo và điể `m tĩnh vang lên trong hội trường khiế ´n đám học sinh vừa ngạc nhiên vừa phẫn nộ kia càng thêm ngơ ngác, không hiểu đâ `u cua tai nheo ra sao. Hàn Thu Dạ, nhân vật nam chính trong vụ tỏ tình qua băng ghi âm, hoàn toàn không để ý để ´n những ánh mã ´t đâ `y thảng thô ´t đang bủa vây lâ ´y mình. Anh â ´y tiế ´n lên một bước, rô `i từ tô ´n giải thích:

"Trong sổ các bạn đăng kí tham dự khóa tập huấ n đặc biệt này, có bạn đã đăng kí hộ Lạc Tiểu Liên. Giáo viên chủ nhiệm lớp em ấ y cũng đã cung cấ p các tài liệu liên quan. Em ấ y hoàn toàn đủ tư cách ngô i ở đây với chúng ta. Còn vê vụ đoạn băng ghi âm, tôi nghĩ lời comment của Giang Sóc Lưu trên diễn đàn đã nói rõ tấ t cả. Phía nhà trường cũng đã kiểm chứng. Do đó Lạc Tiểu Liên hoàn toàn vô tội!" Nói để n đó, Hàn Thu Dạ quay lại nhìn vê phía Lạc Tiểu Liên như muố n an ủi, sau đó anh bình tĩnh nhìn lướt qua một lượt tấ t cả những học sinh khác trong phòng. Đôi mắ t trong veo của anh như có một sức mạnh diệu kì khiế n người ta không thể cưỡng lại được.

"Đề nghị mọi người không nên tiế p tục bình phẩm về Lạc Tiểu Liên nữa." Yên ă´ng... Yên ă´ng...

Tấ t cả học sinh như những con rô bố t bị rút mấ t nguồ n điện, ai nấ y đề ù tròn mặ t, cứng họng, đờ người ra tại chỗ. Trong số đó, người giật mình hoảng hố t nhấ t lại chính là Lạc Tiểu Liên. Nói như vậy thì lệnh xử phạt cô đã được xoá bỏ rồ i, nhưng sao lại có người đăng kí hộ cô nhỉ?... Tiểu Liên không dám tin vào tai mình nữa mà chỉ ngây người nhìn Hàn Thu Dạ, đã ù óc cô hoàn toàn trố ng rỗng.

Từ phía xa, Giang Sóc Lưu vẫn đang dõi theo nhấ t cử nhấ t động của Hàn Thu Dạ và Lạc Tiểu Liên. Trái tim cậu dường như bị một ngọn lửa nóng hừng hực thiêu đố t, không rõ được đó là sự phẫn nộ hay là tâm trạng buô n bực nữa. Đôi mắ t trong veo của cậu cũng chấ t chứa nỗi niê m gì đó khó nói thành lời.

Cậu chỉ muố n lao ngay về phía sân khấ u để thanh minh với Lạc Tiểu Liên về tấ t cả mọi thứ... Thể nhưng, khi nhìn thấ y xung quanh mình toàn là bạn học, rô i lại nghĩ để n thân phận thực sự của mình, cộng thêm sự ác cảm của Lạc Tiểu Liên đố i với "Giang Sóc Lưu", người cậu bỗng cứng đờ, các ngón tay cứ đan chặt mãi vào nhau...

"Ôi dào... Anh Hàn Thu Dạ ơi! Cảm động quá đi mấ t! Chắ c bây giờ trường trung học Đức Nhã đang thịnh hành kiểu tình yêu cao thượng, biế t hi sinh. Phư phư phư..."

"Oa ha ha! Tụi học sinh trường Đức Nhã sướng thật! Có vị thánh đa tình như anh Hàn Thu Dạ làm hội trưởng kể ra cũng thú vị phế 't! Ha ha ha!"

"Người tố t bụng bí mật đó có khi chính là Hàn Thu Dạ cũng nên. Quan tâm nhau ghê nhỉ..." Nhưng sau giây phút yên lặng ngắ n ngủi đó, dưới sự khơi mào của tên Tiêu Nham Phong đâ u tổ quạ, đám học sinh trường Tinh Hoa thừa cơ lớn tiế ng công kích Hàn Thu Dạ. Còn những nữ sinh từ trước tới nay vẫn ủng hộ Hàn Thu Dạ, sau khi nghe thấ y lời biện hộ của Hàn Thu Dạ dành cho Lạc Tiểu Liên, bắ t đâ u túm tụm ghé tai nhau xì xào bàn tán.

"Sao anh Hàn Thu Dạ phải nói đỡ cho đứa con gái xấ u xa đó nhỉ? Anh ấ y làm mình thấ t vọng quá đi mấ t."

"Anh Hàn Thu Dạ cũng bị đứa con gái để tiện đó mê hoặc à? Lại còn bảo là nó có đủ tư cách tham gia lớp tập huấ n đặc biệt nữa chứ..."

"Sao lại như thế được? Á á á! Mình mấ t hế t cảm tình với anh ấ y rô ì. Ôi, buô `n quá đi mấ t..."

•••

"Đúng là bọn số ng hai mặt! Quá đáng thật..."

Cơn tức giận từ gót chân xộc thẳng lên đỉnh đâ`u Lạc Tiểu Liên nhanh như điện giật. Cô đang định xông ra để giải vây cho Hàn Thu Dạ, nhưng Thẩm Tuyế t Trì ngô i bên cạnh lại túm lấ y vai cô ấ n mạnh xuố ng, sau đó nhìn cô với ánh mặ t lạnh lùng:

"Muố n đổ thêm dâ u vào lửa à?"

Lời nói của Thẩm Tuyế t Trì khiế n cô khựng lại. Cô bấ t giác quay lên nhìn về phía anh Hàn Thu Dạ đang đứng yên lặng. Trông anh ấ y như một cây tre mọc thẳng, đứng chịu đựng những tiế ng cười mia mai chế giễu và những lời bình phẩm ác ý hế t trận này để n trận khác. Chứng kiế n tấ t cả những việc đó, ánh mấ t của Lạc

Tiểu Liên lại thêm quả quyế t. Cô cúi xuố ng nói với Thẩm Tuyế t Trì:

"Tuyế t Trì à, cảm ơn cậu đã lo lă ng cho tôi. Nhưng trong vụ băng ghi âm, anh Hàn Thu Dạ hoàn toàn vô tội. Anh â y không đáng bị đô i xử như thể này. Với lại..." Nói để n đây, Lạc Tiểu Liên hít một hơi, ánh mã t của cô khẽ xao động vì áy náy, "Mỗi lâ n tôi xảy ra chuyện gì, anh Hàn Thu Dạ luôn là người đâ u tiên giúp đỡ tôi. Lâ n này, tôi phải làm điể u gì đó cho anh â y. Huố ng hô được tham dự khoá tập huấ n đặc biệt này cũng chính là tâm nguyện bâ y lâu của tôi. Mọi người đã nghi ngờ tôi thì tôi cũng không nên trố n tránh mãi mà càng phải tỏ rõ quyế t tâm của mình, phải không nào?"

Ánh mặ t lạnh lùng của Thẩm Tuyế t Trì vụt loé sáng. Nhỏ ta liế c nhìn Lạc Tiểu Liên, rô i lặng thinh không nói gì, chỉ khe khẽ thả lỏng bàn tay mình ra.

Thâ m hiểu ý của Thẩm Tuyế t Trì, Lạc Tiểu Liên mim cười cảm kích. Sau đó, cô nhìn về phía Hàn Thu Dạ và Tô Hựu Tuệ trên sân khấ u rô i hít sâu một hơi.

Mình phải dũng cảm thừa nhận lỗi lâ m, phải vững vàng lên mới được. Dù thế nào đi nữa, mình nhấ t định phải tham dự khoá tập huấ n đặc biệt kì này. Chị Tô Hựu Tuệ ơi, chị hãy chờ xem nhé. Em chính là Lạc Tiểu Liên, người đang theo đuổi mục tiêu là đuổi kịp chị đấ y. Dù cho có thêm bao nhiều thử thách thì em cũng quyế t tâm đương đâ u tới cùng chứ không trố n tránh đâu.

Nghĩ đế n đây, Lạc Tiểu Liên, người nă m trong tâm bão, đứng dậy khỏi ghế với dáng vẻ mạnh mẽ và quả quyế t. Ánh mắ t cô nhìn trân vào Uý Nguyệt Dao và Hàn Thu Dạ. Cô bắ t đâ u cấ t lời dõng dạc:

"Tôi xin lỗi, tôi hi vọng các bạn ngô`i đây sẽ châ´m dứt những lời bàn tán ban nãy."

Nghe thấ y tiế ng của Lạc Tiểu Liên, tấ t cả học sinh trong hội trường đề u sửng số t quay về phía cô, kể cả Hàn Thu Dạ, người mà trước đó vẻ mặt vẫn luôn điề m tĩnh và thản nhiên tựa như mặt hô phẳng lặng.

"Có điề `u tôi câ `n nói rõ một chuyện." Lạc Tiểu Liên nhìn Hàn Thu Dạ đã `y cảm kích, sau đó người cô hơi nghiêng sang một bên, đưa mắ t nhìn những học sinh khác một lượt, "Anh Hàn Thu Dạ giúp tôi nói rõ toàn bộ sự việc, việc này hoàn toàn xuấ t phát từ sự quan tâm của hội trưởng Hội Học sinh trường trung học Đức Nhã đố i với bạn học cùng trường. Mong mọi người đừng suy diễn lung tung."

"Oẹ! Nghe mà muố nói luôn! Nó hại người ta như thế mà còn cứng họng sao."

"Nó tưởng làm như vậy thì anh Hàn Thu Dạ sẽ càng thích nó ư? Cái con ranh này thật chẳng biế t xấ u hổ là gì nữa!"

Lời nói của Lạc Tiểu Liên như thêm dâ u vào lửa, chẳng những không thể thay đổi thái độ của đám học sinh mà trái lại còn khiế n họ càng phẫn nộ hơn.

Uý Nguyệt Dao nhìn khuôn mặt gan lì của Lạc Tiểu Liên. Ánh mắ t cô sắ c lạnh như mũi dao, giọng nói đột nhiên chuyển sang cao vút: "Tôi thấ y bạn quá giả tạo! Vừa nãy bạn nói ră `ng mình rấ t muố n tham dự khoá tập huấ n đặc biệt này, nhưng ngay cả việc đăng kí mà bạn cũng bỏ lỡ. Bạn không thấ y mình mâu thuẫn à? Chi bă `ng bạn hãy rút lui trước thì tố t hơn!"

"Đúng, Lạc Tiểu Liên, hãy cuố ngói khỏi lớp tập huấ n này đi! Đừng để cho chúng tôi ngứa mặ t nữa!" Khâu Linh Huyên cũng tranh thủ giậu đổ bìm leo, nguýt dài khinh miệt Lạc Tiểu Liên.

"Rấ t tiế c!" Nghe thấ y những lời chỉ trích gay gặ t, Lạc Tiểu Liên quay lại nhìn thẳng về phía Uý Nguyệt Dao và Khâu Linh Huyên. Cô lạnh lùng đáp lại chứ không hề run sợ, "Để lỡ mấ t cơ hội đăng kí đúng là sơ suấ t của tôi, nhưng đã là lớp tập huấ n luyện đặc biệt chặ c hẳn cũng phải có nội quy riêng, đã không thể tuỳ tiện tham gia thì càng không thể tuỳ tiện rút lui được. Nế u như mọi người chỉ vì suy đoán vô có mà buộc tội tôi, bắ t tôi phải rời khỏi lớp tập huấ n thì tôi không phục. Hơn nữa tôi cũng sẽ không bao giờ rút lui đâu."

"Cô...!"

Bô p bô p bô p bô p bô p...

Một tràng vỗ tay đường đột, giòn giã làm ngặ t quãng cuộc tranh luận giữa Lạc Tiểu Liên và Uý Nguyệt Dao. Người đứng một bên và yên lặng từ đâ u cuộc tranh luận tới giờ là chú Lan Uyển vừa vỗ tay vừa mim cười. Chú nhìn Lạc Tiểu Liên với vẻ tán thưởng.

"Thôi nào, hai em, cuộc tranh luận để n đây là kế t thúc nhé!" Trông thấ y Uý Nguyệt Dao có vẻ không chịu thua và định mở miệng tranh lời, chú Lan Uyển khẽ xua cánh tay về phía Uý Nguyệt Dao, sau đó đưa mã t ra hiệu, "Tôi rấ t hiểu tâm trạng của em Uý Nguyệt Dao, em muố n bảo vệ lớp tập huấ n. Nhưng em Lạc Tiểu Liên đã nói, nế u muố n em ấ y rời khỏi lớp đặc biệt này thì đúng là chỉ có thể áp dụng nội quy của lớp thôi. Với tư cách là trưởng ban giám sát, tôi muố n nghe ý kiế n của Hàn Thu Dạ - lớp trưởng lớp Nhã Lâm, và cả ý kiế n của các giáo viên hướng dẫn là Tô Hựu Tuệ, Thánh Dạ, cộng với ý kiế n của đại diện học sinh trường Đức Nhã - Thẩm Tuyế t Trì nữa."

Nghe chú Lan Uyển nói thế, Tô Hựu Tuệ và Thánh Dạ đưa mất nhìn nhau và mim cười gật đâ u:

"Tôi và Thánh Dạ đề `u đô `ng ý để em Lạc Tiểu Liên vào học lớp Nhã Lâm. Hi vọng trong quá trình học tập, em Lạc Tiểu Liên sẽ nỗ lực phâ ´n đâ ´u hế ´t mình để thay đổi cách nhìn của các bạn đô ´i với em."

"Vâng ạ!" Nghe thấ y lời động viên của chị Tô Hựu Tuệ, Lạc Tiểu Liên cảm động chớp chớp mặ t. Cô vội vàng gật đâ u, suýt nữa bị sái cổ vì cử động quá mạnh và đột ngột.

"Tôi cũng đô `ng ý." Khi bắ ´t gặp ánh mặ ´t của Hàn Thu Dạ, Lạc Tiểu Liên vừa nãy còn khảng khái, đâ `y chí khí hệt như một vị anh hùng, thì bây giờ bỗng dưng có vẻ hơi lúng túng. Cô nép mình lảng tránh ánh mặ ´t của Hàn Thu Dạ, chỉ quay về `phía anh â ´y nở một nụ cười tỏ ý cảm ơn, trên má cô như mới được quét thêm một lớp phâ ´n hô `ng.

"Tuỳ mọi người thôi." Thẩm Tuyế t Trì vẫn ngô i nguyên tại chỗ và trả lời với vẻ mặt vô cảm.

"Ha ha ha, nê´u như thê´ thì chúng ta đã có câu trả lời cuố´i cùng rô`i nhé..." Nghe Thẩm Tuyê´t Trì nói thê´, chú Lan Uyển khe khẽ phe phẩy chiế´c quạt rô`i đưa ra kế´t luận.

"Tôi... Tôi..."

Uý Nguyệt Dao tức tố i nghiế n răng, định nói thêm gì đó, nhưng lại bị Văn Chấ n Hải đứng bên cạnh ngăn lại: "Nế u cô không muố n người đó mấ t vui thì hãy mau dừng lại đi. Với lại... bây giờ cô có nói gì đi nữa thì cũng vô ích thôi!"

"Nhưng mà Hải à, tôi..." Nghe Văn Chấ n Hải nói vậy, đôi môi của Uý Nguyệt Dao ấ m ức cong lên. Hai giọt nước mặ t to tướng như hai hạt trân châu long lanh trong khoé mặ t cô, "Tôi không bao giờ đô ng ý cho Lạc Tiểu Liên ở lại đây."

"Tôi luôn nă `m mơ thấ y mình giang rộng cánh bay vê ` phía bên kia chân trời."

Câu nói â y văn vẳng trong lòng bạn bao lâu không rõ.

Trong những đêm dài vô tận, khi bạn lặng thâ `m câ `u nguyện,

Nhưng đáp lại chỉ có ánh mắ t lạnh như băng cùng những thanh âm của giọt lệ cô đơn...

Thật thế sao? Kể cả có vậy, bạn vẫn hát thâ m trong nỗi cô đơn, dù đó chỉ là hi vọng không thể giải thích bă ng lời.

Khi sao Bắ c Cực lên cao, bâ `u trời đêm u uấ t có vài tia sáng yế ´u ớt.

Thế là bạn giang cánh, kiên quyế t bay về phía con đường mà số phận đã sắ p đặt.

Bấ t chấ p bao nhiều gian khổ và vấ t vả, còn cả nỗi cô đơn và màn đêm dài dă `ng dặc...

Nhưng... vậy có sao?

Bạn đã biế t ră `ng, bâ `u trời sao mà bạn ngước vọng, không có cánh buô `m tră ´ng nhẹ nhàng.

Nhìn kìa! Một vì sao băng lướt qua bâ `u trời!

Kể cả chỉ là một giây phút huy hoàng, nhưng nó phá vỡ những ngày lặp lại nhàm chán.

Vì sao â y thức tỉnh khát vọng không tên của mỗi người bă `ng chính ánh sáng của nó.

Nàng công chúa ngủ trong tháp ngà, sực tỉnh khỏi cơn mơ đã `ng đẳng

Bình tĩnh ngô `i trên ngai vàng đóng băng nhiê `u năm,

Nàng hiểu ră `ng mình không câ `n một kị sĩ hay một chàng hoàng tử

Mà câ`n một bộ áo giáp bă`ng să´t và ánh mă´t kiên định
Vì thê´, hãy bước tiế´p đi, đi vê` phía chân trời mà mình đã chọn
Kể cả khi đôi mă´t có bị nhạt nhòa bởi nước mă´t của nỗi đau
Nào sợ gì ánh chớp của nỗi sợ hãi xé toang đôi cánh
When you believe, you can achieve

Girlne Ya - Quách Ni, đóa hoa bé nhỏ mọc trên vách đá

Tác phẩm tiêu biểu: **Bí mật tình yêu phố Angel (Phâ n 1 và** phâ n 2); **Cô nàng xui xẻo**; **Phép tắ c của qu**ỷ; **Chim Sẻ ban mai**

Lạc Tiểu Liên và nữ sinh thiên tài Thẩm Tuyế t Trì bị tai nạn giao thông nên lỡ mấ t cơ hội sang Mĩ du học. Cả hai cùng đăng kí học ở trường trung học Đức Nhã thuộc Liên minh Tinh Hoa. Bị Thẩm Tuyế t Trì bày kế chơi xỏ, Lạc Tiểu Liên phải chịu bẽ mặt trong lễ khai giảng. Cô bé quyế t tâm đánh bại Thẩm Tuyế t Trì và Giang Sóc Lưu - Người được mệnh danh là thiên tài của những thiên tài trong Liên minh Tinh Hoa.

YIWANG JIUSHUAI SHIERGONG © Guo Ni & Joustar Culture Co., Ltd

Vietnam translation copyrights © Kim Dong Publishing House, Hanoi, 2011

Vietnamese translation rights arranged with Guo Ni & Joustar Culture Co., Ltd

Xuấ t bản theo hợp đô ng chuyển nhượng bản quyề n giữa Guo Ni & Joustar Culture Co., Ltd và Nhà xuấ t bản Kim Đô ng, 2011. Bản quyề n tiế ng Việt thuộc về Nhà xuấ t bản Kim Đô ng, 2013.

Trình bày bìa: **Diep colour**

- (1) Trích nguồn từ báo điện tử Vietnamnet ra ngày 4-5-2003.
- (1) Trích nguồn trên báo điện tử Vietbao.vn ra ngày 5-7-2004
- (*) Mẹ Teresa là nữ tu sỹ nổi tiếng thế giới vì những việc từ thiện bà làm cho người nghèo.
- (*) Theo Hải Hiền (VNN)

Nhà văn, học giả Nhật (1862-1913), tác giả cuốn Trà thư (The book of Tea) viết bằng tiếng Anh xuất bản lần đầu năm 1906 tại Mỹ.

Mùng mười Tết năm Quý Dậu trùng hợp với ngày 4 tháng hai năm 1933. Bản dịch của Ngô Tất Tố.

Hợp tác giữa Quốc dân đảng và Đảng Cộng sản Trung Quốc.

Tình hữu nghị Việt - Trung muôn đời xanh tươi (BT).

Vùng Giang Nam: Chỉ vùng đất rộng lớn phía Nam Trung Hoa, từ sông Trường Giang đổ xuống.

Quân Giải phóng Trung Quốc cuối những năm 1940 được phiên chế thành bốn Phương diện quân do bốn vị nguyên soái chỉ huy.

Tái chéng phiên âm tiếng Trung Quốc: Tạm biệt.

Quá quan này khúc Chiêu Quân Nửa phần luyến chúa nửa phần tư gia (Kiều - Nguyễn Du).

Một tên gọi khác chỉ Indonesia (B.T).

Tức Nhật Bản (B.T). .sup

Truyện ngắn Khổng Ất Kỷ, bản dịch của Trương Chính.

Truyện ngắn Trong quán rượu, bản dịch của Giản Chi.

Đặng Thai Mai, Trên đường học tập và nghiên cứu, 1961.

Đất Giang Nam: Chỉ cả miền đất phía Nam sông Dương Tử.

Câu thơ Đường: Giang phong ngư hỏa đối sầu miên. (Nguyên văn: Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên. Giang phong ngư hỏa đối sầu miên. Cô Tô thành ngoại Hàn San tự. Dạ bán chung thanh đáo khách thuyền) trong bài Phong kiều dạ bạc của Trương Kế (B.T).

Bản dịch của Nam Trân.

Bản dịch của Khương Hữu Dụng.

Khoảng 3,5 đô la Mỹ.

(1) Khoảng thời gian 1127-1279

- (2) Ba danh hiệu cao nhất của học vị tiến sĩ ngày xưa, bao gồm trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa.
- (1) Yehudi Menuhin (1916 -1999), người Do Thái, một trong những nghệ sĩ violin vĩ đại nhất thế kỉ 20.
- (2) Tên một tác phẩm khác của Grilne Ya.
- (3) Tên tiếng Việt là Cuốn theo chiều gio, một tiểu thuyết tình cảm nổi tiếng thế giới của nữ văn sĩ Mĩ Margaret Mitchell (1900 1949).
- (4) Cách tính điểm trong bóng rổ: Cú ném trong vòng 3 điểm được tính 2 điểm; Cú ném ngoài vòng 3 điểm được tính 3 điểm.
- 1) Vùng đất rộng lớn gần như nằm trọn trong nước Nga, khí hậu rất lạnh.
- (1) Nghĩa là lên núi.
- 2) Vương Duy (701- 761): Nhà thơ, họa sĩ, nhà viết thư pháp và một chính khách nổi tiếng đời Đường (Trung Quốc).

Mark Twain: nhà báo và nhà văn Mỹ (1835-1910)

Trận đánh diễn ra ngày 21 tháng bảy năm 1798. Hai hôm sau, quân Napoléon tiến vào thủ đô Cairo của Ai Cập. Lịch sử quân sự Pháp gọi là Trận kim tự tháp (La bataille des Pyramides).

Tương truyền chính Napoléon đã cho nã đại bác phá vỡ mặt tượng nhân sư. Vì mối quan hệ đang tốt đẹp giữa ba nước bạn bè, kí giả vờ quên chi tiết ấy, không tiện kể ra đây.

Theo tin của hãng thông tấn Mĩ AP, cụ Gregorio Furentes đã qua đời tại La Habana sáng 13-01-2002, thọ 104 tuổi. (TG).

Một loại cây keo. Còn có tên là cây dạ hợp.

Nữ thần Artemis trong thần thoại Hi Lạp

Còn có tên cỏ linh lăng, các nhà nông ta quen gọi cỏ mêđi.

Yordan Yovkov (1880-1937). Phan Quang dịch. Nxb Văn học, H.1962.

Đã dịch ra tiếng Việt và tái bản nhiều lần

Franz Liszt (1811-1886), nhạc sĩ thiên tài Hungari. Ông lấy cảm hứng chủ yếu từ dân ca Hung để sáng tạo nên những tác phẩm tuyệt vời. Các nhà viết lịch sử âm nhạc nhận định: ông là người mở đường cho nhiều nhạc sĩ bậc thầy thế giới thuộc thế hệ sau như Wagner, Strauss, Prokofiev, Debussy, Ravel, Stravinsky...

- (1) Nhân vật trong tiểu thuyết Hồng lâu mông của tác giả Tào Tuyết Cần.
- 1. Kobe Bryant là ngôi sao bóng rổ người Mỹ, hiện đang chơi cho đội Los Angeles Lakers và được công nhận là cầu thủ bóng rổ xuất sắc nhất hiện nay.
- 2. Corbin Bleu là diễn viên, ca sĩ, người mẫu, vũ công người Mỹ với mái tóc xù đặc biệt. Anh nổi tiếng với vai Chad Danforth trong phim High School Musical 1, 2.
- 3. Debut là một thuật ngữ trong âm nhạc, ý chỉ lần đầu một ca sĩ/ nhóm nhạc xuất hiện/ biểu diễn trước công chúng.
- 4. Tên gọi Emo bắt nguồn từ "Emotion" là một trào lưu sống dựa theo cảm xúc. Biểu hiện của trào lưu văn hóa Emo là "tôn thờ" cảm xúc chán nản, buồn rầu, rất dễ bị tổn thương của một số người thuộc lớp trẻ hiện nay 5. Valentino Rossi (16/2/1979) là tay đua xe môtô chuyên nghiệp người Italy với biệt danh là "The Doctor". Anh đang giữ kỷ lục 9 lần vô địch giải đấu Motor Grand Prix thế giới.
- (1) Một nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc.
- (1) Chỉ người con gái không có âm đạo hoặc bộ phận sinh dục không bình thường.
- (1) Ngôi sao cô đơn.
- 1\. Tứ đại danh tác: Bốn tác phẩm nổi tiếng
- 2\. Sở Lưu Hương là một nhân vật chính trong tác phẩm kiếm hiệp của Cổ Long. Là người đẹp trai, phong lưu, thích mạo hiểm, có tài trộm cắp, trọng tính nghĩa, coi trọng công lý, thích xen vào chuyện thiên hạ, hay ra tay can thiệp vào những việc bất công, nên lúc nào cũng được người khác
- 3\. Đoàn Dự là vị vua thứ 16 của Vương quốc Đại Lý từ năm 1108 đến 1147. Đây cũng là một trong ba nhân vật nam chính trong tiểu thuyết Thiên long bát bộ của Kim Dung, là vương tử nước Đại Lý, dáng vẻ thư sinh, sùng đạo Phật, ghét bạo lực, thắng thắn, nhiều khi hơi gàn...
- 1\. Câu này bắt nguồn từ điển tích Khương Thái Công dùng lưỡi câu thắng và không có mồi để câu cá, con cá nào cắn câu là tự muốn là tự muốn mắc câu. Thường hay dùng để ví về người vốn biết là cạm bẫy, nhưng vẫn cứ đâm đầu vào

- 2\. Tên một nhân vật trong tiểu thuyết Chúc phúc của Lỗ Tấn.
- 1\. Phòng Huyền Linh: (579 648) làm chức quan Tư mã, Tể tướng và Tể phụ dưới triều vua Đường Thái Tông. Ông còn được gọi là Lương Văn Chiêu Công. Ông là chủ biên của Tấn thư một trong hai mươi tư bộ chính sử Trung Hoa.
- 2\. Trình Giảo Kim: một võ tướng của Trung Quốc. Khi đánh trận chỉ đánh được ba búa một, nếu địch không thua sẽ chạy, sau đó quay lại đánh ba búa nữa, cho nên về sau, nhân vật này được dùng để chỉ những kẻ nửa đường nhảy ra phá bĩnh chuyện của người khác.
- 1\. Bát đồng: tên một quân mạt chược
- 2\. Nhất vạn: Tên một quân mạt chược Vào lúc này, bà mối trên chiến trường đang nghiền ngẫm dãy bài được xếp nghiêm chỉnh của mình, suy nghĩ xem nên đánh quân gì.
- 1\. Lotia: bắt nguồn từ một cuốn tiểu thuyết của Mỹ, sau này được phát triển thành một loại văn hóa hóa ở Nhật Bản. Là từ để chỉ các bé gái.
- 1\. Hỏa nhãn kim tinh: Đôi mắt của Tôn Ngộ Không trong Tây du ký.
- 1\. Tân Bạch nương tử truyền kỳ là bộ phim chuyển thể từ một trong bốn truyền thuyết dân gian nổi tiếng nhất của Trung Quốc Truyền thuyết Bạch Xà. Bộ phim được sản xuất năm 1992 và được coi là phiên bản hay nhất trong các bộ phim chuyển thể từ Truyền thuyết Bạch Xà.
- 1\. Shota: một từ có nguồn gốc tiếng Nhật, chỉ vẻ mặt đáng yêu, dễ thương của một bé trai.
- 1\. Tiền Chung Thư (1910 1998): nhà văn, nhà nghiên cứu văn học, nhà phiên dịch của Trung Quốc.
- 1\. ED: viết tắt của Erectile dysfunction, là bệnh liệt dương ở nam giới.
- 1\. Tên một tác phẩm khác của Mèo Lười Ngủ Ngày.
- 1\. Ý giống câu "Kỳ đà cản mũi" trong tiếng Việt
- 1\. Bát tự: (giờ, ngày, tháng, năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung Quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can và Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám chữ. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một

- người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi "Bát tự thiếp" cho nhau, còn gọi là "canh thiếp" hay "bát tự".
- 1\. Đêm nay là đêm nào đây?/ Mà gặp được chàng, chàng ơi/ Chàng ơi, ơi hỡi chàng ơi / Gặp chàng thiếp phải làm sao bây giờ?
- 2\. Trong tiếng Trung, phát âm chữ Hạ Hà Tịch là "Xia he xi", phát âm chữ Hạ Hạ Hỉ cũng là "Xia he xi", chỉ khác nhau về thanh điệu. Vì vậy, nhân vật Tiểu Mộc đã đọc tên Hạ Hà Tịch thành Hạ Hạ Hỉ.
- (1) Nguyên gốc: Greaser, chỉ những thanh niên theo trào lưu để tóc dài vuốt keo dầu, đi mô tô và tụ tập thành băng nhóm trong những năm 1950, đầu 1960. Ở đây chúng tôi dịch là Mỡ.
- (2) Will Rogers (1879-1935): Diễn viên hài người Mỹ.
- (3) Tiểu thuyết của Charles Dickens.
- (6) Phim truyền hình những năm 1960 nói về vị luật sư cùng tên.
- (7) Tiểu thuyết của Harold Robbins.
- (4) Barrel race: cuộc đua tài thường dành cho nữ, trong đó người đua phải cưỡi ngựa chạy theo đường chữ chi quanh ba cái thùng trong thời gian nhanh nhất.
- (5) Hank Williams (1925-1953): ca sĩ và là nhà sáng tác nhạc đồng quê người Mỹ.
- (1) Ngày 12-7-1890.
- (1) Tương tự Croisades, các cuộc Thập tự chinh dữ đội ở châu Âu thời trung cổ.
- (2) Institut de France, thành lập năm 1795, bao gồm năm viện, trong đó có Viện Hàn lâm Văn học Pháp.
- (1) Việc câu cá hồi sông Seine đã bị tòa thị chính Paris ra lệnh cấm ngay sau đó (PQ).
- (2) Theo tư liệu của Viện quốc gia nghiên cứu Nông lâm ngư nghiệp Pháp.
- (1) Victor Hugo, Nhà xuất bản Hàn lâm Perrin, Paris 1884, tr.1010.
- (1) Một loại cải dầu.
- (1) Sau cuộc tuyển cử, chức Thị trưởng Paris đã chuyển sang tay người thuộc phái tả (TG).
- (1) Đại hội Vienne ra tuyên bố coi Napoléon là "kẻ thù của nhân loại".

- (2) Ý mấy vần thơ rất nổi tiếng của nhà thơ Guillaume Apollinaire (1880-1918).
- (1) Nu integral (tiếng Pháp): Lõa thể hoàn toàn. Live show (tiếng Anh): Trình diễn sống.
- (2) Couple sur scene (tiếng Pháp): Đôi nam nữ trên sân khấu.
- (3) Charles Maurice de Talleyrand, chính khách Pháp (1754-1838)
- (1) Đầu đề bản dịch tiếng Pháp. Nguyên tác tiếng Anh là A Moveable Feast.
- (2) Đúng tên là gỗ acajou, một loại gỗ gốc Braxin.
- (3) Một nhà văn nổi tiếng, nguyên Bộ trưởng Văn hóa của tướng De Gaulle.
- (4) Theo thời giá hè 2007, mỗi suất ăn theo thực đơn đặt sẵn ở đây khoảng 38 ơ rô. (PQ.)
- (1) Hãng Royal Caribean Cruise Lines, liên doanh giữa Anh và Na Uy, hiện đứng thứ hai trên thế giới (chỉ sau hãng Carnival của Hoa Kì) với đội tàu du lịch thượng hạng gồm hai mươi hai chiếc, không kể bảy chiếc đang đặt đóng), năm vừa qua chuyên chở hơn hai triệu khách, doanh số ba tỉ đô la Mĩ.
- (1) Dẫn theo nhà sử học E. Tarlé. Theo tư liệu tại bảo tàng thì số chết tại trận khoảng hai mươi ngàn người.
- 1. Nguyệt Loan có nghĩa là "trăng khuyết", Tần Quảng Phong trêu Tiêu Tinh Dã nên mới nói vậy (BTV).
- 1.Phan An (247 300) nhà văn, nhà thơ thời Tây Tấn (256 316) nổi tiếng là một người đẹp trai trong lịch sử Trung Hoa (BTV).
- 2. Thế thuyết tân ngữ là một tập tiểu thuyết bút kí của Lưu Nghĩa Khánh (403 444), người Nam Tống ghi chép lại lời nói và những giai thoại trong tầng lớp quý tộc từ cuối thời Hán đến thời Đông Tấn Dung chỉ thiên là chương mười bốn của Thế thuyết tân ngữ, kể ba mươi chín câu chuyện bình luận về tướng mạo, thái độ, cử chỉ của nhiều nhân vật lịch sử nổi tiếng (BTV).
- 3. Câu này nguyên văn trong Hán thư là 'Tần thất kỳ lộc, thiên hạ cộng trục chi' (Nhà Tần để mất con hươu, thiên hạ tranh đuổi nó). Ý nói là nhà Tần

- để mất thiên hạ, anh hùng khắp nơi tranh đoạt. Ở đây Lâm Nguyệt Loan muốn nói các cô gái ai cũng ngưỡng mộ và muốn có được Minh Nhật Lãng (BTV).
- 4. Hậu Nghệ là nhân vật trong thần thoại Trung Hoa, người đã bắn hạ chín mặt trời để đem lại yên bình cho nhân gian (BTV).
- 5.Nguyên tác 'Đông thị thiên nhai lưu', một câu trong 'Tỳ bà hành' của Bạch Cư Dị (BTV).
- 6. Vương Xương Linh (690 765) nhà thơ nổi tiếng đời Đường. Nguyên tác là: Lạc Dương thân hữu như tương vấn, Nhất phiến băng tâm tại Ngọc Hồ Dịch nghĩa: Nếu bạn bè ở Lạc Dương hỏi về tôi, Hãy nói với họ rằng lòng tôi vẫn thuần khiết như băng trong chiếc bình bằng ngọc (BTV).
- 7. Hàn Dũ (768 824) nhà thơ, nhà tư tưởng đời Đường Nguyên tác: Tỳ phù hám đại thụ, Khả tiếu bất tự lượng Dịch nghĩa: Muốn làm đổ cây to, con kiến đúng là không biết lượng sức mình (BTV).
- 8. Lý Bạch (701 -762) thi nhân nổi tiếng đời Đường, được phong là Thi tiên, các tác phẩm nổi tiếng như Tương tiến tửu, Hành lộ nan, Tĩnh dạ tư... Nguyên tác: Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu sức Dịch nghĩa: Đóa hoa phù dung nở trên mặt nước, Điểm to cho cảnh sắc thiên nhiên (BTV).
- 9. Tả Trung Nghị Công (1575 1626) tên thật là Tả Quang Đấu, quan ngự sử cuối đời Minh. Ông là một vị quan nổi tiếng trung nghĩa, tác phẩm tiêu biểu là tuyển tập thơ văn Tả Trung Nghị Công tập. Còn Tả Lãnh Thiền là một nhân vật tiểu thuyết Tiếu ngạo giang hồ của Kim Dung (BTV).
- 10. Trong tiếng Trung: Hán Việt: Tử khứ. Nghĩa: Chết, mất; Khứ tử. Nghĩa: Chết đi. Tiêu Tinh đã viết ngược hai từ này (BTV).
- 11. Câu thơ "Thiên nhược hữu tình thiên diệc lão" có xuất xứ từ bài "Kim Đồng tiên nhân từ hán ca" của Lý Hạ (Đời Đường), hay trong bài "Giản tự Mộc Lan hoa" của Âu Dương Tu (đời Tống), sau được Mao Trạch Đông dùng lại trong bài "Nhân dân giải phóng quan chiếm lĩnh Nam Kinh". Câu sau cần điền là "Nhân gian chính đạo thi thương tang". Dịch nghĩa cả hai câu là: Nếu như ông trời mà có tình cảm thì cũng cảm thấy bi thương mà già đi; Chính đạo ở chốn nhân gian thực như bãi bể nương dâu. Còn câu

- của Tiêu Tinh Dã nghĩa là: Người không phong lưu, uổng phí tuổi xuân (BTV).
- 12. Hồng Nham (Nham thạch đỏ) là cuốn tiểu thuyết về cách mạng xuất bản năm 1962 của hai nhà văn Dương Ích Ngôn và La Quảng Bân, được đưa vào sách giáo khoa bậc trung học phổ thông Trung Quốc (BTV).
- 13. Tác giả viết là Tinh Túc lão quái trong "Tiếu ngạo giang hồ" của Kim Dung nhưng thực chất nhân vật này lại xuất hiện trong bộ "Thiên Long bát bộ" (BTV).
- 14. Tứ khố toàn thư: là bộ sách lớn nhất trong lịch sử phong kiến Trung Quốc, do vua Càn Long nhà Thanh tổ chức biên soạn. Từ "khốc" (lạnh) và từ "khố" phát âm giống nhau (ku) nên nói "tứ khố toàn thư" được hiểu theo nghĩa "tứ khốc toàn thư" ý chỉ vô cùng lạnh lùng (BTV).
- 15. Khổng tước đông nam phi là bài thơ đầu tiên trong lịch sử văn học Trung Quốc kể về một cuộc hôn nhân đầy bi kịch. Đây là một tác phẩm dân gian thời Đông Hán (BTV).
- 1. Một loại giấy sản xuất ở phủ Tuyên Châu (nay là Tuyên Thành, An Huy, Trung Quốc) chuyên dùng viết chữ và vẽ (BTV).
- 1. Ý nói cả hôn và mùa đều giỏi, tiếng Hán khi đọc lên gần giống với "văn võ song toàn" (BTV).
- 2. Thiên giải nhân ý: Hiểu rõ lòng người, tâm ý của người khác. Thiện giải nhân y: Giỏi trong việc cởi quần áo của người khác. Hai từ này trong tiếng Hán phát âm gần giống nhau, chơi chữ "ý" và "y" (BTV).
- 3. Hồi bảy mươi tư trong tác phẩm Hồng lâu mộng của tác giả Tào Tuyết Cần nghĩa là: "Thề giữa đoan nghiêm, rào lấp phủ Ninh Quốc" (BTV).
- 4. Giai đoạn Nam, Bắc triều (420 589) tiếp theo là giai đoạn Thập lục quốc và trước nhà Tùy trong lích sử Trung Quốc, là thời đại của nội chiến và chia rẽ. Nhà Lương (502 557) thuộc Nam triều (BTV).
- 5. Chất địa kiên ngạnh ý nói tính chất của đá này vô cùng cứng rắn (BTV).
- 1. Vì Nguyên Thần Dạ gọi Lâm Nguyệt Loan là "em Lâm", đây lại là Giả Bảo Ngọc gọi Lâm Đại Ngọc trong Hồng lâu mộng nên Hứa Bảo Nhi trêu cậu là Bảo nhị gia (BTV).

- 2. Tần Thao Ngọc: nhà thơ thời Vãn Đường. Bài thơ "Bần nữ" (con gái nhà nghèo) là bài thơ rất nổi tiếng của Tần Thao Ngọc, Nguyên Thần Dạ và Lâm Nguyệt Loan vận dụng những ý thơ trong bài thơ này để đối đáp với nhau (BTV).
- 3. Một con chim bay vào rừng trấn áp được tiếng kêu của trăm con khác (BTV).
- 4. Hai câu thơ trong bài Sinh tra tử của từ nhân Ngưu Hy Tế thời Vãn Đường. Nghĩa là "Nhớ chiếc váy màu xanh, nhìn cỏ cây xanh mướt nơi nơi mà thương xót" (BTV).
- 1. Đây là bài thơ Thái Cát trong phần Vương Phong, Kinh Thi. Bài thơ là lời tưởng nhớ tình nhân tha thiết (BTV).
- 2. Phan An tên thật là Phan Nhạc (247 300), tự là An Nhân, là nhà văn nổi tiếng thời Tây Tấn. Hạ Hầu Trạm (243 -291) tự là Hiếu Nhược, nhà văn, nhà kinh học thời Tây Tấn. Cả hai người đều nổi tiếng vì văn tài và dung mạo tuấn tú (BTV).
- 1. Một chiếc cốc và một đời trong tiếng Trung Quốc phát âm giống nhau: yi bei zi (BTV).
- (1) Hội đồng Chung khảo gồm có: Nhà văn Hồ Anh Thái, chủ tịch Hội đồng Chung khảo, Ông Nguyễn Huy Thắng, phó giám đốc Nhà xuất bản Kim Đồng, Bà Lê Thị Dắt, giám đốc Dự án Hỗ trợ sáng tác cho thiếu nhi Việt Nam Đan Mạch, Nhà văn Lê Phương Liên, Nhà xuất bản Kim Đồng, Nhà văn Phan Triều Hải

Trích 'Con yêu mẹ', thơ Xuân Quỳnh

Table of Contents

<u>BÍ MẬT TÌNH YÊU PHỐ ANGEL</u> <u>Girlne Ya - Quách Ni, đóa hoa bé nhỏ mọc trên vách đá</u>